

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Empire
NIGHTCLUB

Sweet
MERCY

K.A. TUCKER

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Empire
NIGHTCLUB

Sweet
MERCY

K.A. TUCKER
INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

TATLI MERHAMET

EMPIRE GECE KULÜBÜ #1

K.A. TUCKER

İÇİNDEKİLER

Tatlı Merhamet

1. Merhamet
2. [Gabriel](#)
3. Merhamet
4. [Gabriel](#)
5. Merhamet
6. [Gabriel](#)
7. Merhamet
8. [Gabriel](#)
9. Merhamet
10. [Gabriel](#)
11. Merhamet
12. [Gabriel](#)
13. Merhamet
14. [Gabriel](#)
15. Merhamet
16. [Gabriel](#)
17. Merhamet
18. [Gabriel](#)
19. Merhamet
20. [Gabriel](#)
21. Merhamet
22. [Gabriel](#)
23. Merhamet
24. [Gabriel](#)
25. Merhamet
26. [Gabriel](#)
27. Merhamet
28. [Gabriel](#)
29. Merhamet
30. [Gabriel](#)

Gizli Bakış - Gabriel Fallen

Yazar Hakkında

K.A. Tucker tarafından da

Telif Hakkı© 2019 Kathleen Tucker

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel yazılarda yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. incelemeler ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar. Daha fazla bilgi için www.katuckerbooks.com adresini ziyaret edin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Hot Tree Editing

Kapak tasarımı: Shanoff Designs

Yayımlayan: K.A. Tucker

TATLI MERHAMET

Uluslararası çok satan yazar K.A. Tucker'dan karanlık ve seksi Empire Nightclub serisi geliyor.

İşlemediği bir cinayetten hüküm giyen babamı hapishanede bir kez ziyaret ettim ve varlığımdan haberdar olmasını isteyeceğim son adamın dikkatini çektim.

Gabriel Easton.

Kötü şöhretli bir suç patronunun oğlu. Gösterişli yalancı. Acımasız kadın avcısı. Özünde bir alçak.

Daha da kötüsü, babamı parmaklıklar ardındaki vahşetten korumak için ne kadar çaresiz olduğumu anladı. Bu korumayı sağlayabilecek güce sahip ve bunu bir bedel karşılığında teklif etti.

Babam için her şeyi yaparım, Gabriel'in zalim oyununu kabul etmek de dahil. Ama onun her hevesine ve isteğine uymayacağım.

Ne yazık ki benim için, sanırım ona olan nefretim onun en çok hoşuna giden şey.

Sorun değil. İşim bittiğinde, benim adıma ağlıyor olacak. Merhamet.

BİR MERHAMET

"MERCY WHEELER!"

Zaten kaskatı olan bedenim, gardiyanın dilindeki ismimin sesiyle kaskatı kesiliyor. Fulcort Cezaevi'nin ziyaretçi salonunda iki saatten fazladır bekliyorum, içeri alınıp alınmayacağımdan şüphe duymama neden olacak kadar uzun bir süre.

Ders kitabımı kapattıktan sonra çantamı topluyorum ve midem ağzımda tezgâha doğru koşuyorum; oyalanırsam babamla olan görüşmemi kaybedeceğimden korkuyorum.

Görevli personel bir noktada değişti, çünkü daha önce bilgilerimi alan nazik gülümsemeli, zayıf, yaşlı beyefendinin yerini boncuk gibi küçük gözleri ve düşmanca bir yüzü olan iri yarı bir hödük aldı. İsim etiketinde Parker yazıyor. "Kimi görmeye geldiniz?" diye soruyor sert bir ses tonuyla.

"Babam." Sesimdeki yalpalamayı gideriyorum. "Duncan Wheeler. Kayıtlarda öyle mi yazmalı?" Soru gibi geldi ama adamın kaleminin ucunda babamın adının blok harflerle yazılı olduğunu görebiliyorum.

"İki kez kontrol etmeyi seviyorum, hepsi bu." Sırttı, sonra uzun bir rakam ve harf dizisi okudu. Babamın mahkûm kimlik numarası. "Buraya ilk ziyaretiniz mi?"

"Evet." Babam cezasına iki hafta önce başladı ve beni ziyaretçi listesine alması zaman aldı ki bu saçmalık. Ziyaretçi listesindeki *tek kişi* benim.

Gardiyan Parker sade, bol tişörtümü uzun uzun inceliyor. Bu, en bol kot pantolonumla birlikte, hapishanenin ziyaretçi kıyafet uymak için dikkatle seçtiğim şeydi. yok, şort yok,

mini etek yok. Dar bir şey yok. Bu parmaklıklar ardında hapis yatan adamları "kışkırtacak" hiçbir şey yok.

Gözleri göğsümde çok uzun süre durdu.

Şehvet dolu bakışları altında kıpırdanma dürtümle savaşıyorum. Benden en az yirmi yaş büyük ve en hafif tabiriyle itici. Onun kirli zihninde ne tür düşüncelerin çalkalandığını hayal etmek bile tüylerimi ürpertiyor. Sonra tekrar, buradaki *her şey* - dikenli tel örgüler, ağır silahlı gardiyanlar, uzun ve dar koridorlar, kapı kilitleri açıldıkça duyulan sürekli uğultu, katiller, tecavüzcüler ve Tanrı bilir daha kimlerle aynı odada oturmak üzere olduğum gerçeği - tüylerimi ürpertiyor.

"Baban ne için içeride?" Parker sonunda sorar.

Tereddüt ediyorum. "Cinayet." Hapishane gardiyanlarının bu tür sorular sorması mı gerekiyor?

"Öyle mi?" Bakışları tekrar göğsüme düşüyor ve bu konuda ketum olmaya çalışmıyor. "Peki baban kimi öldürdü, tatlım?"

Ben senin lanet olası sevgilin değilim. Öfkem alevleniyor, mahremiyetimin ihlal edilmesine, bu kadar gelişigüzel kullandığı terime, şehvet dolu bakışlarına. "Benden hayır cevabını kabul etmeyen bir pislik." Babamın çalıştığı oto tamirhanesinde çalışan Fleet adında bir tamirci, motor yağı ve ot kokan ve görünüşe göre yüzümün porno dergilerdeki vücutların üzerine kes-yapıştır fotoğraflarıyla mastürbasyon yapan sümüklü bir adam. Bir gece beni köşeye sıkıştırdı ve tüm niyeti gerçek bir şey yaşamaktı.

Babam onu öldürmek istememişti ama yine burada, garip bir kaza yüzünden yirmi iki yıl hapis yatıyor. Çünkü savcı aksi yönde ikna oldu ve onu ibret olsun diye cezalandırmaya karar verdi. Çünkü dünyanın en etkisiz avukatını tuttuk. Her gün göz kapaklarım çatladığında ilk düşündüğüm şey ve geceleri uykuya daldığımda omuzlarımdaki en ağır şey bu.

Suçluluk duygusu ve öfke beni çok yordu ve yakın zamanda da dinecek gibi görünmüyor.

Pervy Parker sırtıyor. "Eşyalarınızı on yedi numaraya kilitleyin ve sonra güvenlik taramasına gidin." Etli pençesiyle tezgâha bir anahtar vuruyor. "Telefon, araba anahtarları, bozuk paralar, kemer. Soyunarak aranmak istemiyorsanız bozuk para bile unutmayın." Ağzı müstehcen bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ve eğer babanı bir daha görmek istiyorsan buna hayır diyemezsin."

Dehşeti bastıramadan yüzüm dehşetle buruşuyor. Cebimden bir kuruş çıkarmayı unuttuğum için beni *gerçekten* soyarak aramazlar, değil mi?
Pislik herif gülüyor. "Fulcort Hapishanesi'ne hoş geldiniz."

Kimi görmeye gelmiş? Saçları sık gri buklelerle şekillendirilmiş, kırıışık yüz hatlarına pembe ve mavi makyaj lekeleri bulaşmış, buruşuk yaşlı kadının parmak eklemleriyle kıpırdanışını izlerken merak ediyorum. Bir koca mı? Bir oğlu mu?

Havaalanı düzeyindeki güvenlik taramasından geçip beni bu uzun, dar ziyaret odasına götürdüklerinden beri gözlerimi öne ve aşağıya diktim. Çenemi tuttum ve uzun bakışların tüyler ürpertici hissini ve havada dolaşan boğucu gerilimi görmezden geldim. Babam dikkat çekmemem konusunda beni uyardı, mahkûmların "böyle güzel bir kızı" olduğunu bilmesinin buradaki hayatını daha da zorlaştıracaklarını söyledi. Bunu söylerken gözlerimi devirsem de, onun hayatını daha fazla mahvetmemek için uyarısını elimden geldiğince dikkate almaya karar verdim.

Yani makyaj yok, saça şekil vermek yok -bugün taramadım bile- ve minimum göz teması.

Ancak karşımdaki kafeterya tarzı masada oturan bu tatlı görünümlü büyükanne bakışlarımı yakaladı ve şimdi beklerken zihnimi onunla ilgili sorularla meşgul etmekten kendimi alamıyorum. Yani, kaç cumartesi gününü Fulcort'ta oturup sevdiği birini bekleyerek geçirdi ve bundan yirmi iki *yıl sonra* bu sandalyede otururken neye benzeyeceğim?

Sol tarafımdan gelen yumuşak bir vızıltı dikkatimi ondan uzaklaştırıp mahkûmların girip çıktığı kapıya doğru çekiyor.

Babamın ayaklarını sürüyerek geçişini izlerken göğsümde bir ağrı kabarıyor. Sadece iki hafta oldu ama yine de yüzü solgun görünüyor, turuncu tulumu uzun, sırık gibi bedenine bol geliyor.

Görevli bir panoya bakarken duraklıyor, bakışları çılgınca her masadaki yüzleri tarıyor.

Dikkatini çekmek için küçük bir el sallamaya cüret ettim.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştuğu anda, yüzü bir gülümsemeyle ikiye ayrılıyor. Bana doğru koşuyor.

"Yürü!" diye bağıyor bir muhafız bir yerden. Onu karşılamak için ayağa kalkıyorum.

"Aman Tanrım, seni görmek ne güzel!" Kollarını boynuma doladı ve beni vücuduna doğru çekti.

"Seni çok özledim!" Kucaklaşmaya karşılık veriyorum, babamın göğsüne gömülüyorum, gözyaşlarım onları uzak tutmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Beni saatlerce beklettiler. Bugün gelip gelemeyeceğimden emin değildim."

"Bu kadar yeter!" Az önce babama yürümesi için bağıran gardiyan hızla yanımıza geldi, sert yüzünde en ufak bir sempati belirtisi yoktu. "Ziyaret ayrıcalıklarını kaybetmek istemiyorsan, mahkûm!"

Babam ciddi bir baş hareketiyle geri çekiliyor, elleri teslimiyet işareti olarak havada. "Özür dilerim." Masayı işaret ediyor. "Haydi, Mercy. Otur. Sana bakmama izin ver."

Karşılıklı koltuklarımıza yerleşiyoruz, babam masanın üstünde ellerini önünde düzenli bir şekilde kavuşturuyor. En iyi davranış örneği. Gardiyan devam etmeden önce ona bir uyarı bakışı daha atıyor.

"Yani?" Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. Şimdiye kadar gözyaşlarımı ondan saklamakla çok iyi yapmıştım. "Sen nasılsın?"

Omuz silkiyor. "Bilirsin işte. İyi, sanırım." Etrafımızdaki masalarda oturanları hızla gözden geçiriyor.

İşte o zaman çenesinde yeşilimsi sarı bir morluk olduğunu fark ediyorum. "Baba! Yüzüne ne oldu?" İçgüdüsel olarak ona uzandım.

Tırnaklarımın ucu yanağını sıyırdığında geri çekiliyor. "Önemli bir şey değil."

"Saçmalık! Sana biri mi vurdu?"

Dikkatli gözleri tekrar yakındaki mahkûmlara kaydı. "Endişelenme, Mercy. İçeride işler böyle yürür. Birileri onlara tuhaf baktığını düşünür... Gagalama sırası, bu tür şeyler. Bir hapishanede denemeden düşman edinmek zor değil. Her neyse, neredeyse iyileşti."

Gözlerim tekrar acımaya başladı. Bu *benim* hatam. Fleet'in o gece ne yaptığını ona asla anlatmamalıydım. Pis domuz görevinde başarılı olmuş gibi değildi; taşaklarına atacağım hızlı bir tekme bana içeri koşup polisi aramam için gereken molayı verdi. Şimdi, polis lanet olası işini yapmış olsaydı, Fleet ertesi sabah yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ve kırımın ne kadar sert olduğunu canlı bir şekilde tarif ederek işe gitmeyecekti ve normalde yumuşak huylu olan babam öfkelenmeyecekti.

İki hafta oldu ve şimdiden saldırıya mı uğradı? Babam tanıdığım en sakın adamlardan biridir. Tanıkların söylediğine göre Fleet'e garajda yaptığı gibi saldırması Fleet de dahil olmak üzere herkes için sürpriz oldu.

"Hey, hey, hey... Hadi. Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum," diye mırıldanıyor babam yatıştırıcı bir sesle. "Ve bunun için zamanımız yok. Bana neler olduğunu anlat. Okul nasıl? İş nasıl?"

Duygularımı kontrol altında tutmak için çenemi sıkıyorum. Bir saatimiz olması gerekiyordu ama gardiyan beni Cumartesi günlerinin yoğun olduğu ve bu ziyaretin büyük olasılıkla kısa kesileceği konusunda uyardı. Mahkûm hakları buraya kadarmış. "İş iştir. Aynı tas aynı hamam." Altı yıldır Phoenix şehir merkezindeki Mary's Way adlı uyuşturucu ve alkol bağımlılığı merkezinde idari asistanlık yapıyorum. Merkez kadınlara ve çocuklara yönelik ve kapılarımızdan votka, eroin ya da kokain bağımlısı olarak geçenlerin sayısı hiç de az değil. Bazıları kendi tercihleriyle geliyor, bazıları ise mahkeme tarafından zorunlu tutuluyor.

Çok fazla kişi aniden gelmeyi bırakıyor. Çoğu zaman hiç yardımımız dokunmuyormuş gibi hissediyorum.

Babam biliyormuş gibi başını sallıyor.

Çünkü annem ve onun bir dizi ölümcül uyuşturucuya olan bağımlılığı sayesinde biliyor. Ben on yaşındayken hayatına mal olan eroindi.

"Peki ya okul? Ona da devam ediyorsun, değil mi?"

Tereddüt ediyorum.

"Mercy-"

"*Evet*, hala gidiyorum." Çünkü başarısız bir not almadan derslerimi bırakmak için artık çok geçti. Gerçi son vizelerimden aldığım puanlara bakılırsa yine de kalabilirim.

Parmağının ucuyla masaya vuruyor. "Buna devam etmelisin, Mercy. Benim pisliğimin geleceğini raydan çıkarmasına izin verme. Bunun için çok çalıştın ve o diplomayı almaya çok yakınsın."

On sekiz yaşından beri yarı zamanlı olarak lisans diplomamı almak için çalışıyorum, geceleri ve zaman ve para bulabildiğim her yerde dersleri sıkıştırıyorum. Yirmi beş yaşında, bunu başarmaktan iki geçer not uzaktayım. Şimdiye kadar niyetim her zaman madde bağımlılığı danışmanı olmak, diğer ailelerin babam ve benim yaşadığımız acı ve kayıplardan kaçınmalarına yardımcı olmaktı. Bu yüzden Mary's'deki işi kabul ettim.

Ama olan oldu ve artık başka bir odağım var ve bu da lazere özgü. Yutkunuyorum. "LSAT sınavına girmeyi düşünüyorum."

"LSAT?" Babam kaşlarını çatdı. "Bunun danışman olmakla bir ilgisi var mı?" Babam yüksek eğitilmiş bir adam değildir. Gençlik yıllarını arabalar üzerinde çalışarak ve kafayı bulmak için sınıf atlayarak geçirmiş. Bir noktada okulun ona göre olmadığına karar verdi, bu yüzden GED'sini yazdı ve sonra bir tamirci dükkanında işe girdi. Yıllar sürmüş ama sonunda lisans almış.

"Hayır. Hukuk fakültesine girmek için." Ona ciddi bir bakış fırlattım. "Eğer o sahtekârdan daha iyi bir avukatın olsaydı, en fazla kasıtsız adam öldürme cezası alırdın. Alacağın ceza da şu anda alacağın cezanın yanında deveye kulak kalırdı."

"Hayır, bekle." Burnunun kenarını çimdikliyor. "Ne demek istiyorsun, Mercy? Planlarından vazgeçip sırf beni buradan çıkarmaya çalışabilmek için hukuk fakültesine mi gideceksin? Yani, avukat olmak istiyor musun ki? Avukatlardan nefret ettiğini sanıyordum." Sanki bu fikir eğlenceliymiş gibi kıkırdıyor.

Bunun eğlenceli bir tarafı yok. "Bir gardiyan ensemizde solumadan sana sarılabilmek istiyorum." Sesim boğuklaştı. "Çocuklarımla büyükbabalarıyla oynayıp gülebilmelerini istiyorum." Gerçekten minik ayakların etrafta koşuşturması yıllar alacak. Ama elli yaşındaki babam tekrar dışarıyı görecektir kadar uzun yaşayacak mı?

"Bundan hiç hoşlanmadım." Babam başını sallıyor. "Kaç yıllık okul bu arada?"

"Şu hizmet etmek zorunda olduğunuzdan çok daha az." Üç tam zamanlı, artı articling. Eğer bir yere kabul edilirim. Derslerimde her zaman başarılı oldum, ancak bu yeni bir yön, bir saniye bile düşünmediğim bir yön. Bir de "tam zamanlı hukuk fakültesine giderken harç parasını nasıl ödeyeceğim ve üç yıl boyunca nasıl hayatta kalacağım" sorusu var. Tüm birikimimiz babamı kazıklayan o şaka gibi avukata gitti.

Çözülmesi gereken çok şey var ama çözeceğim çünkü önümüzdeki yirmi iki yıl boyunca her Cumartesi buraya gelip babamın yok oluşunu izlemeyi kabul etmemin imkânı yok.

"Senin için umduğum hayat bu değil. Ama seninle tartışmaktan daha iyisini biliyorum." Babam iç geçiriyor, omuzları çöküyor. "Peki... hava nasıl? Bugün henüz dışarı çıkmadım."

"Güneşli. Sıcak."

"Şok edici." Bana alaycı bir gülümseme sunuyor.

Ruh halime rağmen kıkırdamadan edemiyorum. Çölde her zaman ya biri ya diğeri olur. Çoğu zaman ikisi de olur ve Temmuz ayında durum bunaltıcı bir hal alır.

Ama annem öldükten sonra Kuzey Carolina'dan Arizona'ya taşınmamızın ana nedeni sonsuz güneş ışığı. Babam bunun doğal bir ruh hali yükseltici olduğunu söylüyor ve annemin depresyonunu miras almam konusunda hep endişelenmişti. "Otoparkta üstümü değiştirmek zorunda kaldım." Kullandığım ezik mavi boktan arabanın kliması hiç çalışmamıştı, bu yüzden şortumun ve atletimin üzerine tişörtümü ve kot pantolonumu çektim. "Sanırım bu kıyafetleri cumartesi günleri için arabada bırakacağım. Hapishane üniformam gibi olacak."

Bir ses çıkarır. "İyi karar. Belki kafana takmak için bir kese kağıdı da getirebilirsin."

"Baba."

"İnan bana, buradaki erkeklerin kadınlar hakkında, özellikle de senin gibi genç ve güzel kadınlar hakkında nasıl konuştuklarını duydum." Gözleri üç masa ötede oturan bir adama kayıyor, adamın kara gözleri merakla bize -bana-kayarken, karşısında oturan hamile bir kadın gevezelik ediyor. "Beni ziyarete geldiğinde kimsenin sana sıkıntı vermesini istemiyorum."

"Kimse bana sıkıntı vermeyecek." Şu gardiyan Parker hariç, ama babama ondan bahsetmem mümkün değil. "Ve eğer biri bir şey söylerse, *görmezden gel*. Onlar sadece laf."

Homurdanıyor. "Yeni yer nasıl?"

Bakışlarımı kaçırıyorum, parmak ucumu masanın üzerinde küçük daireler çizerek gezdiriyorum. "Peki."

İç çekiyor. "O kadar kötü mü?"

"Cazibeden yoksun," diye itiraf ediyorum. Phoenix'te yeterince uzun süre yaşamış olan herkes şehrin hangi bölgelerinden kaçınması gerektiğini bilir ve babamın mahkumiyeti geçtiğinde ve paylaştığımız iki yatak odalı daireden bir alt sınıfa geçmem gerektiği gerçeğini kabul ettiğimizde - bundan önce sahip olduğumuz evden bir alt sınıfa - işe ve kampüse daha yakın ucuz tek yatak odaları aramaya başladık. Bir tane bulduk. Nispeten temiz, sessiz, on iki ünitelik, iyi yönetilen ve otoparkında çok az iğne bulunan bir site. Babamın deyimiyle bulunmaz bir nimetti.

Mordor'daki bir elmas gibi olduğu ortaya çıktı.

İki kapı aşağıdaki çift -Bob ve Rita- sanki ezeli düşmanlarmış gibi kavga ediyorlar. Kadının dördüncü kattaki balkonlarından cam fırlatışını, adam arabasına koşarken kafasına nişan alışını izledim. Bildiğim kadarıyla polisler iki kez geldi. Bir ambulansın birini dışarı çıkarması an meselesi - bahse girerim bu Bob'dur.

Bir de yan komşum Glen var, her sabah ince duvarların arasından sabah 7:00 alarmımla mastürbasyon yaptığını duyduğum ve gecenin bir yarısı kapımı çalmayı seven kıllı göğüslü bir adam, gözleri kamaşmış ve üzerinde boxer'ından başka bir şey yok. Her zaman Doritos ister. Ona Doritos almadığımı, Doritos'tan *nefret* ettiğimi söylüyorum ama yine de gelmeye devam ediyor. Doritos'un başka bir şeyin şifresi olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Artık ona kapıyı ben açmıyorum.

Ve bunların hiçbirini babama anlatmayacağım. Burada gereken yeterince şey var.

Gardiyanlar gelip birkaç mahkumun omzuna vurarak sürelerinin dolduğunu bildiriyor. Bu, hem mahkumların hem de ziyaretçilerin sayısız acı dolu ifadesini kazanıyor. Babam ve ben insanların kucaklaşmasını izliyoruz, bazıları kurallara uyarken diğerleri bir uyarı havlaması duyana kadar dayanıyor.

Çok geçmeden biz olacağız ve bir hafta sonra bir saatlik yolu kat edip buraya geleceğim.

Kalbim sıkışıyor. "Hücre arkadaşın nasıl biri?"

Babam sırtıyor. "Onun adı Çılgın Bob. Ve evet, ona yüzüne karşı Çılgın Bob diyorlar. Ne için içeride olduğunu sormadım ve bilmek istediğimi de sanmıyorum. Kemanı ve NASCAR'ı seviyor. Henüz uykumda beni şişlemeye ya da tecavüz etmeye çalışmadı."

Kötü şaka için onaylamayan kaşlarımı çatıyorum. "Keman ve NASCAR. Garip bir kombinasyon, değil mi?"

"Evet. Öyle de denebilir," diye katılıyor babam. "Ama Çılgın Bob tuhaf biri. Şimdiye kadar iyi görünüyor. On yılı aşkın süredir burada. Her şey hakkında her şeyi biliyor. Tabiri caizse bana araziye gezdiriyor. Mayın tarlalarının nerede olduğunu, böylece onlardan kaçınabileceğimi."

"Bu çok iyi. Peki ya yemek?"

"Bezelyeler lapa gibi, patatesler tane tane ve dün gece servis ettikleri etten daha fazla et veren lastikler hazırladım." Kıkırdıyor. "Yani, yemek yapmayı seviyorsun. Aslında, mutfakta benim bilmediğim bir iş mi buldun?"

"Har. Har. Har. Har." Korkunç durumlarda şaka yapmayı babama bırakın. Ama her zaman gergin durumları yatıştırmak için doğal bir yeteneği vardı.

Peki nasıl oldu da yüzüne yumruk yedi?

Yanağımın içini ısııyorum,mı diye düşünüyorum. Sonunda elimden bir şey gelmiyor. "Baba, neden biri sana vurdu?"

sallıyor. "Aww... bir şey değildi-"

"O zaman anlat bana, eğer bir şey değilse," diye meydan okuyorum, babamın annemin ses kaydını dinliyormuş gibi olduğuna yemin ettiği sesimdeki o keskin tonu kullanarak.

Masanın pürüzsüz yüzeyini inceledikçe, içgüdülerimin doğru olduğuna ve bunun sadece bir sidik yarışı ya da komik bir bakış meselesi olmadığına daha çok ikna oluyorum.

"Baba..."

"Görünüşe göre Fleet'in burada ailesi falan varmış. Fleet'in başına gelenlerden memnun olmadığını bilmemi istedi, hepsi bu." Babam kayıtsızca omuz silkiyor. "Artık biliyorum. Sadece adamın yolundan çekileceğim ve her şey yoluna girecek." Çenesi gerildi. Bu konuda söylediğinden daha fazla endişeli.

Haklı olarak. Babam burada öldürdüğü adamın bir aile üyesiyle birlikte kilit altında ve ona saldırdı bile.

Sanırım kusacağım.

"Muhafızlara söylememiz gerek-"

"Hayır." Başını sertçe sallar. "Güven bana, *hayır* Mercy. Böyle bir yerde *bunun* bana *hiçbir* olmaz. Fulcort... Şey, diyelim ki ben arkadaşsız ve bağlantısız bir adamım. Radarın altında uçmak en iyisi."

Kaşlarımı çattım. "Bağlılıklar derken neyi kastediyorsun?"

Bakışları odanın içinde geziniyor. Ben de onu takip ederek turuncu tulumlar içindeki çeşitli adamlara bakıyorum. Fulcort cezaevinin nüfusu her yaştan ve ten renginden oluşuyor; kısa, uzun, şişman, sıska, temiz yüzlü, pasaklı.

Acaba bu adamlardan kaç babam gibi? Kaç tanesi buraya ait değil?

Muhtemelen hücrelerini hak eden erkeklerin sayısından çok daha azdır.

Babam sesini alçalttı. "Şuradaki adamı görüyor musun? Yüzünde dövme olan? Çok belli etme."

Bakışlarımı soluma kaydırıyorum ve söz konusu adamı kolayca fark ediyorum. Yüzünün yarısı mürekkeple kaplanmış -pençeleri olan pullu bir ejderha- bu da onu düpedüz korkutucu gösteriyor. Böyle bir yerde silah olarak kullanılabilecek kadar uzun takma tırnakları olan genç ve güzel bir Latin kızın karşısında oturuyor. "Evet."

"Çılgın Bob, Los Angeles'ın kötü şöhretli bir çetesinde yüksek mevkide olduğunu söylüyor. O adam burada ne isterse alır. Her şeyi."

"Öyleyse onun arkadaşı ol."

Babam kıkırdar. "İşler öyle yürümüyor." Omzunun üzerinden içeri süzülen bir grup mahkûma bakar. "Şuradakini görüyor musun? Sıradaki üçüncüyü?"

Yanakları çukurlaşmış, kır saçları dağınık, iri yapılı bir adamın içeri girişini izliyorum. Yetmişli yaşlarında olmalı, hapisane kıyafetinin belini zorlayan bir göbeği var. "Tamam."

"Müdür ve muhafızların çoğu onun elinde. Ejder suratlı bile ondan uzak duruyor. Herhangi birine suikast düzenleyebilir ve bu duvarların içinde olsun ya da olmasın bir günde hallolur. En azından Çılgın Bob böyle iddia ediyor."

Adamın hantallığını izliyorum. Belki de tulumundan ve kafasındaki tüylü paspastan kaynaklanıyor ama ben onu 1970'lerde kalın ve eski bir masanın arkasından pizza hamuru uzatırken ya da araba sigortası satarken hayal ediyorum, maksimum güvenli bir hapisanede besin zincirinin tepesinde yüzerken ve Los Angeles'lı çetecileri korkuturken değil.

"Onun ne?"

"Mafya babası. Uyuşturucu ticaretinde büyük."

Kaşlarımın patladığını hissediyorum. "Al Capone gibi mi?"

"Yani sen ona ihanet edersin, o da önce tüm aileni sonra da seni ortadan kaldırır, sonra da küllerinin üzerine işer." Babamın sesi fısıltıya dönüşür. "Çılgın Bob bana geçen yıl buraya yolsuzluğa karşı ortalığı karıştıran bir muhafızın geldiğini söyledi. Fazla uzun sürmemiş."

"Kovulmak gibi mi?"

"Yani artık . Ailesi o zamandan beri ondan haber alamadı." Babam bana bilmiş bir bakış attı.

"Günlerini bu tür insanlarla geçirdiğini bilmek beni çok daha iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyorum, midem bulanıyor. Mafya babası geçerken onu inceliyorum. Sanki bu odanın sahibiymiş ve bunu biliyormuş gibi rahatça yürüyor. Belki de Çılgın Bob yalan söylemiyordur. Belki de gerçekten buranın sahibidir.

Buraya kimi görmeye geldiğini merak ederek -muhtemelen gangster yardakçılarından birini- bakışlarımın onu uzak köşedeki dört kişilik masaya kadar takip etmesine izin verdim.

Ve kendimi aniden bir fırtınanın içinde buldum.

İKİ GABRIEL

Bu sabah göz kapaklarım açıldığında iki şeye HAZIRDIM: Birincisi, dün geceki şenliklerden sonra günün büyük bir bölümünde epik bir akşamdan kalma olacağıma, ikincisi de bu bok çukuruna vardığımda ekstra sidikli bir ruh halinde olacağıma.

Beklemediğim şey, Fulcort'ta otururken, babasını ziyarete gelen bir piliç için azgın bir şekilde ereksiyon olmaktı.

Ama işte oldu. Lanet olsun.

Son üç yıldır buraya ayda bir kez babamı görmeye geliyorum ve o kadını daha önce *hiç görmedim*. Hatırlardım. O keskin elmacık kemikleri, o kalın simsiyah saçlar. O şişko dudaklar, sikimin etrafına sarılıp yavaşça emmek için yaratılmış türden. Vücudunu bol kıyafetlerle saklıyor -standart protokol, ancak o bunu aşırıya kaçmış; erkek eşofmanlarından bir adım uzakta- ama kolları sıkı, boynu ince ve uzun, zeytin teni ipeksi yumuşak görünüyor. Ben bir bahis adamıyım ve bahse ki tüm bunların altında sıkı bir kalça ve sert sürerken sallanan göğüsler saklanıyor.

İlk başta onu fark etmedim. İçeri girdim, babamın odanın köşesindeki her zamanki masasına yerleştim ve bu güzel Cumartesi öğleden sonrasında odayı dolduran tüm soysuzları incelemeye başladım, babam beni varlığıyla onurlandırmaya karar verene kadar zaman öldürdüm.

Sonra onu orada gördüm, güzel kaşları endişeyle çatılmıştı, muhafızları kızdırmadan adama mümkün olduğunca yaklaşmak için masanın üzerine eğilmişti ve o zamandan beri bakışlarımı ayıramadım.

Bir kadın kanımı bu kadar kaynatmalı çok uzun zaman oldu.

Daha da ilginç, ziyaret ettiği adamla -belki de babasıyla- fısıltıyla birkaç kelime paylaşmak için eğildiler ve sonra o büyük, kahverengi gözleri içeri giren mahkûmlara kayd.

Babama.

Tedirginlikle, onun tüm yolu yürümesini izledi ve işte böyle, bingo, şimdi birbirimizi gözlerimizle beceriyoruz. En azından *ben* öyle yapıyorum.

Ta ki buradan çıkıp, onu bulup, düzüşmeye geçene kadar.

Babam iri gövdesini karşımdaki sert sandalyeye yerleştiriyor. Her nasılsa arada bir biftek yediği boktan hapishane yemeklerinden elli kilo almayı başarmış. "Geç kaldın," diye mırıldanıyor tipik huysuz sesiyle.

"Gitmen gereken başka bir yer mi var?" Dilimi ısırarak karşılık veriyorum. Eğer bu konuda şikâyet etmeyecek olsaydı, başka bir şey hakkında olurdu. Yine de tavırları pek hoşuna gitmiyor ve babamın kötü tarafı, kan bağınız olsun ya da olmasın, asla olmak isteyeceğiniz bir taraf değil. "İşle meşguldüm," diye yalan söyledim. "Şuradaki yeni çocuk kim? Yedi numara." Masaya doğru başımı salladım.

"Neye benziyorum ben? Lanet olası dört-bir-bir mi?" , sinirli bir şekilde.

Omuz silkiyorum, lakayt davranıyorum. "İçeri girdiğinde seninle ilgileniyor gibiydi, hepsi bu."

Babamın gür kaşları, omzunun üzerinden bakmadan önce bana attığı bakışla çatılıyor. "Yeni balık. Hiç kimse," diye ilan etti.

İşte tam o anda müstakbel eşim bize doğru bakıyor. Çikolata-kahverengi gözleri parlıyor ve sonra geri çekiliyor, yüzü soluyor. Evet, babamın kim olduğunu öğrendiğini ve bunun onu korkuttuğunu söyleyebilirim. Ama benden de korkacak mı? Eğer öyleyse, korkularını hafifletmek için ne yapabilirim?

Sikim hevesle seğiriyor.

Babam başını sallar. "Kulüp nasıl gidiyor? Sen ve Caleb henüz kulübü batırmadınız mı?"

"Sorunsuz çalışıyor." Düzgünden de iyi, o da bunu biliyor. Empire hakkında sanki kendi kulübüymüş gibi, sanki ilk etapta kendi fikriymiş gibi konuşmayı seviyor. Onun bu işle hiçbir ilgisi yok. Ağabeyimle birlikte eski bir fabrika deposunu satın aldık ve sekiz yıl önce gece kulübüne dönüştürdük. Birkaç kimlik dönüşümünden geçti ama yakacak parası ve etkileyecek insanları olan üst düzey müşterilere hitap ederek adımını buldu. Yüzde yüz yasal olarak işletilen bir işletme, kadar uzak kadar herhangi bir yasa uygulama

endişeliyim. Ve inanın bana, aksini kanıtlamaya çalıştılar. Vlad Easton'ın oğulları olmanın dezavantajı bu: Federaller ve IRS düzenli olarak kışınızda sürünüyor.

"Peter geçen hafta buradaydı." Soğuk gri gözleri beni izliyor. "Dedi ki bizim *arkadaşlar* Harriet için yine sorun yaratıyor."

Arkadaş derken babam karteli, yani kimsenin dostu olmayanları kastediyor ve Harriet'e sorun çıkararak ABD topraklarına daha fazla girmeyi ve ailemin kârlı kokain ve eroin ticaretindeki dayanaklarına tecavüz etmeyi kastediyor. Babam ve kardeşi Peter'ın onlarca yıldır sürdürdüğü bu iş, güneydeki "dostlarımızdan" gelen bir tedarik anlaşmasıyla başladı.

Bize etkileyici bir servet ve güç kazandıran bir iş.

"Peki Peter ne yapacak?" Amcam delinin tekidir; neredeyse babam kadar delidir ama o da kartel kadar deli değildir.

Sarkmış derisi alaycılığıyla birlikte buruşuyor. "O ne yapacak? Peki ya oğullarım ne yapacak!" Etli işaret parmağıyla masanın yüzeyine vuruyor. "Siz ikinizin bir avuç çapkın gibi ortalıkta dolaşmayı bırakıp aile işlerini halletmeye hazır mı gibi davranmanızın zamanı geldi."

Ona Empire aracılığıyla "aile işi" için milyonlar akladığımızı ve son derece kârlı yeraltı dövüş ringini Caleb ve benim devam ettirdiğimizi hatırlatma dürtüsüne karşı dilimi ısıyorum. Bu konuyu burada açıkça konuşamayız, ayrıca bunu duymak da istemiyor. Caleb'in neredeyse dört yıl önce babamın bileklerine kelepçe takıldıktan sonra dile getirdiği düşünceleri kesinlikle duymak istemiyor - kartelin taşınmasına izin vermenin, kirli uyuşturucu işinden elimizi çekmenin ve tüm bu parayı başka, meşru şeylere yatırmanın zamanı geldi. Onunla birlikte bu bok çukuruna düşmeyeceğimiz şeylere.

Ama sanki babam aklımı okuyor. "Amcam ve benim yaptığımız tüm fedakârlıklar, siz ikinizin arabalarınıza, evlerinize ve kulübünüze sahip olabileceğinizi mi sanıyorsun? Dökülen onca kan ve ter. Gözyaşları?"

O gözyaşlarının babamdan geldiğinden şüpheliyim. Annem öldüğünde bile ağlamamıştı. Adamın gözyaşı kanalları muhtemelen çalışmıyor. Ve dökülen kanların hiçbirinin ona ait olmadığını çok iyi biliyorum, gerçi "Harriet" sayesinde yeterince kan döküldü.

Yine de haklı: damarlarına eroin çeken keşler ve burun deliklerini kokainle dolduran partililer sayesinde çok zengin olduk.

İsteksizce iç çektim. "Gidip Peter'la konuşacağız."

"Güzel. Çünkü dışarı çıktığımda işlerin sorunsuz yürümesini istiyorum."

Buradan çıkamayacaksın. Babam yetmiş beşine merdiven dayadı - Caleb ve ben doğduğumuzda kırklı yaşlarının ortasındaydı - ve Federallerin onu çivilediği tanık değiştirme ve kara para aklama mahkumiyetleri için yatması gereken altı yılı daha var. Karanlıkta kışlarını bulabilselerdi onu içeri *tıkabilecekleri* şeylerin yanında devede kulak kalırdı.

Sadece Harriet bile onu üç kez ömür boyu hapse attırır. Hepimizi hapse atabilirdi, ki ben ve kardeşim bu riski almaya pek hevesli değiliz. Elbette, gençken kendimizi yenilmez hissediyorduk. Ama Caleb otuz bir yaşında, ben yirmi dokuz yaşındayım ve şu anda turuncu bir tulum giymiş, asla sonunun gelmeyeceğine yemin ettiği bir yerde oturan yılmaz Vlad Easton'a bakıyorum. Peki ya ben ve kardeşim? Hesabımızı yaptık. Bu duvarların ardında bir ömür geçirmeye değmez, zaten kraliyet ailesi gibi yaşarken.

Çoğunlukla akıllı davrandığımızı, ellerimizi nispeten temiz tuttuğumuzu söyleyebilirim. Ya da en azından temiz göründük. Stratejimiz hep buydu. Ama babamın şimdi istediği şey ellerimizi temiz tutmanın tam tersi. Ellerimizi Harriet'in kirli, hastalıklı amının derinliklerine sokmamızı istiyor.

Hayır, teşekkür ederim.

Bir de lanet olası kartelle başa çıkma meselesi var. Onlardan *korktuğumu* söyleyemem - tehditlerle başa çıkmak için kendi yetkin "iş bitiriciler" ağıımız var ve ben kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim. Sadece bir sabah uyandığımda kafamın bedenimden ayrılmış olmasını istemem.

Caleb ve ben Easton imparatorluğunun geleceğini çoktan tartıştık. İkimiz de artık babamın kararlarına güvenmiyoruz. O ve Peter Amca eski kafalı, söz vermenin demirden bir anlaşma olduğu ve buna karşı gelmenin size acımasız bir ceza kazandırdığı; R-E-S-P-E-C-T'nin sadece akılda kalıcı bir şarkı değil, bir yaşam biçimi olduğu. Kanın sadakati doğurduğu inancına çok fazla değer veriyorlar.

Caleb ve ben mi? Tek bir kurala göre yaşarız: Birbirimizden başka *kimseye* güvenmeyiz.

Babam bu noktada hata yaptı ve Rusya'da bir fahişeden doğan üçüncü kuzeni Marek'i de işin içine kattı. Sevgili kuzenim Marek şu anda açıklanmayan bir yerde solucan besliyor ama oraya gitmeden önce Federallere babamı neredeyse on yıl boyunca içeri tıkmalarına yetecek kadar delil verdi.

Bir güvenlik görevlisi geçip yedi numaralı masada durdu. Kuzgun güzelimin yüzündeki kederli ifade bana ziyaretinin sona erdiğini söylüyor. *Kahretsin*. Buradan erken çıkıp otoparkta önünü kesebilirim, eve gitmeden önce kendime bir oral seks kazanabilirim-

"Bazı şeylerin üzerinden geçmemiz gerekiyor," diyor babam, görünmeyen bir yerden bir tomar kâğıt çıkarıp masanın üzerinden bana doğru kaydırarak. Mahkûmların yanlarında bir şey getirmelerine izin verilmiyor ama söz konusu biz olunca gardiyanlar başka türlü bakıyor.

Sadece Caleb, ben ve muhasebecimizin çözebildiği şifreli kodlarla kaplı, Federallerin soruşturmalarında ortaya çıkarmayı başaramadıkları gizli denizaşırı hesapları gösteren, sekiz buçuğa on bir boyutlarında tam bir sayfayı ortaya çıkarmak için açıyorum.

Bu sonsuza kadar sürecek.

Kadının kollarını adamın boynuna dolayıp sıkıca sarılmasını, gözyaşlarının yanaklarından süzülmesini izlerken derin bir iç çekiyorum. Tahminimce babasıydı. Ya da amcası. Ailesi. Kesinlikle kocası değil.

Hücreye geri götürülürken adamın omuzları çöküyor ve kadın yol boyunca onu izliyor.

Adam gözden kaybolana kadar ziyaretçi girişine doğru ilerlemiyor, bakışları yavaş bir geçişle benimkilerin üzerinde geziniyor. Sadece bir ya da iki saniye, dudaklarının nasıl ayrıldığını, koyu renk gözlerinin göğsümde ve kollarımda nasıl gezindiğini, yanaklarının nasıl kızardığını fark etmem için yeterince uzun bir süre, sonra sertçe yutkunuyor, başını eğiyor ve çıkışa doğru sert ve hızlı bir şekilde yürüyor, o bol kot pantolon hayal ettiğim dar kış için hiçbir şey yapmıyor.

"Gabriel!" diye bağılıyor babam, bana ters ters bakarak. "Kediyi kendi zamanında kovala."

Bunu planlıyorum.

"PARKER. HEY." Dirseklerimi güvenlik masasına dayadım.

Terli, kilolu gardiyan sandalyesinde arkasına yaslanır. "Gabriel Easton ... bugün sizin için ne yapabilirim?"

Bu aptal herifi hiç sevmedim ama ona tahammül ediyorum çünkü macun kadar esnek. Dedikodu yayma konusunda da on iki yaşındaki bir kızdan daha kötüdür ama benim hakkımda dedikodu yapmaması gerektiğini çok iyi bilir.

"Orada

Bir kadın burada, bir mahkûmu ziyaret ediyor. Yarım saat önce çıktı. Beş sekiz yaşlarında, uzun siyah saçlı ve-"

"Başka bir şey söyleme." Bok yiyen bir sırtış çirkin suratını geriyor. "Kahretsin, bu güzel bir kış parçasıydı. En azından ben öyle tahmin ediyorum. Görünüşe göre önümüzdeki cumartesi geri gelecek. Onu bir odaya götüreceğim ve altında ne olduğunu öğreneceğim."
_"

"Evet, evet." Sanki kendisi çıplak arama yapacakmış gibi. Bunun için kadın personelleri var. Ama bana şimdiden hayati bir bilgi verdi; kız gelecek hafta dönecek. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

Ona sert bir bakış attım.

İstenilen etkiyi yarattı. "Bir bakalım. Onun adı ..." Parker panosundaki bir sayfayı kaldırır. "Doğru ya, nasıl unutulabilir? *Mercy* Wheeler. 'Ruhuma merhamet et' gibi. Ve sikime." Yüksek sesle kıs kıs gülüyor.

Onun aptallığını görmezden geliyorum, dudaklarımda yavaşça yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

Mercy.

Benim tatlı, tatlı Mercy'm.

Sen benim olacaksın.

ÜÇ

MERHAMET

Mary's Way'in dayanıksız kapısından ilk kez içeri girdiğimde on iki yaşındaydım. Ebeveynlerinin uyuşturucu bağımlılığıyla mücadele eden gençlere yönelik bir grup terapisi seansı için gelmiştim.

Artık mücadele etmiyordum. Annem çoktan ölmüştü.

Ama kızgındım -kurban olmasına izin verdiği için ona, onu burada tutmak için yeterli olamadığım için kendime- ve bu yüzden babam belki bu şekilde rahatlayabileceğimi ve cevaplar alabileceğimi düşündü. Ne de olsa zararı olmazdı. Ve bedavaydı.

Danışman Marsha Thompson'dı; saçları kafa derisine yakın kesilmiş, gürültülü, kıvrımlı bir kadındı, kaşları sanki kendi başına bir yaşam sürüyor gibiydi ve sert bir sesi vardı, yaptığınız bir şey yüzünden başınızın belaya gireceğini düşünmenize neden oluyordu.

Bir şekilde o gün duymam gereken her şeyi söyledi. Mary'nin evinden iki şeyden emin olarak çıktım: anneme olanların benimle hiçbir ilgisi olmadığından ve büyüdüğümde Marsha Thompson olmak istediğimden.

Bağımlılık merkezine geri dönmeye devam ettim, okuldan sonra ve büyüdüğümde yerel bir restoranda vardiyalar arasında gönüllü olarak çalıştım. Sonra bir gün, on dokuz yaşındayken, Mary's Way'e müdür olarak atanan Marsha bana idari bir iş teklif etti. Boktan bir maaşı olan ve çok fazla angarya iş gerektiren bir iş olduğu konusunda beni uyardı, ancak bu iş bana uyuşturucu bağımlılığı danışmanlarının dünyasını yavaş yavaş tanıma ve diplomam için dersler alırken paha biçilmez bir deneyim kazanma şansı verecekti.

Kamu tarafından finanse edilen bütçesinin üzücü durumu nedeniyle bana asla zam yapamayacağından yakınıyordu - bu harap alanda temel bina onarımlarını bile karşılayamıyordu - ama *yapabileceği* şey

Bana arka tarafa sıkışmış, rahatsız edilmeden çalışmak için mükemmel olan özel, küçük bir kabin verin.

Özellikle hayatımdaki çalkantılardan sonra bu kabin benim için bir konfor alanı haline geldi. Yüksek duvarlar burayı neredeyse kendi özel ofisim gibi hissettiriyor.

Neredeyse.

Dezavantajı ise biri çok fazla uyarı alamıyorum.

"Malzeme siparişini verdin mi?" Marsha'nın sert sesi yanımda belirmeden bir saniye önce geliyor ve beni sıçratıyor. Kıkırdıyor, çünkü nedense beni böyle şaşırtmaktan zevk alıyor. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Ve ben yapmadım. Bitirdim." Bilgisayar ekranımdaki sipariş formunu işaret ediyorum. Mary's'deki tüm bilgisayarlar dinazor çağından kalma, ama yükseltmeye gücümüz yetmiyor. Büyük sürpriz. "Ama personel tuvaletini tamir etmenin faturası beş yüz dolar, yani ... yazıcı mürekkebine ne kadar ihtiyacımız var, sence?" İşimin bir parçası da aylık operasyon bütçemizi yönetmeye yardımcı olmak. Oldukça iyi bir iş çıkarıyorum ama sudan şarap yapamam. Ben İsa değilim.

Başını sallıyor. "Geçen ay sızdıran çatı, önceki ay bozulan buzdolabı. Burası başımıza yıkılıyor. Bu şartlar altında çalışmamızı nasıl bekleyebilirler?"

"Ve belki daha ucuz bir kahve markası bulabilirim?" Her zaman demlenmiş bir cezve bulunduruyoruz. Kafayı bulma ya da sarhoş olma dürtüsüyle savaşılan insanlar kafein yoksunluğuyla da başa çıkamaz. Az maaşlı, çok çalışan danışmanlar da yapamaz.

Marsha gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor ve bana attığı bakış çok sert. "Orada zaten bataklık suyu içiyoruz, Mercy."

Omuz silkiyorum. "Kendi kremanı mı getirdin?"

Derin bir iç çekti. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Yazıcı mürekkebi hariç. Ona ihtiyacımız var. Personele bir not gönderin. Taslak kalitesinde baskı ve elimizden geldiğince dijital baskı. *Hiçbir* şekilde kişisel baskı *yok*."

"Anladım." Bakışlarımı kaçırıyorum. Ders ödevlerimin çıktısını buradan aldığımı mı anladı?

"Yorgun görünüyorsun tatlım. İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Sadece bu hafta sonu iyi uyuyamadım." Gece boyunca uyumayalı aylar oldu. Pes ettim ve bir reçete doldurdum.

Doktorum Ambien kullanmam konusunda ısrar etti ama ben hala şişeyi açmadım, ara sıra aldığım bir hapın her gece kullanmam gereken bir hapa dönüşmesinden ve bunun da bir sonraki eroin için sokaklarda dolaşmama neden olmasından çok korkuyorum. Bu biraz sert olabilir ama kendi annenizin bağımlılık sorunları varsa ve o öldüğünden beri hayatınızın en dip noktasında yaşıyorsanız, kötü şeyler olabilir.

"Bu hafta sonu babanı görmeye mi gittin?" Marsha'nın sesi daha yumuşak, daha sessiz.

Başımı sallıyorum, boğazımdaki o sabit düğüm şişiyor. "O nasıl?"

"İyi değil." Ona Fleet'in intikamcı aile üyesini anlattım. Marsha davayla ilgili tüm detayları çok iyi biliyor. Fleet bana Mary'nin otoparkında saldırdı. Motorum dönmüyordu, ben de babamı aradım, o da patronu Billy'yi aradı, o da Fleet'i çekiciyle gönderdi.

Marsha -ve Mary's'teki herkes- o meşum geceden bu yana yaşanan dehşette benim yanımdaydı.

Omzumu rahatlatıcı bir şekilde okşuyor. "Temyiz başvurusunu yaptın mı?"

"Henüz değil. Yeni bir avukat bulmam gerek." Saygın bir tane, o sahtekar gibi değil. Ve paraya ihtiyacım var.

Bir sürü şeye ihtiyacım var.

"Tamam, için de dua ettiğimi bilin."

"Teşekkürler." Ona minnettar bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey sunuyorum. O da öyle yapıyor.

-Çok dua ediyor. Şimdiye kadar bize bir faydası olmadı.

Marsha gidiyor ve beni sabahtan beri dolar Jenga oynadığım hesap tablosuna boş boş bakmaya bırakıyor.

Sabah molası vaktinin geldiğine karar verdim. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için odama , Cumartesi gününden beri merak ettiğim bir şeyi yapıyorum. İnternet arama tarayıcısını açtım ve Crime Boss Phoenix Arizona Prison Fulcort Drugs yazdım. Bu kelimelerden biri bir yere götürüyor olmalı.

Git'e tıklıyorum. Ekranda yirmi eşleşme beliriyor. Hepsine bakmıyorum çünkü ilki bana istediğimi veriyor.

Vladimir Easton, üç yıl önce bir uyuşturucu davasında kara para aklama ve tanık değiştirme suçlarından hüküm giymiş. Bu kesinlikle Fulcort'ta gördüğüm adam. Makalede mahkeme salonundan bir resim de yer alıyor. O zamanlar daha zayıftı ve

Şık bir takım elbise giyiyor. Ama soğuk, ölü gözleri tanıştıklarımla eşleşiyordu. Koltuğunda dönüp babamı ve beni süzdüğünü gördüğümde neredeyse altına işeyecektim. İsteyeceğim son şey o adamın radarına girmek. Ziyaretçisinin dikkatini çekmiş olmam yeterince kötü, yirmili yaşlarının sonunda, fırtına gibi karanlık ve karamsar gözleri ve taştan oyulmuş olabilecek yontulmuş bir çenesi olan bir adam. Görebildiğim kadarıyla her yeri taştan oyulmuş olabilirdi, gri tişörtü kaslı kollarını sarıyor ve dolgulu göğsünün üzerine geriliyordu. Onunla ilgili tek yumuşak şey dolgun, dolgun dudakları ve kalın, kumlu kahverengi saçlarından oluşan şık yelesiydi.

Kimsenin bu kadar seksi olmaya hakkı yok, özellikle de bir suç ailesi patronuyla işbirliği yapan bir adamın.

Gözlerimiz ilk karşılaştığında nefesimi kesti. Yollarımızın kesiştiği iki sıradan, geçici bakış değildi. Hayır, bir süredir beni izlediği belliydi. O bakışların yoğunluğu midemi bulandırdı, hatta içim kıpır kıpır oldu.

Ya ben çıkarken bana attığı o bakış? O bakış daha önce de görmüştüm. Çıktığım erkeklerin gözlerinde, yatağa girmeme dakikalar kala. Kulüplerde, bir adam bana içki ısmarlamayı teklif ettiğinde; psikoloji sınıfımda, adi profesörüm dersten sonra bir makaleyi tartışmak için kalmamı istediğinde; Billy'nin garajına her uğradığımda Fleet'in bakışlarında.

O saf şehvet bakışı.

güzel adam beni arzuluyordu ve bunu saklamak için hiçbir çaba etmiyordu.

Başka koşullar altında, gururum okşanabilirdi. Onun büyüüne kapılabilirdim. Bana yaklaşırdı, onunla her yere gidebilir ve istediği her şeyi verebilirdim, "Ben o tür bir kız değilim" atasözü aslında benim için geçerli olsa bile.

O adamın ellerinin vücudumda olması fikri vücudumda bir titreme yaratıyor.

Ama o *kim*? Daha da önemlisi, Vladimir Easton için kimdir? Ve o da aynı tür faaliyetlerle bağlantılı mı?

Bu ismi yazıyorum ve Google düzinelerce haber eşleşmesi çıkarıyor, en üstteki sonuçların hepsi söz konusu adamla ilgili. Onları taradıkça ihtiyatım daha da artıyor.

Tanık değiştirme suçlaması mı? Tanık gizemli bir şekilde ortadan kayboldu. Vladimir Easton'ı onu öldürmekle suçlamak için ellerinde yeterli kanıt yoktu. Bir de on dokuz yıl önce Vlad Easton'ın

Easton bir adamı vahşice öldürmekle suçlanıyordu. Savcı, bunun bir misilleme cinayeti olduğunu iddia ederek ikinci derece kanıtlara dayanıyordu. Beraat etti. Ceset yok, kanıt yok.

Bilgi toplamaya devam ediyorum. Beraat kararından kısa bir süre sonra Arizona ve çevre eyaletlerdeki her kanun görevlisinin Vlad Easton'ın bir katil olduğunu, Easton ailesinin müstehcen servetinin onlarca yıllık yasadışı faaliyetlerden -uyuşturucu kaçakçılığı, gasp- kaynaklandığını bildiği ama kimsenin bunu kanıtlayacak kadar zeki olmadığı hakkında yazılmış özellikle sert bir görüş yazısı var.

Vlad Easton'ın kirli işleriyle ilgili bir tavşan deliğinde, onunla uzaktan yakından ilgisi olan herkesten olabildiğince uzak durmam gerektiğinden emin olacak kadar uzun süre kayboldum.

Delicesine sikilebilir ziyaretçi de dahil.

Yüzüncü kez saatimi kontrol ediyorum.

11:40.

Bu mülayim, rahatsız bekleme odasında üç saat on dakika oturdum, ancak bu sefer ziyaret saatlerinin açıldığı tam sekiz buçukta geldiğime emin oldum.

Fulcort hakkında söyleyebileceğim tek bir şey varsa, o da mücevherlerle dolu bir dükkana göz atan bir hırsız kadar hızlı bir şekilde tahmin edilebilir hale geldiğidir.

Ve *yemin ederim*, az önce güvenlikten geçen kadın benden çok sonra geldi. Çağırdıkları son beş kişi de öyle. Ama şikayet etmeye cesaret edemiyorum. Geçen hafta sonu soyunup arama yapmakla tehdit eden güvenlik görevlisi bugün yine orada ve sık sık kollarımdaki tüyleri diken diken eden bakışlarını dikeyyor.

Ağır bir iç çekişle, bir arkadaşşımdan ödünç aldığım LSAT hazırlık kitabına gömülüyorum ve bir kulağım ismimin çağrılması için tetikte bekliyor. Vızıldayan zil sesleri, sabırsızlıkla bekleyen insanlar ve Pervy Parker'ın kaba havlamaları arasında odaklanmak zor ama kayıt ücretlerini ödeyip sonbaharda bu sınava gireceksem, zaman göze alabileceğim bir lüks değil.

Çevremde bir figürün yaklaştığını hissediyorum ve bir an sonra tam yanımdaki sandalyeye yerleşiyor. Karşımda açık bir bölüm olmasına rağmen, bu kişiye -siyah rengine bakılırsa bu erkeğe

Kambur duruşumdan ve az önce içime çektiğim baharatlı kolonyadan görebildiğim Adidas ve koyu renk kot pantolon - her iki yanında da boş bir koltuk. Ama hayır, *hemen yanıma* oturmak zorunda.

Dişlerimi sıkıyorum, sinirleniyorum. Ama bir hapisane bekleme alanındayım ve muhtemelen yakında içeri gireceğim, bu yüzden kalkıp hareket ederek potansiyel bir sahneye neden olmaya gerek yok. Her iki durumda da omzumun arkasını ona vermek için bedenimi kaydırıyorum.

"Avukat olmak istiyorsun, ha?" diyor yabancı ve bir şekilde derin, hışırtılı sesi sıvı bal gibi omurgamdan aşağı kayıyor.

Şimdi de omzumun üzerinden okuyor.

Her ne kadar onu görmezden gelmek istesem de, babamın geçen hafta sonu düşman edinmekle ilgili sözleri kulağımda çınlıyor. Benim de burada düşman edinmeye ihtiyacım yok. "Evet," diye mırıldanıyorum kibarca ama başımı öne eğiyorum.

"Zeki ve güzel. Bu kombinasyona sahip değilim. Henüz." Sesindeki mizahı yanlış anlamak mümkün değil. Ya da imasını.

Vardı

mi?

Henü

z mi?

Kibarlığım burada bitiyor. "Bak, alınma ama? Ama buraya ...'dan dayak yemeye gelmedim." Dönüp kendimi gece karanlığı rengine yoğun mavi gözlere yakalanmış bulduğumda kelimelerin geri kalanı düşüyor.

Lanet olsun.

Geçen haftaki adam. Her şeyiyle seksi olan adam.

Mafya babasını ziyaret eden.

Midemde vahşi bir telaş kıpırdanırken boğazımı birkaç kez temizliyorum.

Sanki tepkimi sezmiş gibi dudakları bilmiş bir sırıtışla kıvrılıyor. Bugün nedense daha da çekici. Keskin çene çizgisi, yüksek elmacık kemikleri ve derin bakışlı gözleriyle neredeyse manken güzelliğinde. Ama yanaklarını kaplayan ince kirli sakal tabakası, kaba elleri, sandalyede kambur, bacaklarını açarak oturuşu erkeklik yayıyor.

Güzel, ama muhtemelen tehlikeli, kendime hatırlatıyorum. *Ne kadar* tehlikeli olduğunu sadece Tanrı bilir. Bu adam geçen hafta Fulcort'un Al Capone versiyonunu ziyaret ediyordu. Tek bildiğim, bir mafya uşağı olduğu. Belki de kayıp tanığın nereye gittiğini biliyordur.

Belki de onun ortadan kaybolmasına yardım eden odur. Bu adamdan *uzak* durmalıyım.

"Uzman değilim ama dilini bulamayan avukatların bu meslekte başarılı olamayacağını tahmin ediyorum." Bakışları ağızma düşüyor.

birkaç vuruş için. "Pardon, ne diyordunuz? Asılmak için burada olmadığınızla ilgili bir şeyler...?"

Boğazımı tekrar temizliyorum. Ona karşı düpedüz kaba olmak, onun ukala flört versiyonunu memnuniyetle karşılamak kadar aptalca olurdu. Kibar bir dürüstlikle yetiniyorum. "*Herkes* tarafından." Ama özellikle de lanet olası mafya tarafından.

"O zaman sana asılmamış olmam iyi bir şey." Koyu mavi gözleri odanın içinde geziniyor. "Tipim değilsin."

"Şey... iyi." Utancımı üzerimden atmaya çalışırken başımı eğiyorum. Acaba tipi nasıl? Silikon dolu, şüphesiz. Muhtemelen ahlaki da şüpheli ve gevşek-

"Kimi ziyaret ediyorsun?"

Kendimi durduramadan "Babam," diye cevap verirken buluyorum kendimi. Tereddüt ediyorum. "Sen mi?"

Sırıttırıyor. "Aynen."

Midem bulanıyor. Bu adam bir mafya uşağı değil. O bir mafya *babasının oğlu*. Bu daha mı iyi yoksa daha mı kötü?

"Mercy Wheeler!" Pervy Parker gürlüyor.

"İyi ziyaretler," diye mırıldanıyorum, eşyalarımı topluyorum ve olabildiğince çabuk uzaklaşmak için acele ediyorum.

Masaya ulaştığımda Parker'ın sırtışı çoktan yerini almıştı.

Bu kez ders kitabımı göğsüme bastırıyorum ve en azından birkaç dakikalığına onun bakışlarını savuşturuyorum. "Ben Mercy Wheeler."

"Mercy... Mercy... Mercy... Hey, bu çok iyi bir sahne ismi olurdu. Bu senin sahne adın mı?"

"Hayır." Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Ve bu aptalca soru bana ilk kez sorulmuyor. Belli ki ailem bu ismi seçerken enine boyuna düşünmemiş.

"Çok kötü. Seni striptiz yaparken izlemek için ciddi paralar dökecek bir sürü adam tanıyorum. Soyunmaktan bahsetmişken-"

"Bırak geçsin, Parker," diye uyarıyor hırıltılı bir erkek sesi, sadece birkaç santim gerisinde

Ben.

Beni şaşırttı. Omzumun üstünden bakıp Mob'u görünce bir adım geri çekildim. Patron Junior beni masaya kadar takip etti ve şimdi tepemde dikilmiş, o uğursuz gözlerini gardiyana dikmiş durumda. Uzun boylu. Bir metreden fazla.

"Gabriel Easton..." Parker uzun bir süre onu inceliyor, dudakları hoşnutsuzlukla bükülüyor, sanki aklından geçenleri söyleyip söylememeye, bir gardiyan olarak otoritesini gösterip göstermemeye karar veriyormuş gibi.

Onun adı Gabriel. Bir melek ismi. Gerçi içimden bir ses bu adamda meleksi bir şey olmadığını söylüyor.

Parker bir hödük olsa da, Gabriel Easton'ın kim olduğunun farkında olduğundan ve herhangi bir şekilde güç gösterisinde bulunmanın kötü bir fikir olduğundan şüpheleniyorum.

Doğru olduğundan şüpheleniyorum. Dikkatini tekrar bana yöneltiyor ve dolabının anahtarını tezgâha vurup çenesini güvenlik kapısına doğru sallayarak, "Devam et," diye mırıldanıyor.

Suçlu ya da melek, *Gabriel* beni kurtarmaya geldi.

Derin bir nefes alarak ona dönüp hızlıca ve kibarca başımı sallayarak teşekkür ediyorum.

DÖRT GABRIEL

PARKER masa döner ve Mercy Wheeler'ın dolaplara doğru koşmasını izler.

"Peki, burada ne oynuyoruz? İyi polis, kötü polis mi?"

"Hiçbir şeyde oynamıyoruz." *Seni aptal herif*. Yemin ederim, adamın beyni ceviz kadar. Kışın ortasında toprağa gömülmüş, büzüşmüş, buruşmuş bir ceviz.

Sanki *ben* aptalmışım gibi kaşlarını çatıyor. "O zaman neden onu bu kadar uzun süre burada tutmamı istedin? Kapılar açılır açılmaz ortaya çıktı. Son üç saattir burada bir yarı otomatikle oturmuş ona bakıyordum."

İçimde bir suçluluk duygusu kıpırdanıyor, ama onu bir kenara itiyorum - ona ders çalışması için zaman verdim - ve omuz silkiyorum. "Çünkü gece geç yattım. Ondan önce kalkamadım." Ve sonra kendimi "misafirlerimden" kurtarmak zorunda kaldım - kulüpten eve döndüğümde yatağında bulduğum iki çıplak sarışın. Stresli görüldüğümü söyleyen kardeşimden bir "hediye". Bazen Caleb'le yaşamının dezavantajları oluyor - yani günün ve gecenin her saatinde evimize davet ettiği açık saçık giyimli kadınların sürekli akışı.

Şikayet ettiğimden değil. Sadece onlardan çok sıkıldım - hepsi aynı, meydan okuma yok - muhtemelen bugün buradayım.

"Evet, bahse girerim." Parker kıkırdıyor, sanki gecemin nasıl geçtiğini tahmin edebiliyormuş gibi. "Kızımızın günü çok daha kötü bir hal almak üzere."

Benim küçük dedikoducum her zamanki gibi her şeyi biliyor.

"Öyle mi?" Dirseklerimi tezgâha dayadım. "Nedenmiş o?"

"Babasının burada zaten bir düşmanı var."

Mercy'nin kemerini kot pantolonunun ilmiklerinden çekişini, bir saniyelik gergin karın derisini ve dar belini gösterişini izliyorum. Lanet olsun. Bahse girerim

Göğüsleri güzelmiş. Ve gerçek. En son ne zaman gerçek göğüslere elimi sürmüştüm? Kesinlikle dün gece değil.

Yanına oturduğumda gergindi, tam beni fırçalayacaktı ki başını çevirip kim olduğumu gördü. Ama ondan sonra tavrı pek değişmedi ve sanki benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi adı söylendiği anda kaçtı.

Sık yerine amı mı tercih ediyor? Sorun bu mu?

Hayır... geçen haftasonu attığı o sıkık gözlerle değil. Kendi kıcıma da duman üfle miyorum; kadın ipuçlarını yanlış okuyan hasta bir piç değilim. Bir kadının benden etkilendiğini anlarım -heteroseksüel olanların hepsi etkilenir- ve Mercy *kesinlikle* benden etkileniyor.

Tahminimce olmak istemediğine karar verdi. Ve bu muhtemelen benim kim olduğumu bilmekle ilgili. Ya da daha doğrusu babamın kim olduğunu.

Bu ihtimali sevmiyorum.

Ben kendimin adamıyım. Aziz değilim ama Vlad Easton olmadığımı da eminim.

Dolabını emniyete alıyor ve sonra omzunun üzerinden kısa bir bakış atarak, ona baktığını fark edecek kadar uzun bir süre, yanakları kızarmış bir halde güvenlik taramasından gözden kayboluyor. Neye doğru habersiz.

"Düşman kim?" Babası hakkında bildiğim tek şey Parker'ın geçen hafta bana söyledikleri, yani bir adamı öldürdüğü için hapis yattığı. Ama Mercy gibi avukat olmayı hedefleyen bir kız, her hafta sonu serseri katil babasının yanına koşmaz. İçimden bir ses bu hikayede çok daha fazlası olduğunu söylüyor.

"Diego Montoya."

"Bir şey çağrıştırmıyor." Bu parmaklıklar ardındaki her soysuzu tanıdığımdan değil, ama bu onun kilit bir oyuncu olmadığı anlamına geliyor.

"Puff'ın adamlarından biri. Pisliğin teki. Tekrar suç işledi, uzun süredir içeride."

İşte bu ilginç. Puff önemli bir oyuncu. Kabarık sokak ismine karşılık yüzünün yarısını kaplayan dev bir pullu ejderha dövmesi olan ekstra tuzlu bir pislik. Ona nasıl Puff dendiğini bilmiyorum ama bu konuda çirkin yüzüne karşı onunla alay edecek kadar aptal olan birkaç kişi, kaldırımında kırık bir şekilde yatarken bunu çok komik bulmadı. Onu buraya getiren de bu oldu. Bir kulübün dışında bir adamı ölümüne dövdüğü için hapis yatıyor. Her şey videoya kaydedilmiş. Bu durumda hapisten kaçmak biraz zor.

"Babası bu Diego denen adamı kızdıracak ne yaptı?"

"Mercy'nin babasının öldürdüğü adamın ailesi, yani... meşru bir şikayeti var. İkinci kez onun peşine düştü."

"Hmm." Ve muhtemelen sonuncusu da olmayacak, burada işler böyle yürüyor. Bahçede ya da duşta zavallı bir boku köşeye sıkıştırmak için beklemekten başka ne yapmaları gerekiyor? Bu bir spor. Kedi ve fare oyunu, ta ki kedi sıkılıp farenin kafasını ısırana kadar.

Görünüşe göre Mercy'nin babası burada başını kaybetmek istemiyorsa korunmaya ihtiyacı olacak. Bu sadece birkaç kişinin ona verebileceği bir şey.

O insanlardan biri de benim.

Kötü bir düşünce beynimi ve sikimi harekete geçirirken kendi kendime gülümsüyorum. Mercy, sevgili babamı kurtarmama yardım etmek için ne yapmaya razı olurdu?

Gerçi bu biraz zor olabilir.

Puff'ın çetesi yıllardır ailemiz için mal taşıyor, bu da bizi bir dereceye kadar iş ortağı yapıyor. Birbirimize karşı gergin de olsa sağlıklı bir saygı düzeyimiz var. Babam ve Pete Amca sokaklardaki ağlarına değer veriyor ve Puff da Easton ailesinin, Puff'ın yaşlı annesi, kız kardeşleri, henüz yasal olmayan bebek annesi gibi her kilit aile üyesinin yeri hakkında, Puff ya da adamlarından biri bize ihanet ederse devreye sokacakları ayrıntılara sahip olmasını takdir ediyor.

Acaba Puff'ın, adamıyla Mercy'nin babası arasındaki bu küçük tartışmadan haberi var mı? Eğer bunu onayladıysa, bu benim için karmaşık olabilir.

Parker iç çekti. "Babanı yukarı göndermemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Hayır." Onu ayda bir görmek bana yetiyor ve duymak isteyeceği bir şey söylemiyorum. Caleb ve ben Çarşamba günü Peter Amca'nın evine konuşmaya gittik çünkü konuşacağımızı söylemişim. Tam olarak ne olduğunu öğrenmenin ve bazı önerilerde bulunmanın bir zararı olmayacağını düşündük. Esasen, gittiğimizi söyleyebilmek için gittik.

Peter Amca pek misafirperver değildi ve babamın Fulcort'un içinden işleri yürütmeye çalışmasına da pek hevesli görünmüyordu. Kullandığı kelime "müdahale" idi.

Babamın aramızdan ayrılmasıyla amcam ve kuzenlerimin Easton pastasından daha büyük bir pay almak isteyip istemeyeceklerini merak ediyorum. Yani her şeyi.

"Peki o zaman ne yaptın, buraya kadar sırf bu sapkın küçük oyun için mi geldin?" Yine o "sen bir aptalsın" kaşlarını çatı.

"Sikeyim hayır." Homurdanıyorum. Yine de dürüst olmak gerekirse, Mercy'nin burada olacağını bilmek beni motive eden büyük bir faktördü. Bunu asla itiraf etmeyeceğim.

Yüksek sesle. Bu beni lanet bir korkak yapar.

Ben değilim.

Ben amcık

istiyorum.

Özellikle onunkini.

Bütün hafta bunu düşündüm. Kel mi, bakımlı mı? Sıkı mı gevşek mi? Kaç erkeğin girmesine izin verdi?

Tadı neye benziyor?

Öğrenmek için yanıp

tutuşuyorum. "Bana Chops'u

getirin" .

"Tamam." Telsizine uzanıyor.

"Benim masamda. Ve onu hemen oraya götürün. Günümü bu kanalizasyon sisteminde harcamak istemiyorum."

Parker isteksizce iç geçiriyor. "Evet, tabii, sorun değil."

BEŞ MERHAMET

Buraya gelen her genç kadın hamile mi?

Masamın karşısında oturan kız, şişmiş karnını ovuştururken bana sıkı bir gülümseme sunuyor. Bronz teni ve iri kahverengi inek gözleriyle yirmi yaşlarında görünüyor. Ya bir akrabasını ziyaret ediyor ya da bebeğinin babasını. İçimden bir ses ikincisi olduğunu söylüyor.

Tüm bu insanları Fulcort'un çatısı altına neyin getirdiğini ancak hayal edebilirim. Ne tür berbat hayatlar -kötü ebeveynler, çamurlu evler, uyuşturucu dolu geceler- gözyaşı dolu küçük çocukları sertleşmiş, katil, tecavüzcü, saldırgan canilere dönüştürür? Bir de babam gibi adamlar var. İyi, sessiz, çalışkan adamların hayatları felaket bir gecede bu kötü adamlarla kesişti ve *onlar* da kendilerini bu duvarların içinde buldular. *O* adamlardan kaçtı burada kapana kısıldı?

Şansım varsa babamı bir saat görebilmek için yirmi iki yıl daha bu lanet yere gidip iki saatten fazla o bekleme odasında oturacağım. O çıktığında ben kırk yedi yaşında olacağım. Babam yetmiş iki yaşında olacak.

Hesap yapmak beni bir uyuşukluk dalgasıyla vuruyor. Bu nasıl benim hayatım?

Uzak köşede bir kargaşa var. İki gardiyan bir mahkûm ve ziyaretçisini oturdukları yerden kaldırıyor gibi görünüyor. Daha birkaç dakika önce o dörtlü masaya oturmuşlardı ve mahkûm, gardiyanın onları işaret ettiği daha küçük masaya kaşlarını çatarak bakıyor. Kısa bir süre karşılıklı sert sözler söyleniyor ve sonra mahkûm, esmer tenli, iri yarı bir adam, başını eğip masaya doğru yürüyor. Ziyaretçisi de onu takip ediyor.

Birkaç dakika sonra nedenini anladım.

Gabriel olabildiğince sakın bir şekilde kapıdan içeri giriyor. Elinde pano olan görevliye hangi masaya atanacağını sormak için duraklamıyor. Sadece o köşeye doğru yürüyor, başparmaklarını ceplerine sokmuş, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Kızgınlığım alevlenirken başımı sallıyorum. Orada üç saatten fazla oturup bekledim. Bu lanet adam iki dakika önce geldi ve neredeyse vale hizmeti alıyor. Neden peki? Çünkü herkes babasından korkuyor. Ve belki de ondan. Kim bilir bu adam neyin peşinde? Uyuşturucu, muhtemelen. Silahlar, kara para aklama? Belki de. Bir suç ailesinin hayatı ve kendilerini neyle meşgul tuttukları konusunda uzman değilim.

Yine de, manzarayı takdir ettiğimi gönülsüzce itiraf ediyorum.

O da benim gibi koyu renk kot pantolon ve siyah gömlek giymiş. Ancak giysileri tasarımcı işi ve pahalı görünüyor; gömleği ise geniş omuzlarını, kesik kollarını ve sağlam, kıvrımlı göğsünü gösterecek şekilde vücuda tam oturuyor.

Muhtemelen turuncu bir tuluma ait olduğunu kendime hatırlatıyorum. Bu, vücudumda yanmaya başlayan alevleri söndürmeye yardımcı oluyor, en azından şimdilik.

Gabriel masamın önünden geçerken yavaşlıyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana göz kırpacak kadar uzun bir süre. Onu köşeye kadar takip ederken ensemde bir sıcaklık hissediyorum. Arkası da önü kadar çekici; geniş omuzları, sivrilen beli. O kotun içinde müthiş bir kıcı var. Bir spor salonunda yaşadığınızda ve gün boyu ağırlık kaldırıp mükemmel vücudunuzu geliştirdiğinizde elde edeceğiniz türden bir kış.

Bekle... saatini takıyor. Gardiyanlar kolyemi, küpelerimi, saatimi, metal olan her şeyi dolaba koydurdular. Ne oluyor be! O ve babası için *hiçbir* kural geçerli değil mi?

"Mercy?"

"Ha?" Babamın sesiyle başım geri döndü.

Onu görünce nefesim kesildi. "Baba!" Ağlıyorum, gözyaşlarım serbest kalıyor.

"Şşşt... şşşt... sorun yok." Alt dudağındaki çirkin yarayı geren bir irkilemeyle yavaşça koltuğuna yerleşir.

"Bu iyi *değil*! Bunu sana kim yaptı!" Sol gözü şişmiş ve koyu mor ve mavi morluklarla çevrelenmiş. Sol elmacık kemiğinin üzerindeki deriyi bir arada tutan beş dikiş saydım.

"Sakin ol Mercy," diye fısıldıyor ve sesinde keskin bir ton var. Bir uyarı sesi.

Ancak o zaman gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum. Bir muhafız yaklaşırken yüzümdeki yaşları silmek için acele ediyorum.

"Ziyaret haklarını kaybetmek istemiyorsan sesini alçalt," diye sert bir tonda uyarıyor. Bir parça bile sempati yok.

Ona bağırarak için dişlerimi sıkıyorum. Burada çalışmak için işe aldıkları bu adamlar da kim? Robotlar mı? Neden üzgün olduğumu anlayamıyor mu? Biri babamın canına okudu!

"Merhamet et," diye usulca uyarıyor babam ve ben yumruklarımın sıkılı olduğunu ve gözlerimdeki cinayete benzeyen bakışlarla gardiyana baktığımı fark ediyorum.

Bakışlarımı kaçırıyorum.

Uzak köşeye, Gabriel'in oturduğu yere düşüyor, ellerini önündeki masaya kavuşturmuş, ifadesiz bir şekilde sessizce beni izliyor. Oradan babamın yaralarını görebiliyor olmalı. Neler olduğunu biliyor olmalı. Tüm bunlar hakkında ne düşünüyor? Herhangi bir şey düşünüyor mu? Umurunda mı?

"Hey, Skully. Nasıl ?" diye derin, gürleyen bir ses.

Başımızda dikilen gardiyan yanımızdan hantalca geçen mahkûma -kafası kazınmış ve kafa derisini mürekkep kaplamış dev bir canavar- başını sallıyor ve sonra bana bir uyarı bakışı daha atarak pencerenin yanındaki yerini almak üzere geri dönüyor.

"Ee? Bana haftandan bahset." Babam gülümsemeye zorluyor. Yüzünü buruşturmamaya çalışıyor.

"*Benim* haftam..." Yumuşak, küçümseyici bir kıkırdama kaçıyor benden. *Benim* haftam kimin umurunda?

Her hafta buraya geldiğimde, babamın hafta boyunca nasıl bir dayaktan *kurtulduğunu* merak etmek zorunda kaldığımda değil.

"Bunu yapan aynı adam mıydı?"

Babam başını eğiyor ve uzun bir aradan sonra başını sallıyor.

Aman Tanrım. Bu ne zaman bitecek? Babam bununla daha ne kadar başa çıkabilir?

Bakışlarım yine uzak köşeye, Gabriel'in karşısına yerleşmiş olan o canavar mahkûmun olduğu yere kayıyor. Gabriel sandalyesinde arkasına yaslanmış, bacaklarını iki yana açmış, sanki Starbucks'ta kahve içerken biriyle sohbet ediyormuş gibi rahatça gülümseyerek konuşuyor.

Koyu renk gözleri aniden kayarak benimkilere kilitleniyor ve kalbim küt atıyor. Sanki benim dikkatimi bekliyormuş gibi.

Ve tüm sağduyuma rağmen kendimi sessizce ona yalvarırken buluyorum, babamın hatırı için bana *yardım* etmesi için yalvarıyorum, çünkü eğer

Bu cehennem çukurunda bana yardım edebilecek biri varsa, onun o olduğu
hızla çıkıyor.

ALTI GABRIEL

"BİR SONRAKİ DÖVÜŞ NE ZAMAN?"

"Çarşamba gecesi."

"Kime karşı?"

Chops'un masanın üzerine yerleşmiş dev pençelerini inceliyorum, parmak eklemleri son yediği dayaktan nasır tutmuş. "Fark eder mi?"

Derin kıkırdaması göğsümde gümbürdüyor. "Hayır, sanırım değil."

Uzun ve etkileyici sabıka kaydına göre Chops-Clarence James'i pek çok kez iş üstünde gördüm. Ağırlaştırılmış adam öldürme suçundan Fulcort'a düşmeden önce yeraltı dünyasında dövüşürdü. Hâlâ dövüşüyor ama içeride, en kötülere karşı. Ve bu piç ringde durdurulamaz. O da kirli bir dövüşçü. Bana saldırmasını asla istemem ve ben de kendimi koruyabilirim.

"Ve onca yolu bana söylemek için mi geldin? Muhafız mesajı gönderebilirdi."

Sıradan bir omuz silktim. "Kontrol etmek istedim."

Derin bir kıkırdama daha ve o çirkin suratı, gümüş ızgarasını gösteren sırtışıyla daha da çirkinleşiyor. Dört ön dişini kaybettiği gece oradaydım. Onları düşüren adam bir yıl sonra hâlâ tüple yemek yiyor. "Saçmalık. Gerçekten ne istiyorsun, Gabe?"

Chops pek çok şeydir ama aptal bunlardan biri değildir. "Dikkatli bir göz."

Kaşları çatılır. "Kim?"

"Yeni, küçük bir balık. Zor bir giriş yaptı. Bilgilerini ." Mercy'nin büyük, güzel gözlerini üzerimde hissediyorum ve onları sabit, bilmiş bir bakışla karşılıyorum. Az önce sebep olduğu sahne bana

Onun hakkında bilmem gereken her şeyi. Katil babasını çok seviyor ve onun parçalanmış halini görmek - Puff'ın sopaları onu fena benzetmiş - kaldırabileceğinden çok daha fazla. Ve şimdi çitlere takılmış yaralı bir geyik gibi bana bakıyor, yardıma muhtaç ama yaklaşan korkunç insandan yardım istemeye korkuyor.

Zeki kız buradaki sıralamayı çözmüş.

Evet, ne istediğini biliyorum bebeğim.

Ama bunu elde etmek için benim için ne yapmaya hazırsınız?

Çünkü hayat kısasa kısastır, henüz öğrenmediyse de yakında öğrenecek.

"Demek korunmak istiyorsun," diye mırıldanıyor Chops. Sihirli kelime. Ve bu dünyada çok pahalıya mal olan bir kelime, özellikle de onun gibi bir adam tarafından kullanıldığında.

"Henüz değil." Buna degeceğinden emin olmalıyım. "Şimdilik sadece dikkatli bir göz. Elini kolunu sallayarak çıkamayacağı bir şey vermediklerinden emin ol." Çevirisi: Onu öldürmediklerinden emin ol.

"Bunda benim çıkarım ne?"

İşte başlıyoruz... "Burada zaten aldığınız tüm avantajların yanı sıra mı?" Ona sert bir bakışla hatırlatıyorum. Kendi hücresi, özel yemekler, ekstra spor zamanı, ekstra avlu zamanı, kadınlarla sevişme zamanı. Burada uzun süre kalacak. Yanında biz olmayınca o yıllar ona cehennem gibi gelecek.

Ağaç gövdesinden kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bakışlarımı karşılıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

İç çektim. "Ne istiyorsun?" Kısasa kısas.

Chops'un gözleri sanki sormak için fırsat kolluyormuş gibi kısılır. "Joyce."

Gülüyorum. "Kızlarla özel zaman geçirmek için kavgaları kazanmalısın. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, koca adam." Gardiyanlar Chops üzerine bahse giriyor, o kazanıyor, onlar kazanıyor ve bir fahişeye revire kadar eşlik edip nöbetçi hemşireyi yirmi dakikalığına göndermekten çok mutlu oluyorlar. "Hücrenizin rahatlığında mastürbasyon yapabileceğiniz birkaç videoya ne dersiniz?"

"Joyce, Çarşamba gecesi, dövüşümden sonra. Kazan ya da kaybet."

Gerçek şu ki, onu yine de talep edebilirdi ve biz de teslim ederdik. Kazanmak ya da kaybetmek diye bir şey yok, çünkü Chops her zaman kazanır. Belki de o kadar zeki değildir.

Dişlerimi sıkıp birkaç saniye daha düşünecekmiş gibi yapıyorum. "Peki, tamam. Ama unutma, hortumla işemeyecekse adımını atma, anladın mı?"

"Evet, evet." Chops omuz silkiyor. "O senin için kim?" "Hiç kimse." Diğer yandan kızı...

Bakışlarım ona doğru kayıyor, babasıyla konuşmayı sürdürmeye çalışırken acı çeken yüz hatlarını inceliyor, korkunun gölgesi güzel gözlerinde endişe yaratıyor.

Yardıma ihtiyacı olan çaresiz bir kadın var. Ve bunu ona verebilecek tek kişi benim.

Evet, sanırım hayatım çok daha ilginç bir hal almak üzere.

YEDİ MERHAMET

Baraj yıkılmadan ve gözyaşlarım akmaya başlamadan önce hapishane kapılarının dışındaki hırpalanmış Corolla'ma kadar gidebildim.

"Elimden bir şey gelmiyor," diye hıçkırarak anahtarlarımı arıyorum. Çıkış kapısındaki güvenlik görevlisine Fleet'in kuzenini nasıl ihbar edeceğimi - babam bu adamın o olduğunu doğruladı- ve bu saldırıların gerçekleşmesini engellemek için ne yapacaklarını sorduğumda bana söylediği buydu. Güvenlik amirini ya da müdürü, yani "bir şeyler yapabilecek" herhangi birini görmek istediğimde ise adam kıkırdadı ve bana parmaklarını salladı. Bir "kışt, yürü git" kovması.

Bulanık gözlerle kapımı açıyorum ve çantamı içeri atıyorum. Saat öğleyi geçmişti ve çöl güneşi kavurucu sıcaktaydı. Sıcak çarpmasına neden olan bir sıcaklık dalgası arabamın içinden bana çarpıyor. Bugün camlar kapalı halde *uzun* ve rahatsız bir eve dönüş yolculuğu olacak. Hapishane ziyareti üniformamı çıkarıp altındaki kırmızı pamuklu atleti ve Umbra şortunu çıkardım ve arka koltuğa attım.

Ve sonra korkumun ağırlığı altında sürücü koltuğuma düşüyorum.

Gelecek haftaki ziyarette babamı ne durumda bulacağım? Daha fazla yara izi mi? Kırık kemikler? Babamın kaburgalarının kırılmadığından emin olamıyorum, sağ tarafını nasıl koruduğuna, içeri götürülürken nasıl kambur durduğuna bakılırsa. Bu deli adamın, aşağılık kuzeninin intikamını almaktan başka yapacak daha iyi bir işi yok mu? Muhtemelen yoktur. O *hapiste*. Öfkesini dindirmek ve intikam almaktan başka ne yapabilir ki?

İçeride hapsolmuş bunaltıcı sıcaklığın bir kısmını dışarı atmak için kapıyı açık bırakarak kollarımı direksiyonun üzerinde kavuşturuyorum ve öne doğru eğiliyorum.

Ve tüm bu karmaşa başladığından beri ilk kez kontrolsüz bir şekilde hıçkırarak ağladım.

Bunu nasıl düzeltebilirim? Temyiz süreci yıllar ve para alır. Hukuk fakültesi de yıllar, para ve sıkı çalışma gerektirir. Ve ikisi de hiçbir şeyi garanti etmez. Onu bu cehennem çukurundan erken çıkarma olasılığım sıfıra yakın.

Ve sahip olduğum *tek* şey o.

"Kötü bir gün mü?" Tanıdık bir erkek sesi yakınlardan soruyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlarken içimde bir endişe dalgası oluşuyor. Gabriel hâlâ burada mı? İçeri girdikten beş dakika sonra dışarı çıktığını hayal meyal hatırlıyorum, dev, korkunç adamla yaptığı "ziyaret" kısa sürmüştü.

Bu adam hakkında ne hissetmem gerektiğinden emin değilim. Yani, o lanet bir mafya babasının *oğlu*. İçgüdülerim bana ellerinin temiz olmaktan çok uzak olduğunu söylüyor. Ama Parker hıyarlık yaparken hapisanede iyi biriydi, yani belki de bu bir "baba gibi oğul" vakası değildir?

Ya da belki de artık umursamayacak kadar yorgun ve hayatımın gidişatından bunalmış durumdayım.

"Sence?" Kendimi toparlayıp burnumu çekerken yüzümü kollarıma gömüyorum. "Bu psikopat babama saldırıp duruyor."

"Orada bunu yapmayı seviyorlar. Kendilerini eğlendirecek başka bir şey yok."

"Ben de tam bunu düşünüyordum." Sonunda kendimi toparlayıp ellerimi gözlerime sildim. Çevremde, onu yanımdaki park etmiş arabaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş görüyorum. Hiç şüphe yok ki, fırına eşdeğer bir yerde otururken ağlamaktan yüzüm kıpkırmızı olmuş, terden sıırılsıklam olmuş. "O buraya ait değil. Bu bir kazaydı. O sadece... Babam bununla daha ne kadar başa çıkabilir bilmiyorum ve gardiyanların da umurunda değil gibi görünüyor."

Gabriel, "Fulcort'un mahkumlara muamele konusunda kötü bir şöhreti olmasının iyi bir nedeni var," diyor.

"Bu harika," diye mırıldandım acı acı.

"Bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama bu son kez olmayacak. Onun için daha da kötüleşecek."

"Hayır." Gözlerim yanarken başımı sallıyorum, bunu kabul etmeyi reddediyorum. "Ona yardım etmenin bir yolu olmalı. Polis ya da bir avukat ya da mahkemeler ya da" Titrek sesim dalgalanıyor. Şimdiye kadar hiçbiri ona yardım etmedi.

"Ona yardım edemezler," diyor Gabriel, en kötü korkularımı yankılayarak. "Bu yerin içinde mi? Doğru insanları tanımanız ve onların istediği bir şeye sahip olmanız gerekir."

"Kimseyi tanımıyoruz. *Hiçbir şeyimiz yok.*" Maaşımın yarısının gittiği karanlık bir mahallede berbat bir daire, günün birinde beni kızgın güneşin altında bırakacak bir araba ve dağ gibi bir borç.

"Bundan emin misin?" Gabriel'in sesinde bir şey var, alaycı bir nitelik.

Son gözyaşlarımı silmek için avuçlarımı yanaklarımda gezdiriyorum ve sonra onun sabit bakışlarıyla karşılaşıyorum. İçinde tuhaf, bilmiş bir parıltı var.

Gabriel, sümüklü gardiyan Parker'ı birkaç basit kelimeyle kontrol altında tutabilen adam. Gabriel, bekleme süresini atlayıp istediği masaya gidebilen kişi. Evet, Gabriel'in bana yardım etme gücü var. Bu çok bariz bir şekilde ortaya çıktı.

Ama şimdi burada durmuş, parmakları dalgın dalgın nefis bir şekilde bilenmiş pazularına vuruyor ve bana yardım teklif ediyor mu?

Benim *sormamı* mı bekliyor?

Tereddüt ediyorum, sinirlerimi yutuyorum. Sormak için fazla gururlu olamam. Hele ki bu babama yardım etmek anlamına geliyorsa. "Yapabilir miyim? Doğru insanları tanıyorum. Kişi yani," diye düzeltiyorum usulca.

Sabit bakışları hapishane kapılarına doğru kayıyor ve bana yakışıklı profilini -yumuşak ağzını, uzun kirpiklerini, keskin elmacık kemiklerini-muhteşem bir şekilde fırsatı veriyor. "Belki."

Bir sonraki sözlerimin ne olması gerektiğini düşünürken dudaklarımdaki tuzlu gözyaşlarını yalıyorum. *Tanrım, ne yapıyorum ben?* Bu adam lanet mafya kadar iyi! *Gerçekten* kendimi ona borçlu mu bırakacağım?

Bu babam için, kendime hatırlatıyorum. Zaten içinde boğuluyorken biraz daha borcun ne önemi var ki?

Omurgamı çelikleştirerek arabamdan çıktım, yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa hızlıca bir göz attım, çünkü bu tür konuşmaların "yasal" kapsamına girdiğinden şüpheliyim. Dikkatim arabamın arkasındaki şeritte mırıldanan parlak siyah Lamborghini'ye takılıyor. *O* adamlardan biri. Herkesin ne kadar zengin olduğunu bilmesini sağlamak için şehirde bir ego roketi süren iğrenç derecede zengin olanlardan.

Bu acı düşüncüyü bir kenara itiyorum. "Bu adamın babamı rahat bırakmasını sağlayabilir misin?"

"Evet." Hiç tereddüt etmeden.

Kalbim uzun zamandır hissetmediğim bir şeyle, umutla çarpıyor. Yutkunuyorum. "Sana sonsuza dek minnettar kalacağım."

Bakışları geri dönüp benimkilere yerleşirken kaşlarını kaldırıyor. "Sonsuza dek minnettar mı?" Dudakları bükülüyor.

"Benim... hiç param yok." Kelimelerimin arasında bocalıyorum, yanaklarım kızarıyor. "Tüm paramızı onun boktan avukatına ödedik. Bir evimiz yok ve bu şeyi ben kullanıyorum. Ama ödeme planı gibi bir şeyi kabul edersen, eminim bir şeyler ayarlayabiliriz."

Gabriel'in bakışları ağızma kayıyor ve oraya yerleşiyor. "Dudaklarını sıkimin etrafına sararak başlamaya ne dersin?"

Elim yanağına çarptığında avucumda oluşan sızı o kadar keskin ki acıyı bastırmak için yumruğumu sıkıyorum. Gabriel'in dudağının kenarından fışkıran kanı izlerken, az önce yaptığım şey aklıma geldikçe korkudan bir an için felç geçirerek nefesim kesiliyor.

Fleet dışında kimseye vurmadım. Ve şimdi gidip Al Capone'un oğlunu tokatladım!

Ama bu korkunun yanında öfke ve tiksinti de yükseliyor. Ne tür bir adam hapisane otoparkında hıçkırarak ağlayan, çaresiz bir kadına evlenme teklif eder?

Bir fırsat görüp üzerine atlayan sadist bir piç, işte o. Ve artık yüzde yüz eminim ki, babası nasıl bir suç hayatı sürmüş olursa olsun, Gabriel masada onunla oturuyor, çatal ve bıçak hazır.

"Sen bir domuzsun," diye tıslıyorum, vücudum titriyor. "Belli ki beni bir fahişeyle karıştırmışsın, o yüzden şunu açıkça söyleyeyim: dudaklarım *asla* senin *hiçbir* yerine değmeyecek." Bu sürüngene karşı en ufak bir çekim hissettiğime inanamıyorum.

Gabriel'in dilinin pembe ucu kan damlasını yakalamak için dışarı fırlarken zaman durmuş gibi görünüyor, parmağının ucu da sanki "evet, o kaltak az önce beni kanatacak kadar sert vurdu" onaylamak istercesine hızla onu takip ediyor.

Siktir git, evet yaptım ve bunu hak ettiğini çok iyi biliyorsun.

Tepkisini beklerken vücudum bir kereste parçası gibi kaskatı kesilmişti. Karşılık verecek mi?

Az önce kendi ölüm fermanımı mı imzaladım?

gözetleyen bir güvenlik olmalı. Şu anda bunu izleyen biri var mı?

Gabriel'in yüzünde geniş, hınzır bir gülümseme beliriyor ve her iki yanağındaki derin gamzeler ortaya çıkıyor. Normalde gamzeler benim için bir zayıflıktır. Bu alçakta mı? Ne büyük kayıp.

Sanki bir şeye karar vermiş gibi başını sallıyor. O gece mavisi gözler aşağıya, vücudumun uzunluğuna dalıyor, yukarı çıkarken daracık atletime takılıyor. Kalbimin sınırlarını zorladığını görebiliyor mu?

O derin, baştan çıkarıcı sesiyle "Haftanın tadını çıkar Mercy," diyor. Sözlerini bir göz kırpmayla bitiriyor ve arabasına binmek üzere uzaklaşıyor, görünüşe bakılırsa hiç etkilenmemiş.

Motor kükreyip araba hızla uzaklaşana kadar dizlerimin kilidini açmıyorum ve vücudumun arabamın çerçevesine gömülmesine izin vermiyorum.

SEKİZ

GABRIEL

Şezlongun başlığını rahatlık için ayarlıyorum ve sonra yukarıdaki uçsuz bucaksız yıldızları incelerken gergin bedenimin gevşemesini istiyorum.

Caleb iki yıl önce beni Camelback Dağı'ndaki bu evi görmeye götürdüğünde, ona şehir dışında yaşamak istediği için geri zekalı olduğunu söylemiştim. Ama sonra emlakçı bize evi gezdirdi - beş arabalık garaj, iki havuz, sayısız güverte, iki yüz yetmiş derecelik manzara - ve moronun ben olduğumu kabul etmek zorunda kaldım. On beş milyon dolarlık fiyat etiketini o anda yarı yarıya indirdik. Şehir merkezindeki yerimi korudum ama artık oraya hiç gitmiyorum, etrafımızda beş dönümlük bir alan ve istediğimiz her şeyi yapabileceğimiz mahremiyete sahip bu dağın tepesindeki sessiz huzuru tercih ediyorum.

"Bu iyi mi, bebeğim?"

Empire'ın kafes dansçılarından biri olan Lulu'ya bakmak için görsel yıldız bağlama oyunuma ara veriyorum. Şezlongun kenarına tünemiş, bir yumruğunu sikimin dibine sarmış, diğer yumruğunu da uzun sarı saçlarının araya girmesini engellemek için yana doğru tutarak bana sakso çekiyor. Bu gece Empire'dan eve geldiğimde çoktan evdeydi, Caleb iki arkadaşını kucakta sikerken üstsüz bir şekilde kucak havuzunda yüzüyordu. oturma odası kanepesi. Anlaşılan beni bekliyormuş.

"Gelmeye hazırım," dedim.

Geniş dudakları bilmiş bir gülümsemeyle geriliyor ve sonra tekrar işe koyuluyor, ağzı aletimin üzerine kapanıyor, ucu boğazının arkasına çarpına kadar beni tamamen içeri kaydırırken ıslak sıcaklıkla sarıyor. Ve sonra başı aşağı yukarı sallanıyor, emiş beni yenilenmiş bir şevkle kavırıyor.

Oral seks Lulu'nun uzmanlık alanıdır. Yatak odamın balkonunda beni takip ettiğinde kadın resmen salyalarını akıtıyordu. Normalde, o beni bu şekilde becerirken ben de hemen boşalmamak için kendimi zor tutardım.

Ancak bu gece, küçük kırmızı bir atlet ve kısa bir şort giymiş kuzguni saçlı bir kadının düşünceleriyle dikkatim dağıldı. Gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerinde ateş, çelik gibi çenesinde öfke ve bana meydan okurcasına bakarken seksi, ince vücudunda bir titreme olan bir kadın.

Dilim dudağımdaki yarığı test etmek için dışarı çıktı. Evet, hala orada.

Bu, bir kadına benim için diz çökmesini önerdiğim ilk sefer değil. Bazen biraz ikna edilmeleri gerekir; çenelerine bir öpücük kondurmak, kulak memelerini emmek gibi. Bazen de, Lulu'da olduğu gibi, kucağıma sürünürken zaten dudaklarını yalıyorlar. Sonunda, her zaman istediğimi alırım.

yüzden ilk kez tokat yedim.

Ne yaptığını, *kime* vurduğunu anladığında Mercy'nin üzerine çöken dehşet dalgası çok etkileyiciydi. Bir kez daha gözyaşlarına boğulmasını ve özür dilemesini bekliyordum. Muhtemelen hapishanenin otoparkında, güpegündüz pazarlığını kabul edecekti.

Bunun yerine, "en kötüsünü yap" dercesine meydan okuyarak bana baktı.

Uzun, biçimli bacaklarına ve diri göğüslerine hayran olduğum için zaten ereksiyon halindeydim. Ama bu? Bu beni kaya gibi sertleştirdi. Kırılma noktasını bulmak için onunla daha fazla alay etmemek için içimdeki *her şeyi* aldım. O zamandan beri onu aklımdan çıkaramıyorum.

Bu bana çekici gelmiyor.

Onu unutup devam etmeliyim, ama bunu yapmayacağımı zaten biliyorum. için.

"Bu gece kendini iyi hissetmiyor musun, tatlım?" Lulu bana teselli edici bir öpücük kondurdu.

Pürüzsüz uç.

Bebeğim, tatlım... Evcil hayvan isimlerini görmezden geliyorum çünkü kadın bana düzenli olarak hevesle hizmet ediyor, soru sormuyor, şart koşmuyor. Kesinlikle tokat yok. Ama ben ne onun ne de bir başkası için bunların hiçbirini değilim ve öyle olmak gibi bir niyetim de yok.

İlgi duyduğum şey -daha çok hızla büyüyen bir saplantı gibi- Mercy Wheeler'ın hayatıyla ilgili her ayrıntıyı öğrenmek ve böylece bu yeni mücadelede en iyi nasıl ilerleyebileceğimi bilmek. Mercy Wheeler için işler daha da kötüye gidecek.

ve onun için daha da çaresiz. Henüz kabul etmek istese de istemese de yardımına ihtiyacı var. Benden ne kadar nefret etse de teklifimi kabul etmeyi yeniden düşüneceği bir nokta gelecek -ve yakında-.

Babasını o kadar çok sevdiğini zaten biliyorum.

Yine de ileride bu oyunu farklı oynamam gerekiyor. Mercy bana kızgın ve hayatımdaki diğer kadınlara benzemediğini şimdiden söyleyebilirim - bugünü kolay kolay unutmayacaktır. Her ne kadar kibirli bir göt olsam da, yatağında yatan ölü balıklar bana göre değil. Yüzde bin istekli olmayan kadınlarla yatmam. Benden ne kadar nefret ettiğini kendine hatırlatırken bile Mercy'nin onu becermem için bana yalvarmasını istiyorum.

Bunun neye benzeyebileceğini zihnimde canlandırıyorum - o kıvrımlı vücut, çıplak ve yatağıma yayılmış, bana ihtiyaç duyarak kıvranıyor.

Aşağı uzanarak Lulu'nun başının arkasından tutuyorum ve onu sikime doğru çekiyorum, öğürene kadar bir süre orada tutuyorum. Saçlarını yumruklayarak, gözlerimi kapatıp ruhlu koyu çikolata gözlerini ve şimdiye kadar gördüğüm en dolgun dudakları hayal ederken onu kabaca yukarı ve aşağı yönlendiriyorum.

Yirmi saniye geçmeden, Mercy'nin adını haykırma isteğimi bastırarak Lulu'nun ağızına sıcak dölleri akıtıyorum.

DOKUZ

MERHAMET

"Onu korkutmak istemiyorum, ama aman Tanrım, o *çok* ateşli. Aşık oldum." Michelle'in boyalı kıpkırmızı dudakları pipetine yapıştı. Bir yudum kolayı geri emiyor.

"*Aşık mı?* " diye soruyorum, sesimdeki şüpheciliği gizleyemeyerek.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye ciyaklıyor, parmakları telefonunun tuş takımında uçuşuyor. Dün gece kulüpte tavladığı adamın fotoğrafını göstermek için ekranı yüzüme doğru itiyor. "Şuna bakın! Zac Efron'un doppelgänger'ı!"

Elini geri ittim. "Evet, evet, bana zaten göstermiştin, hatırladın mı?" Pazar günleri favori mekânımız olan Mojitos'a neredeyse zıplayarak girerken, selamlama amacıyla. Çekici biri, kabul ediyorum.

"Peki, sizce onu aramadan önce ne kadar beklemeliyim?"

"O iğrenç topuzunu kesmesine yetecek kadar uzun." Michelle'in zümrüt yeşili gözleri ışıldarken baş döndürücü bir kahkaha patlatıyor.

"Korkunç, değil mi? Ama, aman Tanrım, Merce" -bana taktığı lakap cüzdanla kafiyeli- "*o kadar* iyi öpüşüyor ki, erkek topuzunu tutabilir. Benim için fark etmez. Diliyle şu şeyi yaptı" Kendininkini hiç de seksi olmayan bir şekilde havada sallayarak beni yüksek sesle güldürüyor.

Göğsümdeki o sabit ağırlık bir anlığına kalkıyor ve bana böyle gülmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlatıyor.

"*Ve* gerçekten seksi arkadaşları var." Mükemmel kaşları kavisli. "Bizimle gelmeliydin. Çok eğlenirdiniz. Empire *çok* üst düzey. Şaka değil."

Michelle ile dört yıl önce kampüs kütüphanemizde tanıştım. On sekiz yaşında sarışın bir birinci sınıf öğrencisiydi ve bana

o zamanki erkek arkadaşının arkadaşı.

Ateşli bir erkekle ilişkiye girilen *her* kulüp Michelle için üst düzeydir.

Çok sayıda üst düzey kulüp oldu.

"Biliyorum." Tabağımda duran taco'yu seçiyorum. Neden sipariş ettiğimi bilmiyorum. Son zamanlarda iştahım hiç yok. "Sadece pek havamda değildim."

"Artık hiç havanda değilsin." Suratını astı. Ona sert bir bakış attım.

Omuzları çöktü. "Özür dilerim. Tam bir şımarığım. Baban ?"

Babamı düşünmek bile boğazımdaki yumrunun şişmesine neden oluyor. "İyi değil." Ona Fleet'in intikamcı kuzeninden ve son dayak olayından bahsediyorum.

Başını iki yana sallar. "Bu hiç adil değil. O adam sana *tecavüz* etmeye çalıştı. Başına gelene sevindim ama bunun bedelini baban ödememeli."

"Biliyorum."

"Yine de yapabileceğin *bir şey* olmalı."

Homurdanıyorum. "Evet. Al Capone'un oğluna sakso çekebilirim, *o* da bana yardım eder."

Michelle kıkırdıyor.

Yüzümü görene kadar.

"Bekle, *ciddi* miydin?"

Gabriel'le ilgili her şeyi anlattığımda Michelle'in güzel yüzü tiksintiyle buruştu. "Gerçekten bunun işe yarayacağını mı düşündü?"

"Dürüst olmak gerekirse? Muhtemelen çoğu zaman öyledir." "O *kadar* ateşli mi?"

"Evet," diye isteksizce itiraf ediyorum, yine de fiziksel çekiciliğini göz ardı edecek kadar kızgınlıkla dolup taşıyorum. O sırada aşırı duygusaldım ve açık sözlü, küstah teklif beni şok etti. Ama şokun etkisi geçti. Şimdi, o an zihnimde her canlandırdığımda, dudağından çıkan o müstehcen sözleri duyuyorum ve gözlerindeki ateşi görüyorum ve hayal gücüm devreye girip "ya olursa" oyununu oynuyor.

Ya tamam deseydim? Ya süslü arabasına tırmansaydık ve koltuğunu ayarlayabileceği bir yere park etseydik ve kot pantolonunu açıp etkileyici bir alet olacağına şüphe olmayan şeyi çıkarsaydık, çünkü nasıl olmasın; başka her yerde kutsanmış! Ya onu ağzıma alsaydım ve

saçlarımı okşadı ve pis sözler fısıldadı - öyle birine benziyordu - ta ki ben onu boşaltana kadar?

Ve bu oyunu her oynadığımda kalbimin daha hızlı atması, kanımın hızlanması, vücudumun ısınması ve bacaklarımın arasında tanıdık bir ağrının kıpırdanması kaçınılmaz. Bir insan olarak ondan öğreniyor olmam, bedenimin onun fiziksel çekiciliğine bu şekilde tepki vermesini engellemedi.

Ama *asla* buna göre hareket etmeyeceğim. Bildiğim kadarıyla Gabriel bir trol ve onun köprüsünden geçmek için ücret ödemeyeceğim.

Michelle'in telefonu bir mesajla cıvıldı. Bakışları mesaja kayar ve sonra bir çığlık atar. "Aman Tanrım! Bu o! Dean'miş! Gördün mü? O aptal bekleme oyununu oynamak zorunda değildim! *O* bana ulaştı! Prensimi buldum!"

Kıkırdıyorum. Michelle klişeleşmiş bir kız öğrenci yurdu kızı - uzun bal sarısı saçlar, parlak bir gülümseme, seksi bir vücut - ve baharda mezun olmasına ve artık üniversitede olmamasına rağmen, hala öyleymiş gibi yaşıyor, stilettolar ve kışını zar zor örten ışıltılı elbiselerle haftanın her günü kulüplere gidiyor.

"Benimle bu gece yine Empire'da buluşmak istiyor." Işıl ışıl parlıyor.

"Bu harika, Michelle. Gerçekten." Ciddiymişim gibi konuşmaya çalışıyorum. Hayatının bu kadar kolay görünmesine kızdığımdan değil. Sadece benimkinin ne kadar zorlaştığından bıktım.

Aklına bir fikir gelmiş gibi ağzı açık kalıyor. "Bu gece benimle geliyorsun."

"Hayır-"

"Evet."

"Bir arkadaşını getirmesini söylerim. Ne zamandır sevişmedin? On üç ... on dört ay mı?"

Gözlerim büyüdü. "Takip mi ediyordun?"

"Ne?" Omuz silkiyor. "Ben iyi bir arkadaşım! Bu yüzden seni dışarı çıkarıyorum." Peri kadar sevimli yüzü endişeyle çatlıyor. "Bak, şu anda işlerin senin için kötü gittiğini biliyorum ama ben Mercy'*mi* özledim, hani şu keskin zekâlı ve sivri dilli olanı. Hayatın onu alt etmesine izin vermeyen o çivi gibi sert kızı."

"Evet, şey..." İç çektim. "Hayat sonunda kazandı." Yargıcın babamın suçlu olduğuna dair kararını okuduğu gün o versiyonum hızını kaybetti.

Sesi yumuşar. "Hâlâ orada bir yerde olduğunu biliyorum. Onu bulmamız gerek. Senin onu bulman gerek. Onu tekrar dışarı çıkar. Yoksa ne yapacaksın? Yaşamaktan vaz mı geçeceksin?"

Duraklıyorum, sözleri içimde derin bir akor oluşturuyor.

Annemin yaptığı da buydu. Yaşamaktan vazgeçti.

"Ama bugün Pazar," diye zayıf bir itirazda bulunuyorum. "Yarın çalışmak zorundayım."

"Ben de öyle," diye karşı çıkıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Michelle'in babasının Scottsdale'de lüks bir mücevher mağazası var. "Tanıtım müdürü" olarak "iş günü" ne zaman gelmeye karar verirse o zaman başlıyor -genellikle on bir civarında- ve iki saatlik bir öğle yemeği molası vermeden önce Instagram'a birkaç ışıltılı fotoğraf gönderip öğleden sonra spor salonuna gitmekten ibaret. Boyu 1.80 ama uğruna ölünecek bir vücuda sahip.

"Lütfen?" Michelle yalvarıyor. "Bir içki iç ve gece yarısına kadar git."

"Ben-"

"Sana *ihtiyacım* var, Mercy." Kolumu tutmak için uzandı. "Ya o bir prens değilse? Ya başka bir kurbağayı daha öpüyorsam? Onunla tanışmanı ve *gerçekten* aşık olmadan önce bana söylemeni istiyorum. *Lütfen*. Daha kaç tane eziğe katlanabileceğimi bilmiyorum!" Sahte çaresizliğini vurgulamak için dramatik bir *Rüzgâr Gibi Geçti* el-alın hareketi yapıyor.

Onu tanıdığım süre zarfında kendi payına düşenden çok daha fazla pislikle çıktı, bunu ona vereceğim. Yine de barda sarhoş bir kızı eve götürmek isteyen seksî adamı takip etmeyi bırakmayı asla öğrenemeyecek gibi görünüyor.

Ama bir kulüp... "Becky ya da Tina'ya soramaz mısınız?" Ya da bu gece parti yapmak istediklerine şüphe olmayan diğer kız öğrenci birliği arkadaşlarından herhangi birine.

"Senin gibi iyi içgüdülere sahip değiller. Sen benim en iyi, en anlayışlı arkadaşımsın."

İnledim. Ben her zaman onun yüz karası arkadaşıydım - babası tamirci olan, öğrenci kredileri içinde boğulan, alt-orta sınıftan bir arkadaş.

"Peki. *Bir* içki ve gece yarısı Külkedisi gibi olacağım, o yüzden," parmağımı önünde sallıyorum, "daha fazla kalmam için beni suçlamaya çalışmayacağına söz vermelisin."

Göğsünün üzerinde bir çarpı işareti yapıyor. "Eğlenceli olacak!"

İç çekiyorum. *Eğlence*. Bunun ne olduğunu unuttum. Gerçek şu ki, dışarıda bir gece eğlenceli olabilir. "Yine de elbiselerimden birini ödünç alman gerekecek."

"Uh, hayır. Elbiselerim var. Tamamen uygunsuz olmayanlar."

Başını iki yana sallar. "Burası için değil. Sana söylüyorum Merce... İmparatorluk bir üst seviye."

"MERDİVEN OLMASA İYİ OLUR," diye uyarıyorum Michelle'i, fedailerin yanından geçip endüstriyel binadan dönüştürülmüş havalı kulübün kapısından içeri girerken, dans müziğinin tınısı bizi yutuyor.

"Neden endişeleniyorsun?" Sırıtiyor. "Büyükanne donu giymişsin."

"Diş ipinden daha iyi." Michelle *hiçbir şey* giymiyor da olabilir.

"Bu arada harika görünüyorsun."

"Teşekkürler." İtiraf etmeliyim ki, ondan ödünç aldığım bu sırtı açık gümüş elbise beni bir milyon dolar gibi hissettiriyor, her ne kadar müstehcen bir şekilde kısa olsa da. Bu stiletolarla birleşince mi? Etek ucunu çekiştirme dürtüsüne direniyorum. Evet, kesinlikle Fulcort'un hapishane ziyareti kıyafet kurallarını geçemeyecek.

Empire'in görmek için ağır kırmızı bir perdenin hemen arkasında duruyorum.

"Sana söylemiştim, ha?" Michelle'in neşe dolu gözleri sallanan kafalar denizini tarıyor.

Bir kez olsun, kabarcıklı sarışın arkadaşım bir sonraki seviye şeyle duman üflemiyor olabilir. Sayısız süslü avizeden deri banketlere ve tavandan sarkan dev kuş kafeslerine kadar her şeyden para fışkıran bu mekânda, ipli bikiniler ve topuklu ayakkabılar içindeki kadınlar müzik eşliğinde dans ediyor.

Sadece kulüp değil. Sanki müşteriler en zengin ve en çekici olanlardan seçilmiş gibi. Hiç bu kadar çok çekici insanın bir binada toplandığını görmemişim. Vale hizmeti için bekleyen parlak Porsche'ler ve Mercedes'lerden oluşan bir sıra vardı ve siyah takım elbiseli adamlar etrafta uçuşuyor, anahtarları alıp gidiyorlardı. Belli ki buraya kimin gireceğine dair katı kurallar koymuşlar. Biz yaklaşırken Honda Civic'li bir adam arabasını valeye vermeye çalışıyordu. Dev fedai güldü ve sonra elini sallayarak onu kovdu. Ama geri kalanlar -iyi giyimli erkekler ve kapak modeli kol şekerleri- doğrudan VIP kapısından içeri alındı.

İçeri girmek için sıradan bir sıra mı var? İki fedai bir aşağı bir yukarı dolaşarak kot pantolon ve sandaletlerle gelen aptalları kovuyor ve en çekici kızları hemen içeri alıyor.

O sırada tereddüt ettim, geri dönüp eve gitmeye hazırdım. Ama Michelle kolumdan tuttu ve beni kapıdaki fedainin yanına götürdü.

Ve sen bunu bilmiyor muydun? Bize şöyle bir baktı ve sonra ipi açtı.

Geçirdiğim hafta sonundan ve son zamanlarda hayatımın gidişatından sonra -Bu beni biraz heyecanlandırdı.

"Dean ve arkadaşı Lawrence bizimle burada buluşacaklar!" Michelle elini benimkinin içinden geçiriyor ve beni soldaki bara doğru götürüyor.

ON GABRIEL

"Gelecek hafta sonu gidip babamı görmelisin. O aradı."

"Siktir et! Onu daha geçen hafta sonu gördüm. Bu sefer onu *sen* ziyaret et." Konyak bardağını parmak uçlarımin arasında tutuyor, kararsızlık içinde bocalıyorum. Bunu -ve on tane daha- boğazımdan aşağı atıp bu gece dairemde mi yatayım, yoksa dizginleri elimde mi tutayım?

Sarhoşken asla direksiyon başına geçmem. Arabam pek göze çarpmıyor. Polisler her zaman bir Lamborghini'yi kenara çekmek için bir neden ararlar ve yapmam gereken son şey onlara beni parmaklıklar ardına koymaları için geçerli bir neden vermektir. Kardeşim ve ben yıllardır kolluk kuvvetlerinin radarındayız. Elbette bazılarını cebimizde taşıyoruz ama *hepsini* değil.

Caleb tek yönlü ofis penceresinin önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, derin bir kaş çatmayla bu gece Empire'daki kalabalığı inceleyen müthiş bir varlık. "Kötü fikir, bunu sen de biliyorsun."

. O haklı. En azından babamın yakıcı kişiliğine tahammül edebiliyorum. Ama Caleb ve o, kafa kafaya çarpışan iki boğa gibiler. Aynı inatçılık, aynı patlayıcı öfke.

Biz , annem yokken ve onu kimse yokken babamın öfkesinden en çok nasibini alan kişi kardeşimdi. Caleb uzun süre benden daha büyüktü. Bunu kaldıracabileceğini biliyordum. Yine de bunun olmasını izlemekten nefret ediyordum. Sonunda birkaç kemiği kırıldı ve burnu bir türlü tam olarak düzelmedi.

Ve sonra bir gün karşılık verdi.

Babamın silahını bulup onu vuracağını sandım ama o sadece genişçe sırttı, omzuna bir tokat ve gururla, "Sonunda,

sen bir erkeksin."

"Tamam. Her neyse. Ben giderim." En azından Mercy'yi tekrar görmek için bir bahanem olur. Orada olacağına şüphe yok. Önceden arayıp ben gelene kadar onu bekletmelerini sağlamam gerekecek. Çünkü ben böyle bir ahmağım.

Caleb iç çekiyor, geniş omuzlarını artan gerginliğe karşı yuvarlıyor. Benden iki yaş büyük ve bana çok benziyor - ikimiz de annemize çekmişiz. "Yaşlı adam kendini kaybediyor. Keşke bulunduğu yeri kabul etse, geri çekilse ve insanların istedikleri gibi at koşturmalarına izin verse."

. "O toprağa girene kadar böyle bir şey olmayacak."

"Umarım." Kardeşim kadehini kaldırıyor ve berrak sıvıyı yudumluyor. Kapatmaya hazır olduğumuzda sarhoş olacak, ama her zaman kızlardan birini - gecenin tadı her neyse - Porsche'sini onun için eve götürmesi için alır.

Ne kadar yanlış olsa da, sessizce onunla birlikte kadeh kaldırıyorum. Bu ne kadar çok sorunu çözerdi.

Ana kattaki bir şey kardeşimin dikkatini çekiyor. "Vay canına." Dudaklarından alçak bir ıslık çıkıyor.

"Ne?"

Cevap vermesi için bir an geçmesi gerekiyor, dikkati dağılmış durumda. "Gelecekteki ilk eşime bakıyorum."

Kaşlarını patlıyor. Caleb'in en sevdiği hobi aynı anda iki kadını sikmek, genellikle de götten. Adamın on beş yaşından beri kız arkadaşı olmamış, o da sadece bir hafta sürmüş.

Ben melek değilim ama Caleb'in "eş" kelimesini kullanması yukarıdan bir şimşek çakmasına neden olmalıydı. Bağlılık ona göre değil. "*Bunu görmeliyim.*" Kıkırdıyorum, ayağa kalkıyorum ve onun yanında yerimi alıyorum. Bu gece yine tıklım tıklım. Altı ay önce sadece Pazar günleri açmaya başladık. Ondan önce perşembeden cumartesiye kadardı. O zamandan beri her Pazar doluyuz. "Neye ?"

"Alt çubuk. Bu . Parlak gümüş elbise. Uzun siyah saçlı."

Bahsettiği kadını bulana kadar ceset denizinde arama yapıyorum. Arkası, sıkı kışının üstündeki kıvrıma kadar açık olan o muhteşem vücutla başka biri olamazdı. "Güzelmiş."

"Böyle eğildiğini hayal edebiliyor musun? On bin dolar, külot giymediğini söylüyor."

"On bin diyor , masanın üzerine eğilmen için senden on bin alacakmış." "Karıma fahişe deme!" Kıkırdıyor. "İmkânı yok."

"Belki de onu davet etmelisin, böylece öğrenebiliriz," diyorum hafif bir eğlenceyle, çünkü bu Caleb'in yapacağı bir şey, belki de değil.

Duman şovu ince ama güçlü koluyla uzanıp ipeksi siyah saçlarını omzuna atıyor ve sonra yanındaki seksi sarışın kadınla kahkahalarını paylaşmak için dönüyor.

Kalbim çarpmaya başladı.

"Becer *beni*."

"Belki beni becerdikten sonra."

"Hayır, yani, onu *taniyorum*." Onu tanıyacağım. "O yasak bölge." Caleb homurdanıyor. "Sanki."

Ona bir bakış attım. "Ben ciddiym, Caleb. O benim." Sadece henüz bunu bilmiyor.

Dudaklarını büküyor ve ellerini teslimiyetle kaldırmadan önce uzun bir süre bana bakıyor. "Tamam, kardeşim. Ama o zaman bunu ona söylemek isteyebilirsin, çünkü" Mercy'nin yanında duran ahmak elini çıplak sırtının küçük kısmına yerleştirip başparmağını teninde gezdirmeye başladığında Mercy'ye doğru başını sallıyor.

Kurtulmam gereken bir erkek arkadaşı mı var?

Mercy kayar, adamdan ve dokunuşundan bir adım uzaklaşır.

Hayır. O sadece böyle bir kızla cehennemde bir umudu olduğunu düşünen aptalın teki.

"Onu nereden tanıyorsun ki?" Caleb, birkaç günlük kirli sakalla kaplı çenesini kaşıyarak soruyor.

Ona dudağımdaki kesiği göstererek cevap veriyorum.

"Yok artık. Çok cesur." Gözlerinde hayranlık parıldıyor. Cesur kızları her zaman sevmiştir.

Alınan... kızgın... Sanırım bunu öğrenmek üzereyim.

Dolu bardağımı masanın üzerine bırakıp kapıya doğru yürüdüm.

"Kendine bir tokat daha mı hak edeceksin?" Caleb soruyor.

"Muhtemelen." Ama buna değecek.

ON BİR MERHAMET

"DANS ET BENİMLE!" Lawrence ritmin üzerinde bağılıyor ve bana aptalca bir sırtış sunuyor. Dean'in arkadaşı çekici -kahverengi saçları dağınık ama şık bir şekilde, yüz hatları güçlü ve erkeksi- ama ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ayrıca, daha önce başka bir yerde içtiğinden de eminim çünkü Michelle bizi tanıştırdığı andan beri elleri havada. Ona karşı başka bir darbe.

İsteğini geri çeviriyorum. "Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler. Pek dansçı sayılmam."

"Ah, hadi ama. Sana öğreteceğim." Bir adım daha yaklaşıyor ve terli elini çıplak sırtımın küçük kısmına bir kaç dakika içinde üçüncü kez koyuyor. Bu sefer serçe parmağı elbisemin dekoltesinin altından kayarak kıçımın çatlağına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Bu adam ipucu almayı bilmiyor.

Vücudumu çevirerek onun dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Aslında ben artık çıkıyorum. Yorgunum." Dikkatini çekmek için Michelle'in koluna uzanıyorum. Geldiği andan beri Dean'in vücuduna yapışmış durumda. Bana iki kelime bile etmediler. Prens mi kurbağa mı kararı hâlâ verilmedi. "Beni yarın ara!"

"Ne?" Michelle, Dean'in bileğini bükmek için yaltaklanmaya ara verir. Saatine bakıp kaşlarını çatıyor. "Ama saat daha on iki olmadı!"

"Yeterince yakın!" Bir esneme numarası yapıyorum ve martinimin kalanını boğazımdan aşağı dökmek için başımı arkaya eğiyorum. Bardaki beden duvarının arasında bir boşluk var ve boş bardağı yere koymak için kolumu içeri sokuyorum.

"Ben de onunla gideceğim. Eve gittiğinden emin ol," diyor Lawrence, bakışları elbisemin önünden aşağıya inerken.

Başımı salladım. "Hayır, kal! Ben bir Uber çağıracağım. Seninle tanıştığıma memnun oldum!" Yalan söylüyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum.

"Evet, o zaman paylaşırız. Önce sizi evinize bırakabiliriz."

Doğru ya. Yani beni daireme kadar takip edebilir *mi*? "Cidden, ben *iyiyim*." Kızgınlığım alevleniyor.

Parmak uçlarını çıplak kolumda gezdiriyor. "Hadi ama... Sanki senin gibi güzel bir kadının eve yalnız gitmesine izin veririm. O şoförlerin sarhoş kızlara neler yaptığını duymadın mı?"

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Sarhoş değilim."

Omuz silkiyor, yaklaşıyor ve beni geriye doğru bir adım atmaya zorluyor. Sırtım sert bir bedene çarpıyor. Dudaklarımda bir özürle arkamı dönüyorum.

Kendimi Gabriel Easton ile yüz yüze bulduğumda hemen ölüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

Gabriel'in sorumu duymasına imkân yok ama dolgun dudakları sanki yaşadığım şoktan zevk alıyormuş gibi kıvrılıyor. Ama cidden, onun burada ne işi var? Ve öyle görünüyor ki, siyah gömleği yapılı vücudunu sarıyor, üst düğmeleri açılmış, uzun, kalın boynunu ve seksi köprücük kemiğinin sert hatlarını ortaya çıkarıyor.

İstenmeyen bir sıcaklık vücuduma yayılıyor.

Dilinin ucu, sanki ona vurduğumu hatırlatmak istercesine, dudağının köşesindeki küçük kırmızı kesiğe dokunmak için dışarı fırlıyor. Sanki unutmuş olabilirmişim gibi.

Lanet olsun, neden bu kadar kötü biri olmak zorunda?

Gözleri Lawrence'a kaydığında, daha önce gördüğüm her şeyden daha karanlık, daha fırtınalı bir hal almıştı. "Hanımefendi ilgilenmiyor. Geri çekil." Müzik bangır bangır çalarken bile, Lawrence'a hitap ederken ses tonundaki ölümcül keskinliği, kare çenesinin gerginliğini ya da testosteronun neredeyse ondan nasıl sızdığını gözden kaçıramıyorum.

Lawrence, her ne kadar kalın kafalı olsa da, yaklaşan tehdidi ısıkalıyor, göğsünü şişiriyor ve mesafeyi kapatıyor. En az Gabriel kadar uzun boylu ama fizik olarak Gabriel'in sert, kaslarla dolu vücuduyla kıyaslandığında kırılma riski taşıyan kuru bir dal gibi kalıyor. "Hey, dostum, neden kararı ona bırakmıyoruz?"

Mükemmel! İkiniz de!

Gabriel bana dönmeden önce Lawrence'ı birkaç saniye süzerken kaşlarını keyifle kaldırıyor. Soruyu soracakmış gibi ağzını açıyor ama sonra vazgeçiyor -belki de

"O dudakları sikimin etrafına sararak başlamaya ne dersin?" önerisi ve bunun için hak ettiği sert tokat.

Bakışları düşüp ağızma yerleşiyor. Evet, şu anda düşündüğü şey *tam olarak* bu.

Kafamda Lambo'da sakso makarası çalmaya başladığında iç bacaklarım sıkıştı. Aleti de diğer her şeyi gibi mükemmel mi? Hayır. Küçük. Mikroskobik. Ve eğri büğrü. Evet, öyle. Yanlara doğru kıvrılıyor. Doksan derecelik bir açı. Tamamen işlevsiz. Hiçbir çekiciliği yok.

Gabriel sırtıyor ve o seksi gamzeleri beliriyor.

Bir elini havaya kaldırıp iki parmağını gel işareti yaparak sallarken bakışları hâlâ üzerimde. İki devasa fedai birden ortaya çıkıp onu kuşatıyor. Gabriel Lawrence'a başını sallıyor.

"Ne?" Lawrence haykırıyor, onlar içeri girerken geri çekiliyor. "Ben ne halt ettim?"

Kalabalık, çıkışa doğru ona eşlik eden adamlar için kızıl deniz gibi ikiye ayrılır.

"Onu dışarı mı atıyorsun? O hiçbir şey yapmadı!" Michelle bağırıyor. Her ne kadar şen şakrak olsa da, saçmalığı hak ettiği yerde söylemekten çekinmiyor.

Normalde ben de yapmam ama dilim hâlâ boğazıma takılıyor. "Sarhoş ve kadın misafirlerimi rahatsız ediyor," dedi Gabriel. eşit bir şekilde söylüyor.

Kadın misafirlerim.

"*sahibi* siz misiniz?" kaçırdım.

Bana kibirli bir sırıtışla cevap veriyor.

"Aman Tanrım." İnledim, başım arkaya düştü. Gitmemiz gereken onca kulüp varken... ..

Dean arkadaşının peşinden çıkışa doğru ilerliyor ve Michelle'in kolunu çekerek onu takip etmesini sağlıyor.

"Mercy, !" diye bağırıyor, ama kaşlarını merakla Gabriel'e çatıyor, gözleri Gabriell'in üzerinde geziniyor. O takdir parıltısını tanıyorum.

Zevkle. Ona doğru bir adım atıyorum, bu yerden -ve Gabriel'den- olabildiğince hızlı uzaklaşmak istiyorum.

Güçlü ama nazik parmaklarıyla dirseğimi tutarak kaçışımı engelliyor.

"Konuşmamız gereken birkaç şey var," diyor yumuşak bir sesle, dudakları kulak mememi okşuyor, nasırlı başparmağı kolumun arkasını okşuyor.

Tedirginlik omurgamdan aşağı kayıyor ve hemen ardından sarhoş edici ve hoş karşılanmayan bir kan akışı merkezime doğru ilerliyor.

Bu sürüngenden *gerçekten* etkilenmek istemiyorum.

Dokunuşunun ve yakınlığının verdiği heyecanı bir kenara itip yüzümü ona dönüyorum. "Hayır, sanırım burada işimiz bitti."

Karşılık olarak attığı kahkaha, avuçlarımın onu tekrar tokatlamak için kaşınmasına neden oluyor. Ama sonra eğlence kayboluyor ve yerini uzuvlarımı donduran taş gibi yüz hatlarına bırakıyor. "Daha başlamadık bile."

Hem tehdit hem de vaat gibi geliyor ve korkmalı mıyım yoksa tahrik mi olmalıyım bilemiyorum. İkisi de. Her ikisiyim, beynim kendimi içine soktuğum durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalışırken kabul ediyorum.

Michelle aniden yanımda beliriyor. "Bu adamı tanıyor musun?" diye bağılıyor, keskin tırnağı Gabriel'in göğsüne saplanmasına birkaç santim kalmıştı.

"Hayır!" Onun "Evet" cevabıyla aynı anda ben de

"Hayır" diyorum. Michelle'in kaşları kalktı.

Beni bırakıyor ve ona doğru bir el uzatarak samimi bir sesle, "Benim adım Gabriel ve bu gece Mercy'yi eve ben götüreceğim," diyor.

Şimdi şok olmuş gibi *bakma* sırası bende çünkü *hayır*.

Michelle'in kırmızı lekeli dudakları mükemmel bir O şekli alıyor. Öne doğru atıldı, vücudunu benimkine bastırarak diğer kulağıma bağırdı, "Gabriel *bu mu*? Sapık mafya adamı mı?"

"Evet. O lanet kulübün sahibi!"

Gabriel diğer tarafımda. Yüksek sesli müzikte bile sapık mafya yorumunu anlamamasına imkân yok. Belki de bundan rahatsız olur ve sonunda beni yalnız bırakır.

Michelle'in gözleri heyecanla dans ediyor. "Peki, ne istiyor?" Ona ters ters bakıyorum. Ne istediği konusunda hiçbir gizem yok.

Babam sabırla bizi beklerken onu inceliyor, dudaklarını tekrar kulağıma bastırmadan önce tepeden tırnağa süzüyor. "Yani tek yapman gereken ona sakso çekmek ve o da babanla ilgilenilmesini sağlayacak öyle mi?"

"Michelle!"

"Ne! O zengin ve çok *seksi*. *Onunla* bir gece geçirmek için Dean'i gözümü kırpmadan bırakırdım. "

"Sabah seni çölde sığ bir mezarda bulsalar bile mi?" "Doğru." Burnu kırışıyor. "Bütün o şey."

"Evet. Bütün *o* şey."

Kolunu benim koluma doluyor ve sonra dönüp Gabriel'e tatlı tatlı gülümsüyor. "Arkadaşımı eve bırakma teklifiniz için teşekkür ederim ama o benimle geliyor."

Karşılık veren gülümseme -hiçbir şekilde rahatlık anlamına gelmeyen hınzır bir kıvrılma- içimin sıkışmasına neden oluyor. Gabriel boşluk kalmayana kadar mesafeyi kapatıyor. En iyi arkadaşım ve şeytan arasında sıkışmış durumdayım.

Sıcak parmak uçları sırtımın küçük bir kısmını hafifçe sıyrıyor ve ürpermeme neden oluyor. "İyi. Ama onunla biraz yalnız kalmak istiyorum. Yalnız." Bunu bir istek olarak algılamak yanlış olmaz.

Michelle sorgulayıcı bir şekilde bana bakıyor.

Bu iş ne kadar çabuk biterse, eve o kadar çabuk gidebilirim. Ben de başımı sallayıp "Sorun değil." dedim.

Geri çekildi ve beni tutmayı bıraktı.

Bir sonraki nefeste Gabriel'in kolu belime dolanıyor. Dönüp beni barın yan tarafındaki ağır, siyah bir kapıya doğru götürürken vücudum kaskatı kesiliyor, kapıdan geçip koşuşturan personelin yanından, bulaşık makinesinin gürültüsünden geçip uzun, dar bir koridordan geçip başka bir ağır kapıdan çıkıyorum.

Ve aniden dışarıda, kulübün arkasındaki sessiz bir arka sokaktayız. Hapishanedeki aynı siyah Lamborghini buraya park edilmiş. Yanında da kiraz kırmızısı bir Porsche.

Kahretsin. "Bekle, ben bunu kabul etmedim." Kapı koluna uzandım ve çektim. Kapı kilitliydi. Midem bulanıyor. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Buna kandığımıza inanamıyorum.* Gerçekten onu burada patlatacağımı mı düşünüyor? Ondan uzaklaşmam lazım.

Sokağı tarıyorum. Sağımda, zincirle çevrili bir çitle kapatılmış çıkmaz bir sokak var. Solumda bir sokak ve bir güvenlik görevlisi var. O koşuyorum, topuklarım kaldırıma vuruyor.

"Babana yardım etmek istediğini sanıyordum," diye sesleniyor Gabriel arkamdan. "Senin bedelini ödemeyeceğim." "Pislik" kelimesini ağzımdan kaçırmadan önce ısıırıyorum.

Bir ara sokakta bu adamla yalnızım. Onu kışkırtmaya gerek yok.

"Belki de fiyatım değişmiştir."

"Sana söyledim, ben fahişe değilim!" "Senden olmanı istemiyorum."

Omurgamdan aşağı süzülen tedirginliğe rağmen geri çekilmemi yavaşlatıyorum. Burada ne yapmaya çalışıyor? Onunla yatmamı sağlamak için başka bir yöntem mi bu? Onun için başka ne olabilir ki? Yirmi yıllık bir ödeme planından sunacak bir şeyim yok.

Derin bir iç çektim. Bundan ne kadar nefret etsem de, onu . Gabriel babama yardım edebilecek güce sahip. Babama yardım edebilecek *tek* kişi o gibi görünüyor.

Onu.

İsteksizce tekrar yüzümü ona dönüyorum. "Peki, yeni fiyatın nedir?" *Ve neden sorduğuma pişman olacaktım gibi hissediyorum?*

Kaşları çatılır. "Henüz karar vermedim." Cebinden bir dizi anahtar çıkarır ve bir düğmeye basar. Yolcu tarafındaki kapı kayarak açılır. "Ama her şey seni eve bırakmama izin vermenle başlayacak."

"Beni aptal mı sanıyorsun? Seninle arabaya binmeyeceğim!" Alay ettim.

Karanlık, yumuşak kıkırdaması dar koridorda yankılanıyor. "Gerçekten sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun? Sarışın kulübün sahibi olduğumu biliyor. Eğer sana bir şey olursa, polise gittiğinde kimi suçlayacağını bilir."

"Tabii onu ortadan kaldırmazsanız."

Başı geriye düşer ve bir kahkaha patlatır. "Sen izledin çok fazla kötü polisiye TV var."

Yanaklarım kızardı. "Bak, babanın kim olduğunu biliyorum."

"Çok önemli. Herkes babamın kim olduğunu biliyor." Ağır bir bakışla beni sabitliyor. "Ama benim kim olduğum *hakkında hiçbir fikrin yok.*"

Sıcak gece havasına rağmen vücudumda bir ürperti dalgalanıyor. Kollarımı vücuduma dolayarak omzumun üzerinden kaçış yoluma bakıyorum.

"Bana fiziksel saldırıda bulunan kişinin *sen olduğunu* hatırlatmama izin ver." "Bunu hak etmiştin."

"Yaptım," diye itiraf ediyor, dili alt dudağındaki kesiği sıyırmak için dışarı fırlıyor, bu hareket son derece seksi.

Hayır, seksi değil, Mercy. Gabriel'le ilgili hiçbir şey seksi değil.

"Ve muhtemelen çok geçmeden bunu tekrar hak edeceğim. Ama babanı bir çam kutusundan uzak tutmak istiyorsan, içeri gir." Sesindeki o keskin tını geri döndü, tuhaf bir şekilde sessiz olan sokakta daha da uğursuz, müzik duvarların arkasındaki donuk, sabit bir gümbürtüden başka bir şey değil.

Babamın bir çam kutusunda anılması bile göğsüme bir yumruk gibi iniyor. Ama Gabriel'le bir yere gitmek aptalca, değil mi?

Kararsızca bocalıyorum, bir elimi dalgınca kapıya doğru uzatıyorum. "Arkadaşım beni bekliyor."

"Ona mesaj at ve benimle eve geleceğini ve iyi olacağını söyle."

Yapacak mıyım? Eğer yatmak istemiyorsa, benden başka ne isteyebilir ki? Kafamda her türlü uyarı zili çalıyor. *Bunu düşündüğüm için deli miyim?*

Ağır bir iç çekişle telefonunu cebinden çıkarıyor, başparmakları tuş takımının üzerinde uçuşuyor, kollarındaki kaslar kasılıyor. "Korumalarım şimdi arkadaşını ön tarafa getiriyorlar. Ben kenara çekeyim de ona iyi geceler dile. Tamam mı?" Telefonunu cebine geri koyarak yolcu tarafındaki kapıya doğru yürür. Bekliyor, bakışları vücudunun üzerinde geziniyor, yavaşça kalçalarının üzerinde geziniyor.

Çenesi gerilir. "Ne zaman ." İç çekiyorum. Gabriel babama yardım edebilir. Babama yardım etmek için her şeyi yaparım. Sanırım anlaştık o zaman.

Midem hem iyi hem de kötü türden her türlü sinirle çalkalanarak geri dönüyorum. "Affedersiniz," diye mırıldanıyorum yolcu tarafına yaklaşırken.

En ufak bir geri adım atarak beni yanından geçmeye zorluyor. Avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzatıyor. "İçine girmek zordur."

"Harika," diye hayıflandım. Özellikle de stilettolar ve kıcımı zar zor örten bir elbiseyle. Centilmen jestini görmezden gelerek -ikimiz de onun centilmenlikten çok uzak olduğunu biliyoruz- yatmaya çalışan bir zürafa kadar zarif bir şekilde koltuğa yerleşiyorum. Şaka yapmıyordu; bu araba neredeyse kaldırımın üzerinde oturuyor.

Gabriel'in nefesi kesilir ve on bin dolar borcu olduğuna dair bir şeyler mırıldanır.

Bacaklarımı içeri sokuyorum. "Ne?"

Cevap alamadan kapım kapanıyor ve beni egomanyak cep telefonunun içine hapsediyor.

Yine de, sessizce itiraf etmeliyim ki, ona hayran olmamak mümkün değil - tüm bozulmamış deri ve kalıplanmış yüzeyler, direksiyon simidinde parıltıyan altın boğa amblemi. Onun gibi kokuyor, Fulcort'un ziyaretçi bekleme odasında yanıma oturduğunda duyularımı harekete geçiren o baharatlı kolonya gibi.

Gabriel şoför koltuğuna benden çok daha zarif bir şekilde kayıyor ve koltuğu sakın bir kibirle dolduruyor. *Öyle bir* kibir ki, sanki kral o ve dünyayı o yönetiyor.

Uzun, ince parmağını bir düğmeye bastırmasıyla arabanın motoru canlanıyor. Derin bir mırıltı kemiklerimi titretiyor.

"Adresiniz?" diye soruyor, aynı parmak şimdi dahili GPS ekranının üzerinde duruyor.

Tereddüt ediyorum. Bu adamın nerede yaşadığını bilmesini *gerçekten* istiyor muyum?

Gabriel bıkkınlıkla iç geçirir. "Onu bulmam bir telefon görüşmesi sürer."

İçimden bir ses blöf yapmadığını söylüyor. Ve bu da bana, eğer Michelle'in iddia ettiği kadar zeki olsaydım, bu arabadan fırlar ve bu aptal topuklu ayakkabıların beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde ara sokaktan aşağı koşardım.

Babama gerçekten yardım edebilir, kendime hatırlatıyorum. Adresimi okuyorum.

"Tanrım." Bana tiksinti dolu bir bakış attı. "Neden varoşlarda yaşamak istiyorsun ki?"

"Orada yaşamak *istediğimi* kim söyledi?" Yanaklarım utançtan kızarıırken tersliyorum. "Bütün paran saçma sapan cinayet suçlamalarıyla mücadele etmek için boktan bir avukata giderse böyle olur."

Gabriel'in gözleri kısıldı. Babamın mahkûmiyetini öğrenmekle ilgileniyorsa da sormuyor. Koordinatlar takılıyken elini vites koluna yerleştiriyor ve sanırım yola çıkmak üzereyiz.

Sadece biz hareket etmiyoruz.

Ona doğru bir bakış atmaya cesaret ettiğimde, yoğun bakışlarının kucağıma kilitlendiğini ve dudaklarının ayrıldığını görüyorum. "Sanki daha önce hiç kadın kalçası görmemiş gibisin." Elbisemin alt kısmını çekiştiriyorum. Böyle olduğundan şüpheliyim. Bu koltuğa kaç tane açık saçık kadın oturmuştur ki?

"Çok şey gördüm," diyor yavaşça ve dikiz aynasından gözlerini yakalıyorum, içlerindeki kara mizahı. "Sadece daha önce yüzümü onların arasına gömmeyi hiç bu kadar istememiştim."

Bu cesur itiraf karşısında nefesimi tutamıyorum. Bacaklarım birbirine kenetleniyor, onun müstehcen önerisi içimde istenmeyen bir ihtiyaç uyandırıyor. "Gece bitmeden bir tokat daha hak ettiğin konusunda haklıydın." Sesim boğuk çıkıyor.

Arabayı sürmeye başladı. "Ve bunu sana ben verdim. Bir daha yapma."

"Yoksa ne, bana vuracak mısın?" Bu gece neyim var benim? Sanki ben onu kızdırmaya *çalışıyordu*.

Arabanın aniden durmasıyla vücudum sarsılıyor.

"Bir şeyi hemen açıklığa kavuşturalım, Mercy." Gabriel'in sesi buz gibi oldu. "Her ne yaptığımı düşünüyorsan, her kim olduğumu düşünüyorsan... sana zarar vermeyeceğim. Sen istemediğin sürece sana elimi bile sürmeyeceğim." Karanlığın içinden bana bakarken gözleri parlıyor. "Anladın mı?"

Zayıf bir baş sallama hareketi yapıyorum, çünkü şu anda onunla ilgili her şey aksini gösteriyor.

Sokak boyunca sürünerek ilerliyoruz ve caddeye ulaştığımızda sağa dönüyoruz, Gabriel arabasını dikkatle alt takımına zarar vereceğinden şüphe olmayan bir çukurdan geçiriyor. İçeri girmek için uzun kuyruğun yanından geçiyoruz ve arabası istenen etkiyi yaratıyor. Gabriel vale sırasını atlayıp Michelle, Dean ve Lawrence'ın beklediği ana girişin önüne yanaştığında insanlar aval aval bakıyor.

Camım Gabriel'in kontrolünde aşağı kayıyor ve Michelle beni yolcu koltuğunda görünce ağzı açık kalıyor. Dean de aynı derecede etkilenmiş görünüyor. Yanında duran ve spor arabaya kaşlarını çatarak bakan Lawrence ise etkilenmiyor.

"İşte... buradasın!" Michelle idare ediyor. "Endişelendim."

"Özür dilerim. Gabriel beni eve bırakacak." Adı dilime tanıdık gelmeye başladı, tıpkı yeni görüşmeye başladığınız bir adamın adının tanıdık gelmesi gibi. Bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Anlıyorum." Başını sallıyor, sersemlemiş. Ama sonra kendini toparlıyor ve "Eve gider gitmez bana mesaj at! Ve unutma" Yeşil gözleri bilerek açılıyor.

"Evet." *Kodu kullanın.* Bir gece sarhoşken ve "ya birimiz eve psikopat bir katil olduğu ortaya çıkan ateşli bir adamla giderse ve o da bize arkadaşlarımıza iyi olduğumuzu ama aslında esir tutulduğumuzu söylememiz için mesaj attırırsa" oyununu oynarken bulduğumuz mesajlaşma kodu. Şifreler kullanmayı kabul ettik - "hayatımın en iyi gecesi" gerçekten "911'i ara ve telefonumu takip et çünkü parçalara ayrılmak üzereyim" anlamına geliyor ve "her şey yolunda" sevişmek üzere olduğumuzu söylemek için.

Üçüncü seçenek için bir ifade seçmedik - "Öldürüleceğimi sanmıyorum ama kesinlikle bu pislik için dışarı çıkmıyorum" kodu.

Bununla birlikte, camım açılıyor ve tekrar havalanıyoruz, Gabriel lüks arabayı ustalıkla Empire'dan uzaklaştırırken motor kükrüyor.

Arabanın içindeki soğuktan korunmak için kollarımı göğsümde kavuştururken telefonumu elimde sıkıca tutuyorum. Gabriel beni eve değil de başka bir yere götürmeye karar verirse, Michelle'e bir acil durum mesajı atacağım.

Gabriel parmağının bir hareketiyle klimanın sesini kısıyor. "Daha iyi misin?" "Evet," diye mırıldanıyorum.

"Emin misin? Tüylerin diken diken olmuş."

"Giderler." Yolcusunun vücuduna *hep* böyle mi dikkat eder? Yoksa bakışları sürekli yoldan bacaklarıma kaydığı için mi? O güzel kafasının içinde başka ne pis düşünceler dönüyor Tanrı bilir.

GPS bizi mahalleme giden otoyola yönlendiriyor. Buraya kadar her şey yolunda.

Diğer araçların yanından geçerken, kıskanç gözlerle parlak spor arabayı inceleyen lastik boynuzluları fark ediyorum. "Demek sen bir ilgi orospususun."

Sırıttıyor. "Neden öyle dedin ki?" "Yoksa neden böyle bir araba kullanasın ki?"

"Çünkü yapabilirim. Çünkü hızlı, güçlü şeyleri severim. Çünkü *bunu* yapabilirim." Birden üç şeridi birden geçip motoru çalıştırıyor. Saniyeler içinde herkesin yanından uçarak geçiyoruz, yolda sadece ışık parıltıları var.

"Tamam, demek istediğini kanıtladın," diyorum dişlerimi sıkarak, bedenim geriliyor. "Lütfen yavaşla."

"Neden? Bu seni korkutuyor mu?"

"Tabii ki beni korkutuyor! Ben ölmek isteyen bir aptal değilim!" Bir elimi kapıya koyarak kendimi destekliyorum, sanki biri bizim şeridimize girmeye karar verirse bu bir şey değiştirecekmiş gibi. Yine de ölmek isteyen bir aptalla aynı arabaya bindim.

Kıkırdarak gaz pedalını bırakıyor ve şerit değiştiriyor.

Tuttuğum ciğer dolusu havayı dışarı verdim. "Bak! Bu normalde burada bulunan yavan kadınları etkileyebilir ama bende işe yaramıyor."

"Güzel. Sevindim," diyor ve sesinde tuhaf bir şey fark ediyorum. Sanırım gerçek bir mutluluk. Sanki ona bağırdığım için memnun olmuş gibi. "Kiminle yaşıyorsun?"

"Hiç kimse. Babamla yaşıyordum, ama şimdi.. kimse yok."

"Annen mi?"

"Ben on yaşındayken vefat etti."

Duraksıyor. "Nasıl?"

"Hastaydı." Annemin ölüm nedenini rahatça açıklayamıyorum.

"Hmm." Çevremde, sanki Mercy dosyasında katalogluyormuş gibi yavaşça başını sallayışını yakalıyorum, ama ardından başka bir şey gelmiyor. "Özür dilerim" yok, "bu korkunç" yok. "Bir işin var mı?"

"Bu havadan sudan konuşmalar da neyin nesi? Senin amacının ne olduğunu zaten biliyorum." "Sadece sohbet ediyorum. Seni merak ediyorum."

"Peki. O zaman konuşalım." Kafamın arkasındaki o sesi, bir suç ailesinden gelen bir adama bulaştığı tüm yasadışı işler hakkında soru sormanın iyi bir fikir olmadığı konusunda uyaran o mantıklı sesi görmezden geliyorum. "Sen de baban gibi bir suçlu musun?"

Kaşları çatılır. "Buna havadan sudan konuşmak mı diyorsun?"

"Sorun nedir? Cevap vermekten mi korkuyorsun?" Alay ediyorum. Resmen çıldırdım.

Şerit değiştiriyor ve otoyoldan yavaşça çıkıyor. "Ben bir iş adamıyım. Az önce çıktığın kulübü hatırlıyor musun? Orası benim. Yani, yarısı. Kardeşim ve ben ortağız."

"Gerçekten mi? Bu çok ilginç. Böyle bir yeri nasıl karşılayabiliyorsun? Kaç yaşındasın, yirmi altı mı? Yirmi yedi mi?"

Kıkırdıyor. "Yirmi dokuz, aslında. Ama iltifatınız için teşekkürler."

"Sana iltifat etmeye çalışmıyordum. Bir noktayı kanıtlıyordum. Küçük kulübünüze ne fon sağladı? Silahlar mı? Uyuşturucu mu? Fuhuş mu? Yukarıdakilerin hepsi mi?"

"Ailem paralı bir aileden geliyor," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

"Doğru." diye homurdanıyorum. "Haberleri okudum. Baban kara para aklamaktan hapiste. Yasadışı bir şey yapmıyorsan neden para aklamaya ihtiyaç duyasın ki?"

Gülümsemesi beni hazırlıksız yakaladı. "Babamla çok ilgileniyor gibisin. Sanırım bana attığın bu bakışları yanlış yorumladım. Sizi onunla tanıştırmamı ister misiniz? Belki Fulcort'ta özel bir zaman ayarlayabilirim, odalardan birinde-"

"Hayır, teşekkürler." Bu fikir karşısında yüzümün solduğunu hissediyorum, hemen ardından bir mide bulantısı dalgası geliyor.

Gabriel başka bir şey söylemiyor ve kavşaktan sağa dönüyor.

"Biliyor musun, akli başında bir insan gece vakti böyle bir arabayla Phoenix'in bu bölgesine gitmez. Çeteler tarafından saldırıya uğrayabiliriz."

"Endişelenmiyorum," diyor ve sesindeki sakinlikten ve rahat gerçekten anlayabiliyorum. "Demek LSAT için çalışıyorsun. Baban öldüğüne göre faturalarını nasıl ödüyorsun?"

"O gitmedi!" Bu kelime seçimi paniğimi ateşliyor. Gabriel sanki babam ölmüş gibi konuşuyor. Öyle biri değil. "O sadece..." *Gitti.*

Önümüzdeki yirmi iki yıl boyunca, her Cumartesi Fulcort'ta onunla geçirdiğim bir saat dışında hayatımda olmayacak. Bunun gerçekliği kafama dank etmeye başladı ve bu bende kusma isteği uyandırıyor.

Gabriel, "Baban öngörülebilir bir gelecek için hapiste olduğuna göre faturalarını nasıl ödüyorsun?" diye soruyor.

Birdenbire sorgulamadan kaçacak enerjim kalmadı. Dahası, umurumda da değil. "Mary's Way'de ofis asistanı olarak tam zamanlı çalışıyorum ve diplomamı neredeyse bitirdim. Bağımlılık danışmanı olacaktım ama başıma bir sürü şey geldi ve şimdi hukuk fakültesine girmeye çalışacağım, böylece avukat olup babamı hapisten çıkarabileceğim."

"Bir bağımlılık danışmanı. *Neden?* " Ses tonu "neden onlardan biri olmak ki?" diyor.

"Tanrım, bilmiyorum... insanlara *yardım* etmek için mi?" Hâlâ şaşkın görünüyor.

Gözlerimi deviriyorum. Bu kavramın ondan kaçmasına şaşırmamalıyım. "Her neyse, planlar değişti."

"Çünkü şimdi babana yardım etmek istiyorsun."

"Ona yardım etmem gerek." Bakışlarım tırnağıma düşüyor -Michelle benim için boyadıktan birkaç saat sonra cilasası dökülmüştü- ve korkumu yutkunarak bastırıyorum.

Gabriel alt dudağını içine çeker. "Peki neden onu gerçekten hapisten çıkarabileceğini düşünüyorsun?"

"Çünkü o kimseyi *öldürmedi!* Beni savunuyordu. Bir şeyler yapmalıyım yoksa önümüzdeki yirmi iki yıl boyunca orada sıkışıp kalacak! Tabii önce Fleet'in kuzeni onu öldürmezse."

"Filo mu?"

"Babamın öldürdüğü adam." Bana saldıran adam.

Gabriel'in yakışıklı yüzü buruştu. "Aptal lanet isim."

Benden zayıf bir kıkırdama kaçıyor. "Buna inanamıyorum. Bir konuda hemfikiriz." O gün babama öğle yemeği götürmek için Billy's Wreckers'a gittiğimde ve o zamanki yeni adamla tanıştığım da aynı şeyi düşündüğümü hatırlıyorum. Bana olan hastalıklı saplantısı o gün başlamıştı.

Arabasını kaldırımın üzerinden apartmanımın garaj yoluna sokarken Gabriel'in iğrenerek kaşlarını çatmasını görmezden geliyorum. İleride bir polis arabası Corolla'mın arkasına park etmiş, kırmızı-mavi ışıkları yanıp sönüyor. İki iri yarı sarışın memur arabanın yanında durmuş, üzerinde sadece külotu olan ve alnına bir buz torbası dayamış Bob'la dertleşiyorlar.

"Yine mi" Rita her zaman polis sonra kapılara vurup polisleri kimin çağırdığını öğrenmek ister. O ve Glen'in gece yarısı Doritos ziyareti arasında bu gece hiç uyuyamayacağım.

"Sanırım polislerin ziyaret etmesi buralarda yaygın bir şey?"

"Haftada en az iki kez. İkinci kattaki Micky Hansen'in keyfi yerindeyse üç kez." Yaşlı adamın taşak kesesi dizlerinin yarısına kadar sarkıyor.

İki polis arkalarını dönüp arabasına şüpheyle bakarken Gabriel'in çenesi gerilir. Bakmaları gerektiği gibi. Böyle bir arabanın burada işi yok.

Gabriel ilk kez gergin görünüyor.

"Sorun nedir? Arabanı arayacaklar ve bulmamaları gereken bir şey bulacaklar diye mi endişeleniyorsun?" Tatlı tatlı sordum. Kilolarca uyuşturucuyla dolaşacak kadar aptal mı? Bütün bu operasyon nasıl işliyor? Uyuşturucuyu hiç görüyor mu yoksa bunu yapacak adamları mı var?

Çok fazla soru var.

Bir ziyaretçi park yerine giriyor ve vitesi Park'a alıp motoru mırıldanmaya bırakıyor. "Polis beni hiç endişelendirmiyor. Ben yanlış bir şey yapmadım." Bana sinir bozucu bir gülümseme sunmak için koltuğunda dönüyor. "Ama onları üst sınıf bir fahişe olmadığına ikna etmekte zorlanacaksın."

Giyim tarzım... yaşadığım yer... bu arabadan inişim... ... Kahretsin.

Gabriel haksız değil.

Polisler de bu tarafa baktıklarına göre, muhtemelen onlar da aynı şeyi düşünüyorlardır. "Belki de onlara seni emmem için bana para verdiğini söylerim." Dilimin ucunu önce alt dudağımda, sonra da üst dudağımda gezdiriyorum.

Gabriel'in gözleri hareketi takip ederken yanıyor. "Eğer bunu yapacaksan, suçu da işleyebilirsin."

"Sikini burada mı çıkaracaksın? Polisler bir metre ötede dururken mi?"

Elleri kucağına düşüp kendini kavıyor. Ereksiyon olup olmadığını görmek için çok karanlık ama nefes alış verişlerinin giderek daha sık ve hızlı hale gelmesine bakılırsa, öyle diyebilirim. "Bana meydan mı okuyorsun?"

"Elbette."

Kemerine uzanıyor ve duraklıyor, bakışları ağzıma düşüyor. Baş döndürücü bir beklentiyle alt dudağımy ısırdığımy fark ediyorum.

Kahretsin.

Elini . "Muhtemelen beni çiğnersin."

"Muhtemelen değil," diye karşılık veriyorum, aramızdaki bu ani, ahlaksız cinsel gerilimi atlatmaya çalışıyorum.

Penceresinden benim mütevazı evime bakıyor.

Daha fazla dayanamayacağım. "Peki, babam hakkında... bana yardım etmek isteyip istemediğine karar verdin mi?"

"Sana her zaman yardım etmeye hazırdım." Karanlık bakışları bana kayıyor, boynumdan aşağıya, göğsümün üzerinden kucağıma kayıyor. "Ama bedelini ödemek zorundasın."

"Peki bu fiyat nedir?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. Piç benimle oynamaya devam ediyor. Gülümsüyor. Hinzır bir gülümseme ve duymak üzere olduğum şeyden hoşlanmayacağımı biliyorum.

"Benimle kal."

ON İKİ GABRIEL

Bir kadının amını hiç şu anki kadar arzulamamıştım. Bu elbise uygunsuz olmaktan bir santim uzakta - en sevdiğim uzunluk. Konsola uzanmak, Mercy arabama binmeye çalışırken gözüme ilişen beyaz dantel külotu kenara kaydırmak ve iki parmağımı içine sokmak için hiçbir şey gerekmiyor.

Bu arabada yüzlerce kez yaptım. Aradaki fark, o kadınlar her zaman istekliydi, kalçaları deriye değdiği anda davetkar bir şekilde ayrılıyordu. Ama Mercy o ince, biçimli kalçaları eve dönüş yolu boyunca bir banka kasasından daha sıkı kilitledi.

Sikimi taş gibi yaptı.

Ve şimdi onun çöplük gibi apartmanının önünde oturuyoruz, iki devriye polisi gelmek üzere ve sanki ona bir Amiş kadını olduğumu söylemişim gibi bana bakıyor.

"*Seninle mi kalayım?* " Dakikalar önce, nerede yaşadığını gördüğüm anda karar verdiğim koşulu tekrarlıyor. Ağzı sanki tadı kaçmış gibi kelimelerin üzerinde dönüyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Tam olarak görüldüğü gibi. Camelback'te bir yerim var." Bu bok çukuruna kıyasla bir saray.

"Ama... ama... *neden?*"

Çünkü seninle işim bittiğinde, seni becermem için bana yalvarıyor olacaksın.

Bu düşünce aletimi fermuarıma doğru zorluyor.

Benden nefret ettiği doğru. Benim kim olduğuma çoktan karar vermiş - ille de haksız sayılmaz - ve ben onun parlak, seksi

Ayakkabı. Hayır, ben pislikten daha kötüyüm. Yanlışlıkla bastığı ve bir türlü kazıyamadığı bir köpek pisliği yığınıym.

Arabam, kulübüm, vücudum... Bunların hiçbiri onu etkilemiyor.

Ve yine de beni çekici buluyor. Yüzümü bacaklarının arasına gömmek istediğimi söylediğimde kalçalarını sıkması? Kadın vücudunu bilirim. Bu "Bana dokunmandansa amımı ateşe vermeyi tercih ederim" şeklinde bir sıkma değildi -daha önce hiçbir kadın bana bu şekilde tepki vermemişti. Ama ani bir ağrıyı dindirmek için yavaşça sürtünmesi yanlış değildi.

Benden etkileniyor; sadece etkilenmek istemiyor. Bu da nefret seks yapacağımız anlamına geliyor. Benim için sorun değil. Aslında, sorundan da öte.

"Neden?" diye zorlar.

Çünkü hayatın parçalanıyor.

Çünkü yardıma ihtiyacın var ve ben sana yardım edebilirim.

Çünkü seni ilk gördüğümünden beri aklımdan çıkaramıyorum.

"Çünkü bu benim anlaştığım. Kabul et ya da etme."

Çikolata kahverengisi gözleri önce yüzümü, sonra arabasını, sonra da soba dolu binasındaki dairelerin loş pas turuncusu kapılarını arıyor, sanki düşünüyormuş gibi. "Ne kadar süre için?"

"Bir hafta," diye ağzımdan geçiriyorum, çünkü aklıma gelen ilk şey bu oluyor ve ekliyorum, "ya da ben gidebilirsin diyene kadar. Ama bir haftadan fazla değil." O zamana kadar sistemimden çıkacağından eminim.

Çarpık talebimi anlamaya çalışırken kaşlarını çatıyor.

Ve bu çarpık, bunu kabul eden ilk kişi ben olacağım. Sadece umurumda değil. "Yani... senin evinde tutsak mı olacağım?"

Kıkırdıyorum. "Hala derslerine ve işine gidebilirsin." *Nankör, düşük maaşlı, on kereden sekizinde tüm sıkı çalışmanızı boşa çıkaracak keşlere hizmet veren bir iş.* Bu hatun kim olmaya çalışıyor? Rahibe Theresa mı? "Ama bunun dışında, ben evdeyken, sen de evdesin." İdeal olarak çıplak, ama buna kadar çalışacağız.

Gözleri kısıldı. "Nerede uyuyacağım?"

"Dediğim gibi.." Onun sert bakışlarına karşılık veriyorum. "*Benimle kalacaksın.*" Büyük boy yatağımda.

İdeal olarak, çıplak.

İri gözlerinde öfke parlıyor. "Ama benden fahişe olmamı istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, değilim. Beni becermek zorunda değilsin." "Ama güven bana, isteyeceksin." diye eklerken yüzümdeki sırıtışı engelleyemiyorum.

"*Asla* . Siktir git," diye tükürür. Çantasını kaptığı gibi kapının açma koluna vuruyor ve kapı kayarak açılıyor. Şaşırtıcı bir kolaylıkla arabamdan iniyor, dairesine giden merdivenlere koşarken anahtarını arıyor, o seksi baldırları ayakkabılarının yüksekliğiyle geriliyor.

"Hanımefendi? Bu akşam nasılsınız?" diye sesleniyor memurlardan biri, tutuklayacak birini aradığı anlamına gelen o samimi üslubuyla. "Bir sorun mu var?"

"Ben iyiyim!" diye tersliyor. "Ve o bir domuz." Elini bana doğru fırlattı. "Bana bir *milyon* dolar teklif etse bile ona sakso çekmezdim!"

Yumuşakça inliyorum.

Çok sinirli biri. Penis gerginliğine yardımcı olmuyor. Belki de polisin burada olması iyi bir şeydir, çünkü muhtemelen arabamdan inip onu kovalamak gibi aptalca bir şey yapardım. Buna hiç gerek yok. Babasını seviyor ve onun için her şeyi yapabileceği açıkça görülüyor.

Ve o adamlar onu *gerçekten* çalıştırmaya başladıklarında -çünkü tahminimce sadece ısınıyorlar- sürünerek bana gelecek.

ÇarşafLARımın içine.

Polislerden biri bana doğru gelmeye başladığında bile gülümsüyorum.

ON ÜÇ MERHAMET

Aceleyle içeri girdiğimde ziyaretçi kayıt masasının arkasında oturan gür bıyıklı bir gardiyan görünce rahatlayarak iç ÇEKİYORUM. Şu anda Pervy Parker ile uğraşacak midem yok. Günüm zaten bok gibiydi. Fulcort'a saatler önce varmış olmalıydım ama arabam yolun yarısında otoyolda hararet yaptı ve babamın garajındaki Billy'nin gelip beni geri çekmesi sonsuza kadar sürdü. Neyse ki kamyonetini ödünç verdi de babamı ziyaret edebildim.

Sıraya giriyorum -bugün çok yoğun- ve telefonumdan saati kontrol ediyorum. On bir on beş. Artı iki ya da üç saat daha bekleyeceğim, eğer tarih bir gösterge ise.

Umarım babam onu ektiğimi düşünmez.

Sabırsızlıktan içimi çekiyorum ve önümdeki dört kişinin sırayla imza atmasını beklerken ayaklarımın üzerinde yuvarlanıyorum. Bıyıklı Adam'ın hiç acelesi yok. Kendimi onun önünde bulduğumda sinirlerim gerilmişti.

"Mercy Wheeler, Duncan Wheeler'ı görmeye geldim." Kimlik için ehliyetimi uzatıyorum. Bu hapishane ziyaretçisi olayında profesyonelleşiyorum.

"Duncan Wheeler" Kalemimi bırakıp kimlik bilgilerimi ve onaylı bir ziyaretçi olduğumu doğrulamak için bilgisayara geçmeden önce babamın adını günlüğe karalarken Orta Batı aksanıyla konuşuyor.

İki işaret parmağıyla tuşlara basarken dudağının üstündeki gür gri şeyi inceliyorum. Ağzına en yakın bıyıklarının uçları makarna sosu kırmızısına boyanmış. Öylece silinip gidecek mi? Yoksa her spagetti yediğinde düzeltmek zorunda mı? Oraya düzenli olarak ne kadar yiyecek sıkışıyor?

"Üzgünüm. Bu hafta o mahkûm için ziyaretçi yok," diye monoton bir sesle anons ediyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? Neden olmasın?"

"Yani onu bugün göremezsiniz. Revirde iyileşiyor."

Midem bulanıyor. "İyileşiyor" mu? Affedersiniz, bu ne anlama geliyor?

Yaralandı mı?"

"Ben de öyle tahmin ediyorum." Kimliğimi önümdeki tezgâha bıraktı. "Ama... nasıl? Ne zaman? Kötü bir şey mi?" Sesim tizleşerek kekeliyorum. "Neden? beni aramadılar mı?"

Zoraki bir sabırla iç geçiriyor. "Hanımefendi, genellikle bir ceset olmadığı sürece en yakın akrabayı aramayız."

Pervy Parker, elinde yarısı yenmiş bir muzla yanlarına gelir. "Merc-Sanırım az önce duydun? Dün gece onu geri getirdiler."

"Nereden döndün?" Soğuk bir dehşet üzerime sesimdeki çaresizliği duyuyorum.

"Adam geçen pazardan beri hastanede." O kadar rahat söylüyor ki. "Geçen Pazar!" Onu gördüğümün ertesi günü mü? *Bütün gün* hastanedeydi. *ve kimse bana söylemedi mi?*

Parker, Bıyıklı Adam'ın az önce boşalttığı koltuğa yerleşiyor. Yüzüme baktığında, bu haberi iyi karşılamayabileceğimi nihayet anlamış olmalı. "Merak etme tatlım. Durumu iyi. Tekrar kendi başına nefes alıyor ve her şey yolunda."

Kendi başına nefes alıyor

ve... Oda dönmeye başlıyor.

Bacaklarım bükülüyor.

Aşağı inerken güçlü kolların beni tuttuğunu belli belirsiz fark ediyorum ve sonra hiçbir şeyin farkında değilim.

Unutuşun sisine karşı TEKRAR TEKRAR GÖZ KIRPIYORUM.

Tebeşir beyazı

duvarlar. Soğuk

titreyen ışıklar.

"Neredeyim ben?" Odaklanmaya çalışarak kimseye yüksek sesle mırıldanıyorum.

"Fulcort. Çıplak arama yaptıkları odada," diye mırıldanıyor tanıdık bir erkek sesi, sesindeki neşe yoğun.

Başımın altındaki yastığın aslında bir yastık değil, Gabriel'in kucağı olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Birden ayağa fırladım. Ani hareketle başım dönüyor.

"Sakin ol, yoksa yine bayılacaksın," diye sakın bir şekilde uyarıyor.

Dört sıra sert mavi plastik sandalyeye yayılmış durumdayım. Hiç de rahat değil. İçinde bulunduğumuz oda küçük, sade ve beyaz, bu sandalyeler ve köşedeki çöp tenekesi dışında her şey boş.

Hafızam lastik bir bant gibi yerine oturdu. "Babam yine saldırıya uğradı."

"İyileşemeyeceği şey değil." Gabriel sallanan bir tırnağı inceliyor.

Parker mı söyledi bunu? Hatırladığım son şey, tekrar kendi başına nefes aldığını .

Gözlerimi sıkarak kapatıyor, yeniden açmadan önce başımın yüzmesini durdurması için birkaç saniye veriyorum. Zihnim hâlâ dönüp duruyor. "Neden buradasın?" Gabriel'in beni ve o saçma teklifi kapımın önüne bırakmasının üzerinden altı gün geçti.

Karanlık kıkırdaması omurgamda geziniyor. "Ziyaret edecek insanları olan tek kişi sen değilsin, unuttun mu?"

Doğru.

"İyi ki gelmişim," diyor bir süre sonra. "Yoksa seni yerden kaldıran Parker olacaktı. O da burada seninle olurdu."

Düşündükçe ürperiyorum. O sapığın bilinçsiz bedenime ne yapacağını Tanrı bilir.

Yine de burada *bu* sapıkla birlikteyim. Tişörtüme ve kot pantolonuma hızlı bir bakış, kıyafetlerimin bozulmadığını doğruluyor.

Gabriel sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Bilinçsiz kadınlar beni azdırmıyor," diyor.

Bacaklarımı sandalyelerden sarkıtıp birkaç dakikalığına kendimi yere bırakıyorum ve koşu ayakkabılarımı taba rengi endüstriyel karoların üzerinde kaydırıyorum. Üzerlerinde ince bir kum tabakası var ve tabanlarım çizik sesi çıkarıyor. "Ve burada benimle beklemene izin mi verdiler? Neden?"

Gabriel uzun bacaklarını benimkilerin yanına uzatıyor. "Bunu hala anlamadın mı?"

Çünkü onlara öyle söyledi.

Çünkü Gabriel ne alır. Ve beni istiyor.

Böyle bir güce ve nüfuza sahip olmak nasıl bir şey olmalı? Babasının hapse girmesini önleyecek kadar değil, ama o buradayken istediklerini elde etmeye kesinlikle yetecek kadar.

Gabriel'e doğru bir bakış fırlatıyorum. Sandalyesinde kambur oturmuş, nefis bir şekilde bilenmiş kollarını geniş, sert göğsünde kavuşturmuş, aviator güneş gözlüklerini tertemiz beyaz bir tişörtün yakasına sıkıştırmış, sivriltilmiş beli kalçalarını çekici bir şekilde saran bir çift koyu renk kot pantolonun içine giriyor- "seksi soğuk" reklamı gibi.

Fermuarının altında belirgin bir şişkinlik var.

Oh lanet olsun. Ben burada baygın yatarken *ereksiyon* mu oldu? Eğer değilse, bu etkileyici bir alet.

Bakışlarımı kucağından ayırıp yüzüne çevirdiğimde o tanıdık ve istenmeyen sarsıntı bedenimde kıpırdanıyor; dudaklarını karanlık, seksi bir gülümsemeyle kıvrılmış buluyorum, neye hayran olduğumu tam olarak bildiğini söyleyen türden.

Yanaklarım yanıyor.

Bu adam kötü şöhretli bir suç patronunun oğlu. Çok zengin ve ahlaken yozlaşmış. Üstünü çizsin; mümkün olan her şekilde yozlaşmış. İğrenç biri.

Ayrıca yıkıcı derecede yakışıklı. Eminim bir sürü kadın -güzel kadınlar- onun yasadışı günlük faaliyetlerini görmezden gelmekten çok mutlular, ona ve süslü arabasına bakmakla meşguller. Ama *ben* onlardan biri değilim. Bunu açıkça belirttim.

Peki neden hayatıma bu şekilde girmeye devam ediyor?

"Benden ne istiyorsun?" Kendi kendime fısıldadığımı duyuyorum, ama zaten bildiğimden eminim. kalmamı, yatağında uyumamı talep ediyor. Sadece bir aptal bunu seksle eş tutmaz, bana bir fahişe gibi davranmama saçmalığına rağmen.

Karşılık veren gülümsemesi de bunu gösteriyor. Ancak bu gülümseme kayboluyor ve yerini meraklı bir kaş çatmaya bırakıyor. "Neden şimdi kontrol ediyordun? Genelde erken gelirsin."

"Arabam otoyolda bozuldu. Çekiciyi beklemek ve bir araba ödünç almak zorunda kaldım... .." Sorusu kafama dank edince cevabım kayboluyor. "Genelde erken geldiğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü gardiyanlar bana söyledi. Geçen hafta sonu ben gelene kadar seni bekleme odasında tutmalarını istedim." Bunu sanki normalmiş gibi itiraf ediyor. Sanki bana bir iyilik yapıyormuş da ben de ona teşekkür etmeliymişim gibi.

Hayal kırıklığım patlıyor. "Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun, Gabriel? Oyun değil!

Bu benim hayatım!"

"Aslında bu babanın hayatı," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor, sanki sesimdeki duygu onu hiç etkilememiş gibi.

Babam. Tanrım, zavallı babam.

"Onu görmeme izin vermiyorlar." Burnumun kenarını baş ağrısına karşı sıkıştırıyorum. "Bana ne olduğunu bile söylemiyorlar."

İç çekiyor. "Akşam yemeği sırasında çocuklar ona saldırdı." Sesinde şimdi en azından sempati var. "Kaburgaları kırılınca, kemiklerden biri akciğerini delmiş."

"Aman Tanrım." Gözlerim yaşıyor, babamın "onlar" onu defalarca tekmeleyip yumruklarken cenin pozisyonunda kıvrıldığı görüntüler. "Yine mi Filo'nun kuzeni?"

"Öyle görünüyor. Deliğe birini koymuşlar."

İç çekiyorum, omuzlarım rahatlayarak çöküyor. "En azından *bir şeyler* yapıyorlar." En azından *bazı* gardiyanlar mahkûmların güvenliğini önemsiyor. "Teşekkürler. Bunu öğrendiğin için."

Ve bu bilgiyi kullanmadığı için. Paylaşmadan önce bu özel odada ona sakso çekmem için beni tuzağa düşürebilirdi. Ve dürüst olmak gerekirse? Şu anda hissettiğim kadar bunalmış, yorgun ve yenilmiş olarak mı? O raundu kazanabilirdi.

"Rica ederim, Mercy." Duygular ballı bir dille aktarılıyor, ismim bir şekilde kulağa kirli geliyor.

Koltuğuma geri yaslanıp başımı duvara yaslıyorum. "En azından babam rahat bir nefes alacak."

"Bir ya da iki hafta daha revirde yatacak. Yürümeye başlar başlamaz onu tekrar dışarı çıkaracaklar. Ondan sonra... umarım şu Filo'daki adam ve arkadaşları, o yüzde yüz iyileşene kadar bir şey yapmazlar, yoksa bir dahaki sefere babanın sonunun ne olacağını görmekten nefret ederim."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Bir dahaki sefere. Bir dahaki sefer *olacak*. Ve Gabriel bundan şüphe duymamamı sağlıyor. Tüm bunlar benden istediğini almak için yaptığı çarpık planın bir parçası.

"Benden yardım istemeye hazır mısınız?" Öldürmek için içeri girerken sesi yumuşak.

Sıcak bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken ayakkabılarıma bakıyorum, ardından bir ikincisi... ve bir üçüncüsü... ve seçeneklerimin tükendiğini kabul ediyorum. Bedeli ne olursa olsun bu can simidine tutunmalıyım.

Sadece bir hafta. Tabii benden daha önce sıkılmazsa. Buna güveniyorum.

"Babamı koruyacak mısın?" Bakışlarına karşılık veremeyerek fisıldıyorum, sesimdeki zayıflık bir çığlığa benziyor. Bundan nefret ediyorum ama kendimi bu kadar savunmasız hale getirmekten koruyacak enerjim yok. Ben *savunmasızım*.

Gabriel bunu biliyor ve sadist bir piç olduğu için bundan sonuna kadar faydalanmak istiyor.

Ama her neyse... Eğer babamı güvende tutacaksa, gözlerimi kapatır ve her gece bacaklarımı açarak onu karşılarım. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Bir Fleet, Parker ya da başka bir iğrenç sürüngen olabilirdi. En azından bu yılan Adonis kılığına girmiş.

Bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Sonunda mantıklı düşünebilmene sevindim." Bunların hiçbirisi *mantıklı* değil.

Gabriel bana doğru eğildiğinde beklentiyle geriliyorum, ta ki arka cebine uzanmak için koltuğunda kaydığını fark edene kadar. Bir kartvizit çıkarıyor ve iki parmağının arasında bana uzatıyor.

Ona temas etmemeye dikkat ederek uzanıp en ucunu sıkıştırmam bir an alıyor.

"Adres arkada. Bu akşam *tam* sekizde orada olun. Güvenlik sizi bekliyor olacak. Eşyalarınızı getirin." Sesi aniden sakinleşti, tamamen işle ilgiliydi.

Bunu yapıyorum. Bunu gerçekten yapıyorum.

"Bekle." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Koruma tam olarak ne anlama geliyor? Ne yapacaksın?"

Uzun bir süre bana sertçe bakıyor. "Ayrıntılara ihtiyacın var mı, Mercy? *Gerçekten* umurunda mı?"

Fleet'in babamı öldürecek olan kuzeni hakkında mı? Şu anda o piçin ölmesini istiyorum.

Yutkunuyorum. "Hayır, sanırım değil." Bununla birlikte, koltuğundan kalktı.

"Bunu neden yapıyorsun? Ben senin tipin değilim, mu?"

"Belki de iyi bir meydan okumayı seviyorumdur."

Seni sapkın anne... Öfkem alevleniyor. "Bunu kabul ediyor olabilirim ama benden hoşnut olmamı beklemeyin. Numara yapamam."

"Güzel, çünkü daha önce hiçbir kadın benim için sahte *bir şey yapmamıştı*." Çekici olmayan bir homurtu çıkardım. "Bildığın kadarıyla."

"Güven bana, biliyorum." Derin kıkırdaması sinirlerimi bozuyor. "Ve yakında öğreneceksin."

Ve seks hakkında konuşmaya başladık. Ben ona *yalvarırken* mi? Asla. Milyon yıl geçse de olmaz. Acı bir gülümsemenin dudaklarımı germesine izin verdim. "Büyük hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Bakışları ağzımın üzerinde kalıyor. "İkimizin de hayal kırıklığına uğrayacağını sanmıyorum." Bununla birlikte, kapıdan çıkıp gidiyor.

Ve elimdeki karta bakıyorum - Empire kartvizitinin arkasındaki düzenli yazı beni Camelback Dağı'ndaki bir adrese yönlendiriyor. Sanki bugün ne olacağını biliyormuş gibi, kırılacağımı biliyormuş gibi kartı hazır tutuyordu.

Ama böyle adamlar *her zaman* istediklerini elde etmezler mi?

Ve şimdi önümüzdeki yedi gece boyunca onunla birlikte onun evinde, onun yatağında kalacağım.

ON DÖRT GABRIEL

"Sana söylediğimde geleceksin, canın istediğinde değil, seni küçük pislik," diye tersliyor babam. İri gövdesini ziyaret masasının kalıplı koltuğuna sıkıştırıyor.

"Özür dilerim," diyorum ama sesim bunu yansıtmıyor. Çünkü değilim. "Bir soruna takıldım."

"Ne tür bir sorun?"

"Kişisel bir olay." Bugün kendim planlamış olsaydım bundan daha mükemmel olamazdı. Fulcort'a her zamankinden daha erken gittim, Mercy'nin burada olacağını ve Parker'ın ben gelene kadar onu tutacağını bildiğim için adımlarımda hafif bir sıçrama vardı.

Aptal herif babasının hastanede yattığından ve ziyarete gelemeyeceğinden hiç bahsetmedi.

Mercy'nin araba sorunu olmasaydı, bu haberi bu sabah almış olacaktı. Ben geldiğimde gitmiş olacaktı. Yere yığılmaya başladığında onu yakalamak için kesinlikle zamanında orada olamazdım.

O seksi, sıkı vücudu kollarımın arasına alıp onu o özel odaya götürme ve kendine gelmesini beklerken başparmağımla çenesinin şeklini yumuşak bir şekilde çizme şansım olmazdı.

Biz konuşurken eşyalarını toplamak için eve gidiyor olamazdı.

Evet... bugün benim için daha iyi geçemezdi.

Burada oturup babamın benimle alay etmesiyle uğraşmak zorunda olmam dışında.

"Beni burada istedin. Geldim işte. Sorun nedir?" Bana saldırmaya fırsat bulamadan soruyorum.

"Senin ve Caleb'in Camillo Perri ile bir görüşme yapmanızı istiyorum. Ortak bir çıkarımız var. *Arkadaşlarımızla* başa çıkmak için çabalarımızı birleştirmenin zamanı geldi.

."

"Perri?" Bu ismi söylerken yüzümün buruştuğunu hissediyorum. "O iki başlı yılan! Aklını mı kaçırdın sen?" Perri ve Easton aileleri onlarca yıldır para ve güç yüzünden kavga ediyor, bölgelerimiz birbiriyle çakışıyor ve ikimiz de uyuşturucu oyununu ilk kimin oynadığını kabul etmek istemiyoruz. Aramızda beş nesle yetecek kadar husumet var.

Annemin ölmesinin sebebi Camillo Perri.

Bildiğim bir şey varsa, o da kendisine avantaj sağlamak için kendi çocuklarını bir aç kurt sürüsünün önüne atacağıdır. Kartelle başa çıkmak için onunla aynı yatağa girmek, kardeşimle benim Fulcort'ta bir hücreye girmemizi garantiler ve burada çürüme riskini göze alamayacak kadar uzun bir hayatımız var.

"Hayır." Başımı sertçe sallayarak bunu vurguluyorum.

"Hayır mı?" Babamın kaşları çatıldı. "Az önce *bana* hayır mı dedin?"

"Bu kötü bir fikir," diye düzeltiyorum, ses tonumu biraz değiştirerek. "Ve Caleb da bunu asla kabul etmeyecektir. Annemden sonra olmaz."

Babamın alnı geriliyor, bu da kızının ölümünün onu hâlâ etkilediğinin tek işareti. "Cezalar ödendi."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Caleb ve benim için öyle değillerdi." Çünkü ne para ne de gözünü kırpmadan kan dökmek bizim için asla yeterli olmayacak. "Peter Amca'yla bu konuyu konuştun mu?"

Babam etli bir el sallıyor. "Peter amcanı sikeyim." Kaşlarını çatması bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Amcamız son görüştüklerinden beri babamın telefonlarına cevap vermiyor. "Peri bir ateşkes teklifiyle ilgilenecektir," diyor. "Bu onun en iyi çıkar."

Evet, sonra da hepimizi sırtımızdan bıçaklamak onun yararına olacaktır.

"Çok geç olmadan bu akbabaları durdurmalıyız. İnşa ettiğim her şeyi gagalamak için geliyorlar çünkü burada olduğumu biliyorlar ve zayıf olduğumuzu düşünüyorlar. Siz ikinize ihtiyacım var, onlara nasıl iş yaptığımızı hatırlatın."

"Perri ile çok fazla risk var."

"Yaptığımız *her şeyin* bir riski var," diye tersliyor babam.

Kulüp değil demek istiyorum ama bu tam olarak doğru değil. Ayrıca, babamın umurunda bile değil. Tek gördüğü kendi imparatorluğunun çöküşü ve bunun olmasına izin vermeyecek kadar gururlu. "Git onu gör. Bir dahaki gelişinde bana iyi haberlerin olsun." Babam masaya tokmağını vurur gibi vuruyor. Vücudunu kaldırıp uzaklaşıyor ve beni boynumdaki gerginliği yuvarlamak zorunda bırakıyor.

Siktir et, bir dahaki sefere Caleb geliyor. Birbirlerini çıplak elleriyle öldürebilirler, umurunda değil.

Buradan olabildiğince uzaklaşmak istiyorum ama konuşmam gereken bir kişi daha var.

Annesiyle birlikte yaşayan ve hapishane dövüş kulüplerinde ciddi paralar kazanmış, kaslı, kel gardiyan Sunni'ye başımla selam veriyorum. O da çenesini kaldırıp başka bir gardiyana el hareketiyle karşılık veriyor.

Beş dakika sonra, Chops babamın boşalttığı koltuğa yerleşiyor.

Şişmiş sol gözüne bakıyorum, etrafındaki morluk kızgın koyu bir mor. "Geçen Çarşamba boktan bir gösteri yaptığını duydum."

Sırıttırıyor. "Onu yere sermeden önce bir tane yemesine izin verdim." Rakibinin kafatasını bir dakikadan kısa bir sürede kırdı.

"Böyle saçmalıklar yapmaya devam edersen kimse seninle dövüşmek istemeyecek. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Artık dövüş yok demek, gardiyanlar ya da bizim için kazanç yok demek, bu da Chops için artık avanta yok demek.

Onun yanıt veren kıkırdaması düpedüz uğursuzdur. "Burası böyle mi?"

Birileri her zaman savaşmak ister ve bunu siz de biliyorsunuz."

Evet, biliyorum. Bu, para ödeyen izleyicilerin bir şov istemediği anlamına gelmez. Ama onu buraya çağırma sebebim bu değildi. "Dövüşten bahsetmişken..." Kaşımı kaldırıyorum.

"Yeni balığın mı?"

"Sana onu ayakta tutmanı söylemiştim. Açık konuştum, değil mi?" Dudakları bükülür. "Adam küçük bir kavga için yaratılmamış sanırım."

Ona sert bir bakış attım. "Bu yüzden orada olman gerekiyordu." Mercy üzerinde kurduğum baskının bir ceset torbasında taşınmadığından emin olmak için.

Chops kocaman ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde havaya kaldırır. "Hey. Ya korunmak istersin ya da istemezsin. Bu iki arada bir derede 'sadece izle' saçmalığı mı? Pek işe yaramıyor. Beni anlıyor musun?"

"Evet. Seni anlıyorum."

Aldatıcı parlak mavi gözler beni süzüyor. "Peki, ne ?"

Duncan Wheeler'ın önümüzdeki bir ya da iki haftadan sonra hayatta kalmasına ihtiyacım var. "Başlangıç olarak, bir mesaj göndereceksin."

ON BEŞ MERHAMET

Sekize on kala Cactus Hills giriş kapısına yanaşıp kimliğimi uzattığımda güvenlik görevlisi Corolla'ma kaşlarını çatarak baktı. Temizlikçi olup olmadığımı sordu, ben de sert bir şekilde hayır dedim.

Kaşları çatıldı, sanki başka bir senaryo akla yatkın değilmiş gibi, ama zorlamadı, plakamı not etti ve el sallayarak geçmemi sağladı.

Şimdi, telefonumun GPS'indeki ses yol tarifini verirken ve arabam dağın yukarısındaki dolambaçlı yolda ilerlerken, sanırım anlayabiliyorum.

Gabriel lüks bir sitede yaşıyor. Lüks derken, ne yapacaklarını bilemeyecek kadar çok parası olan zenginleri kastediyorum. Camelback Dağı'nın tümseklerine inşa edilmiş, her biri dönümlerce mahremiyetle çevrili konaklar. Temizlikçilerden başka kimse böyle bir arabayla bu evlere gitmez.

Hatta belki de değil, arabasına hizmetçi servisi müknaatısı yapıştırılmış parlak kırmızı Audi'li bir kadının yanından geçerken fark ettim.

"Varış noktanıza ulaştınız!" diye cıvıldıyor GPS'im.

Sokakta durup keskin açılar ve aşırı pencerelerden oluşan modern tasarımı inceliyorum. Devasa ev en az üç katlı. Dağın içine inşa edildiği için belki daha fazla. Ne beklediğimi bilmiyorum, ama çarpıcı olduğunu istemeyerek de olsa kabul ediyorum.

Uzun asfalt araba yoluna döndüğümde midemde bir kıpırtı oluyor. Önümde beş çelik garaj kapısı düzenli bir sıra halinde duruyor.

Beş.

Çünkü sanırım Lambo'su olan kibirli bir adamın bu kadarına ihtiyacı var. Parlak spor araba -ya da bu tarzda herhangi bir araba- hiçbir yerde görülüyor. Şaşırdım. Gabrieli, arabasını en iyi görebileceği yere park eden bir adam sanmıştım.

yoldan geçenler. Gözden kaçmadığından emin olmak için üzerine spot ışıkları tutun. Bu tür şeyler.

Arabam en uzak kapının önünde tekleyerek durdu. Anahtarı çeviriyorum ve motor aniden kesiliyor ve az önce ölmediğinden tam olarak emin değilim. Bu mükemmel olmaz mıydı? Fulcort'u ziyaret ettikten sonra Billy'nin kamyonetini dükkana geri götürdüğümde, Billy anahtarlarımı bana vermekte isteksizdi, Corolla'nın yola çıkmadan önce *çok* daha fazla çalışmaya ihtiyacı olduğunu ve paramı daha güvenilir bir arabaya yatırmayı düşünmem gerektiğini söyledi.

Ne parası?

Gülümsedim ve gerekli parçaları bu kadar çabuk tedarik ettiği ve işçilik için benden ücret almadığı için teşekkür ettim ve sonra yapmak üzere olduğum şeyin ciddiyetiyle başa çıkmaya çalışmak için eve koştum.

"Önemli bir şey değil," diye fısıldıyorum yüksek sesle ve kendime moral veriyorum. "Bunu sarhoşken tek gecelik bir ilişki olarak düşün. Bunları daha önce de yaşadın." Tam olarak üç tane. Seksi, heyecan verici, ateşli erkeklerle karşılaşmalar, hızlı bir şekilde baştan savma, terli sevişme şenliklerine yol açtı ve utanç dolu, pamuk ağızlı sabahlarla sona erdi, en hızlı kaçış planı için açtık yaparken kirli külotum kavramama sıkışmıştı.

Her birinden pişmanlık duydum.

Ve o adamları bir kulüpten aldım. Onları ben *seçtim*. Gabriel beni bulduğu hapis haneye ait ve bunların hiçbirini ben seçmedim. Belki de onu bu durumdan en çok rahatsız eden şey de bu - tüm kontrolün onda olması ve benim hiçbir kontrolümün olmaması. Beni hiçbir şeye zorlamıyor olabilir ama babama yardım etmek için her şeyi yapacağımı çok iyi biliyor.

Kontrolü ele almanın bir yolunu bulmalıyım.

Oraya girip, kıyafetlerimi çıkarıp onu becermeliyim. Bunu beklemiyordur. Ve onun gibi adamlarla, benimle ne kadar çabuk yatarsa, benden o kadar çabuk sıkılır ve ben de o kadar çabuk boktan hayatıma geri dönebilirim, babam kurtulur.

Garajın köşesinde, araba yolunun üzerinden aşağıya doğru bakan güvenlik kamerasını fark ediyorum. Gabriel şu anda beni izliyor mu? Dudaklarında o seksi ama bir o kadar da kibirli sırıtişısıyla evinde mi oturuyor? Ellerimin direksiyona dolandığını, parmak eklemlerimin direksiyonu sıkıca kavramaktan bembeyaz kesildiğini görüyor mu? Kendimi buna ikna ederken ağzımın hareket ettiğini, korkunun iliklerime işlediğini görebiliyor mu?

Eğer öyleyse, o piç muhtemelen bundan zevk alıyordur.

Dişlerimi sıkıyorum ve yüz ifademi sakinleştiriyorum. Büyük ev, gösterişli araba... Zenginliğine yaltaklanan bir kadından hoşlanacak türden bir adam. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Peki ya bunu ona vermemenin bir bedeli varsa? Bunu sadece babamın iyiliği için kabul . Gabriel'e istediği ya da beklediği her şeyi vermezsem, yarın beni gönderir ve babamı korumak için koyduğu kalkanı kaldırır mı? Tabii şu anda babama yardım etmek için bir şey yaptığını varsayarsak. "Koruması" neyi içeriyor ve bunun bir son kullanma tarihi var mı? Yani, beni kendi eğlencesi için kullanmayı bitirdiği an mı?

Daha önce aklım başımda olsaydı, kabul etmeden önce bu anlaşmanın şartlarını ortaya koyardım. Ancak babamın durumunun yarattığı şok ve ardından gelen bayılma seansından sonra çok yıpranmıştım. Yani şimdi elimde potansiyel olarak boktan ve orantısız bir anlaşma ve gergin sinirler kaldı. Ama işin gerçeği, başka seçeneğim yok. Nokta.

Gabriel benim tek umudum, ne kadar üzücü olsa da.

Koltuğumdan kalkıp arka koltuktan siyah spor çantamı alırken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kapıyı kapatmadan önce kapı kilidine vuruyorum. Ve kendime gülüyorum. Sanki birilerinin bu boktan şeyi çalmasından endişelenmem gerekiyormuş gibi.

Yavaşça, uzun bacaklı kaktüslerin, çiçekli çalıların ve modern fener ışıklarının sıralandığı peyzajlı yürüyüş yolundan ön kapıya doğru ilerliyorum, nefesim her adımda daha da titriyor. Şu anda her şeyden çok gerginim. Ama bunu Gabriel'e göstermeyi reddediyorum. Her şeyden bıkmış gibi davranmalıyım. Ona hiçbir şey belli etmemeliyim. Ne korku, ne gerginlik. Kesinlikle takdir de. Bu sadece bir iş anlaşması. Babamın güvenliği için benim bedenim.

Etkilenmemiş bir maske takıp zile bastım.

Ve nefesimi tutup, jean şortumu çekiştirme savaşıyorum.

Yaklaşık yirmi saniye sonra içeriden ağır ayak sesleri geliyor. Beklenti içinde yumruklarımı sıkıyorum. Avuçlarım ter içinde kaldı.

Gabriel *olmayan* bir adam kapıyı açar.

"Ah... merhaba..." diye kekeliyorum, hazırlıksız yakalandığım için soğukkanlı görüntüm kayboluyor. Heykel gibi gövdesine, karın kaslarının çıkıntılarına ya da kalçalarının derin, lezzetli kıvrımlarına değil de yüzüne odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Siyah elbise pantolonu giyiyor ve başka hiçbir şey giymiyor. Ayakları bile çıplak.

Adamın dudaklarında hınzırca şehvetli bir gülümseme beliriyor ve bir aşinalık dalgasıyla sarsılıyorum. Bu Gabriel'in sırtışı. Gözleri birbirine çok benziyor.

ve mavi, gerçi bu adamın kiler o kadar koyu değil. Burnu Gabriel'inkinden daha belirgin -köprüsünde muhtemelen geçmişte kırıldığı yerde bir çıkıntı var- ve samur kahverengi saçları daha uzun ve dağınık.

"Tam zamanında." Gabriel o anda beliriyor ve onu her gördüğümde yaptığı gibi nefesimi bir saniyeliğine kesiyor. Geçen Pazar Empire'da olduğu gibi giyinmiş, siyah bir pantolon ve siyah düğmeli bir bluz giymiş, yakası seksi, kalın boynunu ortaya çıkaracak şekilde açık. "Görüyorum ki kardeşimle tanışmışsın."

"Kardeşim mi?" *Tabii ki. Tanrım, onlardan iki tane var.*

Ve içgüdülerim bana bunun kardeşinden daha masum olmadığını söylüyor. "Caleb, bu Mercy."

"Mercy...", diye mırıldanıyor Caleb, dilinin ucundaki isminin sesi vücuduma ılık bir ürperti gönderiyor.

"Önümüzdeki bir hafta kadar bizimle kalacak."

Bizimle mi?

İniltimi bastırıyorum.

Bu sırada Caleb'in kaşları çatılır. Belli ki kardeşi ona bir oda arkadaşı olacağını söylememiş. Eğer bu fikre karşı çıkıyorsa da hiçbir şey söylemiyor, uzun süre daha beni inceledikten sonra kardeşine alaycı bir bakış atıyor ve evin içine, merdivenlere doğru ilerleyerek bana biçimli sırtının muhteşem görüntüsünü veriyor.

Gabriel ön kapıyı iterek kapatır. "Tüm getirdiğin bu mu?" Çantamı elimden almak için eğiliyor, parmakları parmaklarımı okşuyor, parfümü burun deliklerimi gıdıklıyor. "Bana bundan daha fazla kıyafetin olduğunu söyle."

"Bana tüm hafta boyunca burada olacağıma gerçekten inandığını söyle." Küçük bir homurtu çıkarır. "Sana bir tur attırayım-"

"Buna gerek yok." Soğukkanlılığımı yeniden bulmayı başardım ve onu bilenmiş bir kılıç gibi kullanıyorum. Bu dostane bir ziyaret değil.

Biz arkadaş değiliz.

Ses tonum onu rahatsız de belli etmiyor. "Sen bilirsin. Beni takip edin."

Onu saray gibi evin içine kadar takip ettim, yüksek tavanlar ve pahalı armatürlerden etkilendiğimi belli etmemek için elimden geleni yaptım. Hepsı kirli parayla alınmış ve ödenmişti. Benimki gibi ailelerden gelen dolarlar ve gözyaşları, kalp ağrısı ve kayıplar.

Acaba bu konuda hiç suçluluk duyuyor mu?

"Rosita her sabah dokuz gibi gelir. Harika bir aşçıdır. Satın istediğiniz herhangi bir şeyi listeye ekleyin ve o da alsın." O

Beyaz ve paslanmaz çelikten yapılmış göz alıcı mutfağın köşesindeki küçük gömme masada el sallıyor. "Banyo kapısının dışındaki sepete bırakırsanız çamaşırlarınızı ve kuru temizlemenizi de yapar."

Alaycı bir kıkırdamaya izin verdim. *Cidden*, bu saçma oyununun daha ne kadar süreceğini sanıyor?

"Komik bir şey mi var?"

"Hayır." Omuzlarımda gerginlik kordonları. Bektan hayatımla ilgili hiçbir şey komik değil.

"Bu taraftan." Beni bir duvarı tamamen pencerelerden oluşan uzun bir koridora götürüyor.

Bir otele yakışır genişlikte bir veranda, vadiye ve aşağıdaki şehrin parlayan ışıklarına bakan göz alıcı yuvarlak bir havuz. Phoenix bana hiç bu kadar çekici görünmemişti ama onu hiç bu açıdan görmemiştim.

Gabriel bilmiş bir gülümsemeyle, "İstediğin gibi kullanabilirsin," diyor.

İfadem kontrol edip devam ediyorum, sert bakışlarım şimdi onun geniş omuzlarında, hareketlerinin rahatlığında, özel dikim pantolonunun sıkı kıını sarışında.

"Caleb'in kanadı evin diğer tarafında," diyor Gabriel, kapılarla sıralanmış başka bir koridora dönerek. Beni sağdaki son kapıdan geçirip, ortasında bembeyaz nevresimlerle kaplı bir kral yatağı olan büyükçe bir yatak odasına .

Hava onun baharatlı kolonyası gibi kokuyor. Yatağın başucundaki komodinin üzerinde duran yarısı dolu su bardağına, sağ tarafta düzgünce asılmış takım elbiselerle dolu dolaba ve kapının yanındaki küçük pirinç masanın üzerinde, bir para klipsinin yanında gelişigüzel duran parlak saate dikkat ediyorum.

Burası Gabriel'in yatak odası.

Ama sonumun burası olacağını hep biliyordum, diye hatırlatıyorum kendime. Diğer tüm kapılar şüphesiz başka yatak odalarına açılıyor - kullanılmayan yatak odalarına- ama ben *burada* kalıyorum . Onunla birlikte.

Sinirlerimi yutarak, başka bir verandaya bakan pencere duvarına doğru ilerliyorum. Gabriel camdan ve verandadan oluşan bir evde yaşıyor.

Ve havuzlar, görünüşe göre.

"İki havuz mu?" Kendime engel olamadan, köşede kaybolan uzun, dar dikdörtgen şekle hayranlıkla bakarak ağızımdan kaçırıyorum.

"Bu bir tur havuzu. ."

"getirmedim," diye mırıldanıyorum dalgınca. Mayo keyif ve rahatlama anlamına gelir. Bu çatı altında ikisini de bulamayacağım.

"Burada ihtiyacın yok."

İtici bir homurtu çıkardım. "Doğru."

"Tamam. Koridordaki dolabı kontrol et. Rosita her zaman etrafta bikiniler bulur."

"*Yalan mı söylüyorsun?* "

Omuz silkiyor. "Misafirlerimiz onları nereye götürdüyse oraya."

"*Misafir mi?* "

"Her zaman insanların söylediklerini yankılar mısın?"

"Hayır. Sadece fahişelerinize misafir demenizi komik buluyorum. Sanki ben onların bikinilerinden birini giyecekmişim gibi." Yüzüm tiksintiyle buruştu.

"Kadınlar sırf sevişmeyi sevdikleri için orospu olmazlar. Keşke bunu o muhteşem kafandan çıkarsan." Spor çantamı yere koydu. "Belki bu kadar frijit olmazdın."

Beni hangisinin daha çok rahatsız ettiğini bilmiyorum -sözlerinin mi yoksa rahat ses tonunun mu. "Bir kadının *seni* istememesi onun frijit olduğu anlamına gelmez," diye çıkışıyorum.

"Frijit *ve* korkunç bir yalancı." Cık cık diye bir ses çıkarıyor. "Kendimi neyin içine soktum ben?"

"Kendini bundan kurtarmak için hâlâ zamanın var."

Yatağının ucuna uzanıyor. "Sana söylediğim gibi... İyi bir meydan okumayı severim."

Sessizlik yatak odasını doldururken dişlerimi sıkıyorum, geçen her saniye daha da kalınlaşıyor.

Sonunda cesaretimi topladım. "Şartları konuşmamız gerekiyor."

"Şartlar," diye tekrarlıyor hafifçe. Dudakları eğlenerek kıvrılıyor. "Lütfen. Devam edin."

Derin bir nefes alıyorum. "Beni burada istedin. Geldim işte. Şimdi ne olacak?"

Kollarını arkasına doğru uzatıyor ve arkasına yaslanıyor, ellerini yatağa dayayarak seksi, rahat bir poz veriyor, kaslı kalçaları birbirinden ayrılıyor, gömleği dolgulu göğsünü sıkıyor.

Nefesimi tutuyorum, taleplerini sıralamasını beklerken endişem artıyor. Şüphesiz korkunç olacak talepler. Ama bana cevap vermiyor. Orada öylece oturuyor, fırtınalı mavi gözleri yüzümü delip geçiyor.

Bu sinir bozucu.

Ben de bundan ne çıkarmam gerektiğine *odaklanmaya* karar verdim. "Peki ya babam?" "Ne olmuş ona? O revirde."

"Peki onu dışarı çıkardıklarında? Onu nasıl koruyacaksın?" "O güvende."

"Ama ya-"

"Bir daha kimse ona dokunmayacak," diye garanti veriyor Gabriel, sesi aşırı sakın, sanki sorgulanmaya tahammülü yokmuş gibi.

Sertçe yutkunuyorum. "Bir daha asla mı? Yoksa sadece önümüzdeki hafta için mi?" Gabriel kendini eğlendirecek başka bir oyuncak bulur bulmaz babam kurtların önüne mi atılacak?

Bakışları aşağıya doğru kayıyor, sanki parmakları tenimde, atletimde, şortumda, bacaklarımda geziniyor. "Filo yüzünden kimse ona tekrar saldırmayacak. Sana söz veriyorum," diyor. "Ve sen bunu sorgulamadan önce, sözüm senedimdir."

"Ne kadar da gangsterce," diye ağzımdan kaçırdım, yatak odasını tekrar ölçüp biçerken. Palet sakın, dekor minimalist. Kişilikten yoksun.

Tıpkı onun gibi.

Başını eğiyor. "Neydi o?"

"Hiçbir şey." Tur havuzuna ve ötesine odaklanmak için ona sırtımı dönüyorum, ama esas olarak beni nasıl sarstığını görmesin diye. "Diğer yatak odalarından birinde uyumak istiyorum-"

"Hayır." diyerek sözümü kesti.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Neden hayır?"

"Çünkü bu anlaşmanın bir parçası değil ve buraya gelirken bunu biliyordun, bu yüzden kuralları değiştirmeye çalışma. Senin için kuralları değiştirmemi isteyeceğinden şüpheliyim." Bir süre sonra ekliyor, "Ayrıca, bundan ne zevk alıyorum?"

"Senden nefret eden bir kadının yanında yatmak seni azdırıyor mu? O kadar zor durumda mısın?"

"Benden nefret etmiyorsun."

Acı acı gülüyorum. "Hayal görüyorsun."

"Şey... benden nefret ediyor olabilirsin," diye düzeltiyor, "ama aynı zamanda beni istiyorsun."

"Hep böyle kibirli misin?" Yanaklarım yanmasına rağmen karşılık veriyorum. Bu ahlaksızdan fiziksel olarak etkilendiğim için nefret ediyorum. Bunu biliyor olması daha da kötü. *Neden* ondan etkileniyorum? Neden vücudum bana böyle ihanet ediyor? Neden kendimi onun çıplak nasıl görüldüğünü, içime girdiğinde nasıl hisseceğini merak ederken buluyorum? Bu bir başa çıkma mekanizması olmalı.

Şu anda zihinsel durumumda ciddi bir sorun var. "Ben her zaman bu kadar haklıyım. . Sürekli denediğin o kirli düşünceler benim hakkımda ne düşünüyorsun? Eninde sonunda onlara teslim olacaksın."

"Yoksa uykunda sana korkunç bir Şey yaparım."

"Hayır, yapmayacaksın. Sen aptal değilsin." Sesindeki mizah azaldı. Ve bu yeterli bir uyarı. Haklı, ona sert bir el kaldırmayacağım. Onun alaylarına ve bu her neyse ona katlanacağım ve diğer taraftan daha iyi çıkacağımı umacağım.

Ama biraz kontrol kazanmam gerekiyor.

Bu berbat anlaŖmayı, kendimi biraz olsun üstün hissedeceğim bir Şekilde yeniden yazmam gerekiyor.

Omzumun üzerinden ona bakmaya cesaret ediyorum. Haklısın, Gabriel Şimdiye kadar gördüğüm en çekici adam -kiŖilięi ve suçluluğu bir yana. Öyleyse neden onu kullanmayayım? Bu zor neden onu kullanmayayım? arpık bir Şekilde, bu fikir beni daha iyi, daha güvenli hissettiriyor.

Daha az savunmasız.

Hiçbir zaman erteleyen biri olmadım. Eğer tamamlamak istemediğim bir dev varsa, hemen yaparım. Saatlerce sürececek iŖlerden korkuyorsam, alarm kurar ve onları aradan çıkarmak için fazladan erken kalkarım.

Eğer bir hafta içinde bir erkekle yatacağımı biliyorsam, bunu ilk gün de yapabilirim.

Bekle, daha önce böyle bir durumla karŖılaŖmadım, diye homurdanarak kendime hatırlatıyorum.

Bildiğim bir Şey varsa, o da hiçbir erkeğin -ne kadar kibirli olursa olsun-kendini müsait hisseden çıplak bir kadına karŖı koyamayacağıdır. Ve bunu ne kadar çabuk yaparsam, ne kadar çabuk seviŖirsek, kafasında beslediği berbat fantezinin gerçeğin yakınında bile olmadığını ne kadar çabuk anlarsa, beni o kadar çabuk bırakacak, bu berbat anlaŖma o kadar çabuk sona erecek.

Titrek bir nefes bırakıyorum.

Sonra omurgamı elikleŖtirip sandaletlerimi tekmeliyorum. Atletimin eteklerini toplayarak yukarı doğru srklyorum, baŖımın üzerinden sıyırıp vücudumdan çıkarıyorum ve altındaki beyaz dantel styeni ortaya çıkarıyorum. Şortumun düğmesini açıp fermuarını sırtımı ona dönüyorum ve bakıŖlarımı dıŖarıdaki sakinleŖtirici su manzarasına dikiyorum. Kalbim göğsüme çarpıyor ama devam ediyorum, Şortumu serin fayanslara bırakıyorum ve zarıfe dıŖarı ıkıyorum.

Gabriel'in nefesinin en ufak bir kesikliği sessiz odada duyuluyor. Styenim ve klotumdan baŖka bir Şey giymemiŖ, soğuk havaya rağmen kızarmıŖ ve tüylerim diken diken olmuŖ bedenimi incelerken yakıcı bakıŖlarını hissetmek için ona bakmama gerek yok.

Önünden geçtiğimiz tik bardan sert bir içki istemeliydim, arkama uzanıp sütyenimi çözerken sessizce kendimi uyarıyorum. Gerginlik azalıyor, yumuşak dantel kuplar vücudumdan düşüyor ve göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Meme uçlarım boncuk boncuk olmuş; soğuktan mı yoksa sinirlerimden mi, emin olamıyorum.

Başparmaklarımı külotumun altından iki yana kaydırıyorum, birkaç vuruş için tereddüt ederken kalçalarım doğru duraklıyorum.

Gabriel beni sert mi yoksa yumuşak mı sikecek? Yavaş mı hızlı mı?

Arkamdan mı yoksa bana bakarken mi?

Bana asla zarar vermeyeceğine dair söz verdi ve garip, açıklanamaz bir nedenden dolayı ona inanıyorum. Belki de bu yüzden ilk etapta bunu yapacak kadar kendime güveniyorum.

Derin bir nefes alarak *-şimdi kontrol sende, Mercy; onu kullanıyorsun-*lastiği kaldırıyorum, pamuğun ayak bileklerimde birikmesine izin veriyorum.

Tek kelime etmedi.

Ve hâlâ onun bakışlarıyla karşılaşacak cesareti bulmakta zorlanıyorum. Ama artık bundan kaçınamıyorum. Yavaşça döndüğümde, onu bıraktığım gibi aynı pozda buluyorum. Sadece dudakları ayrılmış ve gözleri niyetle parlıyor.

Ve fermuarının yanındaki sert, uzun çıkıntıyı gözden kaçırmak imkânsız.

Her şeye rağmen bedenim onunkindeki arzuya karşılık vermeye başlıyor, bacaklarımın arasında bir sızı oluşuyor.

Ölçülü adımlarla yatağın kenarına yaklaşıyorum. Üzerine tırmanıyorum ve ortasına yerleşiyorum, sırtımı yatak başlığına yaslıyorum. Eğilip bacaklarımı ayırıyorum, sadece seksi görünecek kadar, ahlaksız değil.

Gabriel'in dönüp beni tanımasını bekliyorum. İlk başta hareket etmiyor.

Ve bunu yaptığında da acı verici bir yavaşlıkla yatağın ucundan kalkıyor, elleri kıvrılmış kollarına gidiyor, telaşsız adımlarla yatağın etrafında dönerken dalgınca kelepçelerini ayarlıyor.

Güçlü eller ayak bileklerimi kavrayıp vücudumu sürükleyerek beni hiç de zarif olmayan bir şekilde yere sererken inliyorum.

"Numara yapmayacağını söylediğini sanıyordum."

"Numara yaptığımı kim söyledi?" Sesim bu yalanı yutturamayacak kadar titrek.

Nasırlı elleri baldırlarımdan dizlerime kadar uzanıyor ve arkama dolanıyor. Çekiyor ve bedenim daha uzağa, bu sefer kenara doğru kayıyor.

saçlarım dağılıyor, bacaklarım garip bir şekilde yatağın kenarından sarkıyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama tereddüt ediyor, orada beliriyor, okunamayan gözleri benimkilere kilitleniyor. "Bu sen değilsin."

"Beni tanıyormuş ya da umursuyormuş davranma," diye homurdanıyorum.

"Olmayabilir. Ama ben sadece bunu *isteyen* kadınları beceririm, Mercy." Sesi gerçekten sinirli geliyor.

"Ve az önce seni istediğimi söylemeyi bitirmedin mi?" Küçümsememi bastırmak için mücadele ediyorum. "İşte buradayım... seni istiyorum." İtiraf etmekten nefret etsem de, onun dikkatli bakışları altında soyunmak, önünde yatağa çırılçıplak uzanmak, sert elleri tarafından idare edilmek, sabit bakışlarının üzerimde olması, sıcak ellerinin bacaklarımı kavraması, sert vücudunun havada asılı kalması ...

Vücudumda güçlü, baş döndürücü bir reaksiyona neden oluyor. Hoş karşıladığım bir tepki değil, ama yine de tüm bunların tatsızlığı nefesimi kesiyor, kanımı hızlandırıyor ve karnımın alt kısmına karıncalı bir sıcaklık gönderiyor.

Şu anda, Gabriel'in pantolonunun kemerini çözmesini izleme fikri beni tahrik ediyor. Eğer onun hakkında nefret ettiğim şeyleri bir kenara *itebilirsem* - ki bu güzel fiziksel formu dışında temelde her şey - bundan zevk bile alabilirim. Ya da en azından onu tatmin etmek için öyleymiş gibi davranabilirim. Sonra eve gidebilirim ve babam güvende olur.

Gabriel hınzırca bir kıkırdama çıkarıyor, gözleri ateş ve muziplikle parlıyor. "Sana inanmıyorum."

Tereddüt ediyorum, ama sonra topuklarım yatağın kenarına değene kadar bacaklarımı yukarı çekiyorum. Kalçalarımı ondan önce ayırıyorum.

Fırtınalı gözleri çıplak göğüslerime, düz karnıma, açıkta kalan pürüzsüz etime düşüyor ve beş... altı... yedi saniye boyunca orada duruyor. Parmağını cinsel organımda gezdirse yeridir, bakışları o kadar yoğun ki. Vücudum tepki olarak geriliyor.

Gabriel'in ayrılmış dudaklarından yumuşak bir tıslama çıkıyor. Bacaklarımın arasına diz çöküyor ve ellerini başımın iki yanına yerleştiriyor. Kaslı vücudu -hâlâ tamamen giyinik- üzerimde geziniyor. Alev alev yanan gözleri gözlerimin, burnumun ve ağzımın üzerinde gezinirken bir sıcaklık ve kirli vaatler cehennemine dönüşüyor.

Eğiliyor ve kalçaları benimkini daha da açmaya zorluyor. Gömleğinin yumuşak malzemesi çakıllı meme uçlarımı sıyrıp geçerken, dudakları benimkinden bir santim uzaklaşana kadar tehdit eden nefese karşı dişlerimi sıkıyorum, ondan yayılan vücut ısısı tenimi ısıtıyor. Naneli nefesi her nefes verişinde ağzımın üzerinde kayıyor. "Benim için kesinlikle ıslaksın," diye fısıldıyor ve

Kulağa ne kadar samimi gelse de parmaklarını içime sokmuş olabilir. "Ama beni aptal mı sanıyorsun?"

"Hayır mı?" Soru gibi geliyor.

Yer değiştiriyor, ağzı kulağımı buluyor ve nefes alış verişini düzensizleştirerek birkaç uzun vuruş boyunca sessizlik içinde kalıyor.

Ve Tanrım, bu adamdan nefret ediyor olabilirim ama ilk dokunuşunu beklerken bacaklarımın arasında biriken sıcaklık bir üst seviyede. Sadakatsiz bedenim Gabriel'in etimi kavrayan güçlü ellerini hevesle beklerken pelvisim kendi kendine yuvarlanıyor.

"Merhamet..." Bakışlarımla buluşuyor, dolgun, yumuşak dudakları benimkilere hafifçe değiyor. Benimkilerin hevesle ayrıldığını fark ediyorum. "Bunun için bana *yalvarmaya* hazır olduğunda seni alacağım."

Orospu çocuğu. "O zaman sanırım uzun süre bekleyeceksin, çünkü bunun için sana *asla* yalvarmayacağım."

Kıkırdaması bedenimi ürpertiyor. "Göreceğiz." Ve aniden gitti, ağırlığını kaybetmesiyle yatak kalktı. Kapıya doğru yöneldi. "Rahatına bak. Havuzları, spor salonunu, mutfak, barı kullan. İstedğin her şeyi alabilirsin. Saat bir gibi dönerim."

Ne? "Gidiyor musun?" Az önce kendimi kirli bir seks tepsisinde sundum ve o beni küçümsüyor mu? Bacaklarımı kapatıp doğruluyorum, ne kadar çıplak ve savunmasız olduğumun farkındayım, hatta birkaç dakika öncesine göre çok daha fazla.

Saatini ve para klipsini topluyor. "İhtiyacın olursa numaram o kartta var."

Az önceki o geçici cinsel dürtü, utanç ve öfke sağanağıyla bastırıldı. Bir yastığı göğsüme yaklaştırıp yanaklarım yanarken ona sarılıyorum. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Sana mı?" Gabriel kapıda duraksıyor, kaşları sanki soruma gerçekten şaşırmış gibi kalkık. "Babana koruma teklif ediyorum ve sana bir fahişe gibi davranmıyorum. İstedğin bu değil miydi?"

"Siktir git," diye tısladım. Bacaklarımı onun için öylece açtım.

"Belki daha sonra. Havamda olup olmadığımı göreceğiz." Son bir kibirli gülümsemeyle dışarı çıkar.

Gözlerim akmayan yaşlarla yanıyor. Ondan nefret ediyorum!

Ama o kısa delilik anına yenik düştüğüm için kendimden daha çok nefret ediyorum. Tekrarı olmayacak, kendime söz veriyorum. O pisliğin içime girmesine asla izin vermeyeceğim.

Sanırım önümüzdeki hafta ilginç olacak.

Bire kadar döneceğini söylemişti. Komodinin üstündeki saate baktım.

Bu da bana, o dönmeden önce sızacak kadar kör kütük sarhoş olmak için neredeyse beş saat veriyor.

ON ALTI GABRIEL

Ev güvenlik sistemimizin bu kadar yüksek olmasının iyi bir nedeni olduğunu biliyordum.

Ofisimizin bilgisayar monitöründen Mercy'nin ayak parmaklarını oturma odasındaki havuza daldırışını ve elindeki martini bardağını dengede tutuşunu izliyorum. Koridordaki dolaptan çıkardığı ip gibi siyah bikini, o mükemmel vücudu için özel olarak üretilmiş gibi sarhoş edici kıvrımlarını sarıyor.

Onu odamda çıplak ve reddedilmiş bir halde bıraktığımda yüzündeki ifadeyi kaçırmadım. Kısmen yıkım, kısmen inançsızlık, kısmen de yüzümü parçalayan bir vahşilikti. Empire'a giderken, ben yokken yatak odasında bir topun içine kıvrılıp ağlayıp ağlamayacağını merak ederek geçirdim. Bu benim oyundan çıktığım ve onun hakkında tamamen yanıldığım anlamına gelirdi.

İnatçı ve meydan okuyan yapısının buna izin vermeyeceğini umuyordum, kendini ve bana oynatmaya çalıştığı oyunda başarısız olmanın utancını atlattıktan sonra.

Farkında olmadığı şey şuydu: a) aletim pantolonumun dikişini zorluyordu b) aletimi çıkarıp amına sokmama saniyeler kalmıştı. Sıkı, pürüzsüz, davetkâr amına. Gördüğüm şeyde hata yoktu, Meryem tahrik olmuştu.

Ondan uzaklaşmam için Hulk seviyesinde bir kontrol gerekiyordu.

Motor uğuldamaya başladığı anda arabamın içinde sarsıldım. Hazırda bir tomar mendil varken bile, lanet olası direksiyonuma boşaldım. Ve şimdi buradayım, ofis koltuğumun rahatlığında onu gözetliyorum ve başka bir kaya gibi sert ereksiyonla spor yapıyorum. Aletinin tüm harikalarını yeni keşfetmiş bir ergenlik öncesi çocuk gibiyim.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Caleb, özel tuvaletimizin kapısının arkasında asılı duran boy aynasında kravatını düzeltiyor.

Kulüpte kravat takıyor ve mükemmel olmalarına *kafayı takmış* durumda. "Chops'un babasına iki kez bakan herkesi dövmekle tehdit etmesi karşılığında o kadının seni becermesini mi sağlıyorsun? Sen sapkın bir orospu çocuğusun."

"Ona kendimi siktirmeyeceğim." Arabamdaki mastürbasyon seansı bu yüzden. Ve ben bu ofisten ayrılmadan önce gerçekleşmesi gereken ikincisi.

"Yani bunu istediğini mi söylüyorsun?" Kıkırdıyor. "Çünkü, alınma kardeşim ama taşaklarına şiş saplayıp açık ateşte kızartmak ister gibi bir hali vardı."

Hadi canım. Kapılarımızdan düzenli olarak bir kadın geçidi geçiyor ve her biri mütevazı evimize ve bize yaltaklanıyor. Mercy, ön kapımızdan girerken tamamen ilgisiz görünen ilk kadındı. Yine de havuzları gördüğü ve gözlerinin parladığı o kısa an vardı. Bu çok güzel bir şeydi. Sonra yine o kırık camı emen ifadesine geri döndü. "Henüz değil. Ama eninde sonunda olacak."

"*Eninde sonunda.*"

"Evet. Şu anda benden nefret ."

Caleb'in sırtışı büyümeye devam ediyor. Buna bayılıyor. Bir kadın elde etmek için çalışmak ona yabancı bir kavram. İkimiz de daha önce kimsenin peşinden koşmadık. Buna hiç ihtiyacımız olmadı. "Ama onu havuzun kenarında oturtup Lulu'ya, Raina'ya ya da başka bir pilice binmeni izletmek sihirli bir şekilde onu kazanmanı sağlayacak."

"Tabii ki hayır, aptal. Sanki onun önünde bunu yapacakmışım gibi."

Kravatını düzeltmeye ara verip bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Onu bizimle birlikte *yaşatıyorsun*, Gabe. Bu tam olarak nasıl olacak? Sağduyulu değilsin."

Başka bir kameraya geçiyorum, Mercy'nin martininin geri kalanını bir dikişte bitirişini yan açıdan gösteren bir kameraya. Boş bardağı yere bırakıyor ve havuzun en ucuna doğru ilerliyor, altından istinat duvarı geçen bir uçurum. Şehrin manzarası başka hiçbir yere benzemiyor. Kamerada olduğuna ve onu izlediğime dair bir fikri var mı? Umurunda mı?

"Gabriel-"

"Son zamanlarda benim için yapmıyorlar. Ara veriyorum." Mercy eve getirdiğimiz her zamanki kadınlar gibi değil, Cuma günü arkadaşını becerdiğimde suratını asan ama Cumartesi günü gülücükler saçan, beni aşk hastası tek eşli bir erkeğe dönüştürecek güce sahip olduğuna ikna olmuş, büyümlü amını üzerime hararetle salmaya hevesli.

Caleb kravatının düğümünü gevşetmek için çekiştiriyor, böylece baştan başlayabiliyor. "Bunu benim için yapıyorlar, bu yüzden bana dizginlememi söylemeyi düşünmeyin."

"Aklımdan bile geçmezdi." İçkimden bir yudum alırken sırtıtıyorum. Mercy benim bir domuz olduğumu mu düşünüyor? Caleb'in sikiş festivallerinden birine tanık olduğunda yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Onu tam bir ilkel eylem içinde gördükten sonra bir daha bu geceki gibi gömleksiz vücuduna bakacağından şüpheliyim.

"Bugün aldığın bu *istek* konusunda ne yapacağız?" Caleb birden sohbeti ciddileştirerek babamıza ve Fulcort'a yaptığım ziyarete getiriyor. İmparatorluğu düzenli olarak böceklerle karşı tarıyor olsak da, işin bu yönünü burada -ya da duvarların gözünün ve kulağının olabileceği herhangi bir yerde- asla konuşmamayı alışkanlık haline getirdik.

Başımı salladım. "Bilmiyorum ama *onlarla* aynı yatağa girmeyeceğiz." Camillo Perri ya da dört oğlundan herhangi biriyle aynı odada durup Glock'umun tetiğini çekmeyeceğimden şüpheliyim.

"Diğerlerinin bu konuda ne diyeceğini merak ediyorum." Diğerleri Peter Amca ve iki kuzenimiz, Alexei ve Vic.

Homurdanıyorum. "Ona cehenneme gitmesini söylerler." Görünüşe göre zaten babamı işten tamamen çıkarmak için uğraşıyorlar, o zaman neden onun taleplerine kulak versinler ki?

"Belki de değil." Yansıması bakışlarımı yakalıyor ve bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Son ziyaretimiz göz önüne alındığında."

"Onların bizimle aynı sorunları yok," diye uyarıyorum. Perri ailesi Rita Teyze'yi öldürmedi. Hâlâ saat dört kokteyllerini içiyor, derisini yanaklarına gerdiriyor ve Peter Amca'nın herhangi bir zamanda üç yan parçası yokmuş gibi davranıyor. Kuzenlerimizin eve getirdiği kadınları onaylamamak için hâlâ orada.

Annemiz mi? O kadar şanslı değildi.

Ancak iş iştir ve eğer kartel bir hamle yapıyorsa, işin başı beladadır.

"Belki onları bir kez daha ziyaret eder ve bu fikri ortaya atarız. Bırakalım bu fikirle koşsunlar. Kendi mezarlarını kazabilirler."

"Biz varken değil"-Caleb parmağını havada döndürerek İmparatorluğu işaret ediyor

- "hala ona bağlıyız. Aksi takdirde onlarla birlikte mezara gireceğiz." Burası Peter Amca'nın şarküteri ve kuru temizleme işletmeleri ile Vic'in köhne striptiz kulübünün toplamından beş kat daha fazla para temizledi. Babamın çok sayıdaki kiralık salonu iyi iş çıkardı ama Federaller onu tutukladıklarında onlara da el koydular.

"O zaman bazı değişiklikler yapmamız gerekiyor, hem de hemen ağabey." Bu kirli işten tamamen .

Caleb kıkırdar. "Sence önce kimi vuracak? Sana mı, bana mı?" "İkiye bir özel mi?" Komik olmasa da şaka yapıyorum. Biz her zaman babamızın bizden istediklerini yaptık. Kimsenin karşı çıkacağı türden biri değil. Ama biz aynı zamanda dokunulmaz olduğumuz bu hayal dünyasında yaşıyorduk.

Oğullarının artık aile işiyle ilgilenmediğini fark ettiğinde nasıl tepki vereceğini kim bilebilir?

Caleb kravatını son bir kez çekiştirip derin bir iç çekerek mırıldandı: "Ben gidip biraz dolaşacağım. Biraz kış öpeyim."

"Neyde iyiysen odur." Empire ciddi yüksek bahisçilere hitap eder ve onların geri gelmesini sağlamak için elimizden geleni yaparız. Bazıları aile şirketi ortakları. Bazıları Caleb ve benimle iş yapmak isteyen yatırımcılar. Diğerleri ise kulübümüzün profilini istesek de satın alamayacağımız şekilde yükselten sosyetikler ve ünlüler.

Hepsi Caleb'ı seviyor.

"Bana bir iyilik yap. VIP Four'dan daha ihtiyatlı olmasını isteyin," diye uyarıyorum, kulübün kamera kayıtlarını kontrol ederken bir kadının başka bir kadının kucağında, açıkta kokain çektiğini görüyorum. Potansiyel bel altı vuruşları tespit etmek ve onları dışarıda tutmak için elimizden geleni yapıyoruz, ancak bu kusursuz değil. Eğer bunu yapmak istiyorlarsa burada son teknoloji tuvalet imkanlarımız var.

Kapı çalınır ve ardından zar zor duyulabilen bir kadın sesi duyulur; sözleri kulüpteki müziğin gürültüsünden boğuklaşmıştır.

Caleb kapıyı açıp Lulu'yu karşılıyor; üzerinde daracık siyah bir body, sarı atkuyruğu uzun ve sıkı, gözleri ağır bir makyajla kapatılmış, teni terden parlıyor. Saatini kontrol ederek, "Bu gece erken çıkıyorsun," diyor.

"Hey," diye nefes nefese yumuşak bir ses çıkardı. "Evet, biraz yerde çalışacağım. Kafesteki vardiyamı biraz erken bitirmek zorunda kaldım." Bir elini göğüs kafesine bastırıyor. "Kramp girdi."

Caleb ona kendine özgü çarpık gülümsemesini veriyor, kadınların takıldığı o derin gamzeleri ortaya çıkaran gülümseme. İkimize de annemizden miras kalmış ama Caleb onları benden daha özgürce kullanıyor. "Bu gece aşağıda işler nasıl?"

"Sıcak." Taytını sert vücudundan sıyrıyor. "Ter içindeyim."

"Bunu görebiliyorum." Bakışları elini takip ediyor, sahte çift D göğüslerinde duruyor. "Duşa ihtiyacın var mı?"

Yüzünde utangaç bir ifadeyle kırmızı bir kıyafet tutuyor. "Eğer sakıncası yoksa. Kimse terli bir tetikçi kız istemez."

Ben farklı düşünüyorum. Lulu topuklularla seks yapıyor. Dışarıdaki erkeklerin çoğu onun kremsi tenli vücudundaki tuzu memnuniyetle yalayabilir. Ama Lulu bu yüzden buraya duş almaya gelmiyor. Duşumuzu kullanmak istiyor çünkü personel soyunma odasından daha özel. Ve isteği üzerine, bonus bir penisle birlikte geliyor. İki, eğer özellikle oynak hissediyorsa.

Caleb geri çekilerek onu kapalı kapıya doğru yönlendiriyor. "Misafirimiz olun." "Hey, Gabe."

"Hey, Lulu."

Geçerken bana göz kırpmıyor, kalçalarını müstehcen bir şekilde sallıyor. Lulu günde iki saatini spor salonunda geçiriyor ve bunun yarısı squat yapmakla geçiyor. O sert, yuvarlak kıcından bir onluk bile sektirebilirsin.

Ve üç... iki...

"Caleb? Fermuarımı çekmeme yardım eder misin?" diye tatlı tatlı soruyor ve banyo kapısında durup kuaförden satın aldığı uzun kirpiklerini ona fırlatıyor.

O kıyafetin fermuarı yok ve ofisteki herkes bunu biliyor.

Caleb sırtıyor. "Elbette, Lulu." Kravatını başının üzerinden geçirebilecek kadar gevşettir. Onu köşedeki siyah deri koltuğun üzerine atıyor.

"Sanırım tur atıyorum?"

"Teşekkürler, kardeşim." Duş akmaya başladığında kapıyı kapatır.

İçimi çekiyorum, havuzdan çıkarken Mercy'ye bir kez daha bakmak için evimizin güvenlik kamerasına dönüyorum, ince gövdesinden ve uzun bacaklarından aşağı su damlaları akıyor. Aletim heyecandan kabarıyor. Şu anda ellerimi onun ıslak teninde gezdirmek için neler yapmazdım.

Boş martini bardağını almak için eğiliyor, kendini düzeltmeden önce birkaç adım tökezliyor. Ne kadar içmişti? Ve raftaki pahalı şişelerden birini mi yoksa ucuz bir bar içkisini mi seçti? Umarım bu bir votka martinidir ve Caleb'ın en sevdiği markayı seçmiştir. Umarım bunu inadına yapmıştır.

Sarhoş ve sinirli bir Mercy düşüncesiyle gülümsüyorum. Bu yüzleşme ilginç olurdu. Beni yine tokatlamaya çalışacak mı? En azından bu sefer buna hazır olacağım.

Şezlonga uzanarak masanın üzerinde duran gümüş çalkalayıcıya uzanıyor ve bardağını dolduruyor. Sanırım bu, içkiyle ilgili sorunun cevabıydı. Telefonunu kaptı ve birini aradı. Muhtemelen geçen hafta sonu Empire'a birlikte geldiği şu sarışın duman gösterisi. Karanlık sırlarını paylaşacak kadar yakın görünüyorlardı. Şu anki durumunu nasıl açıkladığını merak ediyorum. Kendini nasıl teklif ettiğini ve benim onu nasıl reddettiğimi anlatacak mı?

Keşke sistemimizde ses sistemi olsaydı.

Mercy konuşurken uzun, seksi vücudunu sandalyeye uzatıyor, bacakları rahatça sallanıyor. Havluyla uğraşmıyor. Gerek de yok zaten. Temmuz geceleri o kadar sıcaktır ki, saniyeler içinde kurursunuz.

Geniş bir gülümseme dudaklarını geriyor, tıpkı ziyaretçi odasında babasıyla birlikte olduğu ilk gün olduğu gibi. Büyüleyici bir gülümsemesi var. Ne yazık ki, onu neredeyse hiç göremiyorum.

Beni hedef aldığını görmek istiyorum.

Daha önceki bir an gözümün önüne geliyor; ağırbaşlı Mercy kıyafetlerini çıkarıyor, yatağa tırmanıyor, önümde bacaklarını ayırıyor, uyarılmışlığının misk kokusu duyularımla alay ediyor. Fiziksel olarak, o anda beni istiyordu. Bundan eminim.

Ayrıca bana istediğimi *düşündüğü* şeyi vermeye çalıştığını da biliyorum. Sıkılacağımı ve bana olan borcunu ödemiş sayacağımı düşünüyor. Ama ben altımda isteksiz bir kadın istemiyorum. Mercy'yi, bacaklarını açmış ve hazır bir şekilde kendini sunan diğer kadınlar gibi becermek istemiyorum.

Beni içine çekerken gözlerinin alev almasını istiyorum. O dolgun dudaklarının bana vaatlerde bulunmasını istiyorum. Dizlerinin çöküp, içinde yarattığım acıyı dindirmem için bana yalvarmasını istiyorum. Başka hiçbir şey ya da hiç kimseyi düşünmemesini istiyorum.

Ailem yüzünden kötü biri olduğuma karar vermediğini anlamasını istiyorum. Asıl sorunun bu olduğunu biliyorum. Ve evet, onu içine soktuğum bu çarpık düzenlemeyle bu düşünceleri hafifletmeye tam olarak yardımcı olmadığının da farkındayım. Sadece bunun beni onun gözünde sonsuza dek mahkum etmeyeceğine dair bahse giriyorum. O *kadar* da kötü biri olmadığımı görecektir.

Burnumun kenarını ovuşturarak iç çekiyorum. Bazen gerçekten aptalın tekiyim.

Mercy telefondaki kişinin söylediklerine gülüyor, parmakları dalgın bir şekilde bikini üstüne gidiyor, kabın altından kayarak hafifçe kaşıyor

bir kaşıntı. Daha önce emilmek için yalvaran küçük, yuvarlak pembe meme uçlarıyla güzel *gerçek* göğüsleri var.

"Kendini neyin içine soktun, Gabe," diye mırıldanıyorum. O kadın bu gece yatağında olacak ve ben ona dokunmayacak mıyım?

Aynı hızla, sanki ne yaptığının farkına gibi, elini çeker ve koyu renk gözleri evin üzerinde kayarak ...

İzlediğim kameraya kilitleniyorlar ve birden birbirimize bakmaya başlıyoruz. Bakışları şüpheyile daralıyor.

Banyo kapısının arkasından gelen ilk ağlama sesiyle taşaklarım beklentiyle geriliyor. Lulu sessiz kalmayı beceremiyor. Çok geçmeden Caleb'ın derin inlemeleri de ve kulüpten gelen sabit vuruş sesi bile ikisini .

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkıyorum ve onu izlerken mastürbasyon yapmak gibi bir şey yapmadan önce güvenlik bağlantısını kesmek için tuşa basıyorum. Sapık olabilirim ama ürkütücü değilim.

Eve gitmeden önce iki saatim daha var. Tam olarak ne için, henüz emin değilim.

Gergin bedenimi sandalyemden kaldırıp yere doğru yöneldim ve ofis kapısını arkamdan kilitledim.

YEDİ

MERHAMET

"EVI NASIL BİR YER?" Michelle'in sesi heyecanlı bir sessizlikti.

"Neredeyse olmasını beklediğiniz gibi." Votka martinimden bir yudum alıp yumuşak tadının tadını çıkarıyorum. Gabriel kendime bir şey almamı söylemişti. Barın arkasındaki rafta duran süslü kristal ve altın şişe, içine dalmamak için fazla cazip görünüyordu. Peki ya içmemem gerekiyorsa?

Gabriel'in canı cehenneme. Daha açık olmalıydı.

O gittikten sonraki ilk bir saati, banyo kapısının arkasında asılı bulduğum yeni havlu kumaştan bornoza sarınarak sefalet içinde geçirdim. Sonra kendime babamın bir hapishane yatağında kırık dökük yattığını ve benim de bir dağın tepesindeki sarayda sınırsız özgürlüğe sahip olduğumu hatırlattım. Bu şu anda benim özgürlüğüm olmasa da babamın sahip olduğundan çok daha fazlası.

Bu yüzden kendim için üzülmeyi bıraktım ve içimde kaynayan öfkenin beni ele geçirmesine izin verdim.

Ve birden her şey o kadar da korkunç görünmemeye başladı.

Bir yığın müstehcen bikini arasında yarı saygın, temiz bir bikini buldum; bu kadınlar mayolarını burada nasıl unutuyor? Gabriel ya da kardeşi onları yatağa attıktan sonra eve geri dönmek için bir bahane mi? Yoksa hepsi o kadar aptal mı?" diye düşündü ve muhteşem manzaranın ve sıcak gecenin tadını çıkararak boktan bir durumdan en iyi şekilde yararlanmak için buraya geldi.

Ve şimdi hoş bir şekilde sinirleniyorum, iki saat daha içip kendimden geçeceğim ve Gabriel'in eve geldiğinde planladığı şeyden kaçınabileceğim. Ya da hatırlamayacağım.

Belki de hapis cezam boyunca kendimi turşu gibi tutarsam her şey daha iyi olacak.

"Bu *çok* çılgınca, Mercy!" Michelle haykırıyor.

"Biliyorum." Bugün Fulcort'tan eve döner dönmez onu arayıp durumu anlattım, *her ihtimale* karşı Gabriel'in adresini ve iletişim bilgilerini verdim ve buraya gelmemem için beni ikna etmesini istedim.

Ve denedi. Çaba seviyesi için ona C artı vereceğim. Gabriel'in ne kadar ateşli olduğuna ve nasıl terli bir trol olabileceğine takılıp durdu, bu durumda bu milyon kat daha kötü olurdu. Sonunda düşünmem gereken tek şey babamdı ve onun işaret ettiği her risk çatlak apartman penceresinden uçup gitti. Gabriel'e fahişelik yaparak babamı koruyabileceksem, fahişelik yapacağım. Ancak yapmayacağım şey, kendimi bir daha onun için bu kadar geniş bir alana yaymak.

Beni becermesi için ona asla yalvarmayacağım.

Eğer beni istiyorsa, hamlesini yapmak zorunda.

Kendimi ne kadar iğrenç, ahlaksız bir durumun içinde buldum.

Michelle şakacı bir ses tonuyla, "Belki de seks odanıza bir ziyarette bulunmalıyım," diyor.

"Henüz bir şey olmadı." Ve daha önce olanları itiraf edemeyecek kadar utanıyorum.

"Kardeşi biri? O da seksi mi?"

"Sanki bir gen havuzunu soymuşlar gibi." Fulcort'taki turuncu giysili hantal yaşlı adamı düşünerek homurdanıyorum. Böyle muhteşem yavrular üreteceğini kim bilebilirdi? Annelerine çekmiş olmalılar. Anneleri kim ki?

Kocası Fulcort'ta çürürken o nerede?

"O halde yakında Camelback'e bir yolculuk yapmam gerekecek."

"Dean'i şimdiden bir kenara mı atıyorsun?" Gülüyorum, parmaklarımı bikini üstümün içine sokup göğüs ucumdaki kaşıntıyı kaşıyorum.

Kameralar.

Elimi hızla çekip evin köşelerine bakıyorum. Orada bir tane var, en fazla üç metre uzakta ve doğrudan bana doğru yönelmiş. Tabii ki var. Burada Michelle'in ailesinin kuyumcu dükkanından daha fazla kamera var.

Onları kim izliyor? Ön kapının içinde bir tane fark ettim. Evin içinde. İçeride başka kimseyi görmedim ama bildiğim kadarıyla Gabriel'in yatak odasındaki o utanmaz görüntü kaydedildi.

Bu düşünce midemi dehşetle bulandırıyor.

"... o ilk gece sarhoştuk çünkü, bilmiyorum, biraz vanilya gibi görünüyordu." Michelle kulağımın dibinde gevezelik ediyor, beni tekrar içeri çekiyor. "Özellikle de

karanlık ve fırtınalı suçlunun yanında."

"O aslında bir suçlu Michelle," diye hatırlatıyorum ona iç çekerek. "Bunun seksi bir yanı yok."

"Ugh! Haklısın. Ama şu ana kadar iyi davranıyor mu?"

"Şimdiye kadar... Sanırım." *Babana koruma teklif ediyorum ve sana bir fahişe gibi davranmıyorum. İstedğin bu değil miydi?* Gabriel'in sözleri zihnimde yankılanıyor. Onun için soyunmamı istemedi. Çıplak bir şekilde yatağına tırmanmamı istemedi. Ama bunu yapmama da engel olmadı. Kendini gerçekten iyi adam olarak mı görüyor?

Michelle ve ben yarım saat daha konuşuyoruz - onu nasıl baştan çıkaracağıma dair saçma fikirleriyle beni güldürüyor - ta ki telefonum cızırdayarak şarjının azaldığını söyleyene kadar. "Gitmeliyim. Bardağım boş ve yakında evde olur." Sözlerimdeki bulanıklığı duyabiliyorum. *Başarı kilidi açıldı.*

O büyük yatağa yüz üstü düşme zamanı.

Göz kapaklarımı kırarak açıyorum ve önümdeki loş ışığa odaklanıyorum. Tabandan tavana kadar uzanan perdeler cam duvarın ötesindeki güneş ışığını engelliyor ama manzarayı tamamen kapatmıyor-

Gabriel'in yatak odasındayım.

Dün geceye dair anılarımı çılgınca karıştırırken bu gerçek, sisli duyularıma sarsıcı bir darbe indirdi. Michelle ile görüşmemi bitirdikten sonra bir martini daha içtim ve pijamalarımı giymek üzere bikinimi çıkarmak için buraya geldim. Oda dönmeye başladı, ben de yatağa girdim ve-

Yatağın diğer tarafından derin, uykulu bir iç çekiş sesi geliyor.

Kalbim göğsümün içinde hızla çarpmaya başlarken bedenim kaskatı kesiliyor. Gabriel olduğunu varsayıyorum ama doğrulamak için dönmek istemiyorum; onu uyandırma riskini almak istemiyorum.

Yatağın başucundaki masanın üzerinde Advil ve Tylenol adlı iki ilaç şişesinin yanında uzun bir bardak su duruyor. Çok düşünceliydi, özellikle de korkunç bir pamuk ağız vakası geçirdiğim ve başım zonkladığı için. Yine de beklediğim kadar zor olmadı, çünkü o votkaları üç günlük bir alemde kalbi kırık bir kovboy gibi geri atıyordum.

"Daha ne kadar uyuyormuş gibi yapacaksın?" Gabriel'in derin, gıcırtılı sabah sesi sessizliği bozuyor.

İsteksiz bir iç çekişle Advil'e uzandım.

"Horluyorsun."

"Hayır," diye ediyorum, şişenin kapağını açmaya çalışırken yanaklarım yanıyor. Horlamak onu kapatıyor mu? *Tanrım, umarım öyledir.*

"İşte. Ver şunu bana," diye sesleniyor, kapağıyla birkaç dakika boğuşuktan sonra.

"Ben iyiyim." Ben iyi değilim. Bırakın okları dizecek koordinasyonu, başımı kaldıracak gücü bile bulamıyorum.

Yatak arkamda batıyor. Biçimli kolu omzuma dayanmak için uzandığında vücudunun sıcaklığını sırtımda hissediyorum - ama vücudunu değil. Elini uzatıyor, avuç içi yukarı bakıyor, bekliyor. "İnat etmeyi bırak. Bu tıkırtı sesi sinir bozucu."

Güzel. Elime alıp iki hap çıkardığımda, başparmağını çevirip kapağını kolaylıkla açmasını ve "teşekkürler" demekten başka bir şey yapmamasını izliyorum.

Neyse ki yatak tekrar kayıyor, bu da onun kendi tarafına geçtiğini gösteriyor. "Eve geldiğimde baygındın."

Benim üzerimde bir şey denedi mi? O kadar büyük bir sürünge olabilir mi? Atletime ve boxerıma bir bakış atıyorum. Darmadağınıklar ama gece uykusundan sonra olağan bir şey değil.

"Kardeşim şu anda senden memnun değil. Neredeyse bitirmek üzere olduğun o votka şişesi geçen gün geldi. İşten sonra eve geldiğinde bir kadeh içmeyi sever."

"Biraz kaldı." Suyuma uzandım. Bir damlacık. Belki de. "Başka seçeneklerin yok değil ya." Bu bar stoğu herhangi bir gece kulübününkine rakip olabilir.

"Çok seçicidir. Bu yüzden votkası için otuz sekiz bin dolar ödemeye razı."

Bir ağız dolusu su yutuyorum ve sonraki birkaç dakikayı öksürerek geçiriyorum. Otuz sekiz bin dolarlık bir şişe votka mı? Pahalı olacağını biliyordum. Aklımda, bu altı ya da yedi yüz dolar demektir.

Kim bir şişe içkiye o kadar para harcar ki? Gabriel'in pislik kardeşi, işte o.

"İyi ki parası yetiyor o zaman," diye boğuk bir sesle kendimi toparlamaya çalışırken kalan suyumu da içiyorum. En az on taneye daha ihtiyacım olacak.

"Yakın zamanda arkanı dönüp benimle yüzleşecek misin?" Ses tonunda mizah var.

"Elimden gelse yapmam," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, yastığıma gömülüyorum, bakışlarım panjurların ardındaki tur havuzunda. Yine sıcak ve güneşli bir gün olacak. Başka bir durum olsaydı, bu rüya gibi bir hafta sonu kaçamağı olurdu.

"Hmmm."

Bu sestten bir anlam çıkaramıyorum, ancak duyduğunu varsayıyorum.

Be

n. Bir dizi mesaj bulmak için telefonuma uzanıyorum.

Selam Mercy. ? Hala hayatta mı? Seni o öldürmedi.

Henüz mi?

Bu kötü bir şakaydı. **Michelle:** İyisin, değil mi? bana mesaj at.

Saat onu biraz geçiyor. Normalde saatler önce kalkmış olurdum, eğer çoğu basit arabadan daha değerli bir votka şişesiyle kendimi turşu haline getirmemiş olsaydım. Karşılık verirken kaçmakla tehdit eden kindar kahkahamı bastırıyorum:

Mercy : Ben iyiyim. Öldürülmedim ya da taciz edilmedim. Akşamdan kalma. Gabriel aniden, "İş ve okul programınıza ihtiyacım var," dedi.

"Neden?"

"Böylece ne zaman gelip gideceğini biliyorum. Güvenlik için."

İçimden bir ses bunun güvenlikle bir ilgisi olmadığını söylüyor. Hayatımı kontrol etmeye mi çalışacak? Beni buraya hapsedecek mi? Tedirginlik omurgamdan aşağı kayıyor. "Şey, bu kolay. Pazartesi'den Cuma'ya sekizden beşe kadar çalışıyorum. Pazartesi ve Çarşamba akşamları altıdan dokuza kadar dersim var. Perşembe geceleri gönüllü çalışıyorum ve her Cumartesi Fulcort'a gidiyorum." Ve babamı o cehennem çukurundan çıkarabilmek için uyanık olduğum her an LSAT sınavına çalışmayı planlıyorum.

"Tamam."

"Tamam mı?" Yankıladım. "Bana burada kalmam gerektiğini söylemeye çalışmayacaksın değil mi?" Bana sokağa çıkma yasağı mı koyacaksın?

Kıkırdıyor. "Cidden, ne bekliyordun ki? Ben dışarıdayken seni yatağıma kelepçeleyeceğimi mi?"

Çarşaf lar hışırdıyor ve bedenim ellerini, beni onunla yüzleşmeye zorlamasını beklerken geriliyor. Ama sonra şilte kalkıyor ve çıplak ayaklarım yumuşak bir şekilde fayansa çarparak yataktan uzaklaşıyor.

Bir bakış atmaya cesaret edebilirim...

Ve *çok* kaslı, *çok* altın sarısı, *çok* çıplak bir erkek örneğine bakarak nefesimi içime çektim. Kıyafetlerinin altında ne olduğuna dair kafamda ne hayal ediyorsam, gerçek bin kat daha iyiydi.

Gabriel'in alçakgönüllülükten zerre kadar nasibini almadan bitişikteki banyoya doğru ilerleyişini, mükemmel yuvarlak, sert kış yanaklarının her rahat adımda yer değiştirmişini izlerken vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. Bir boy aynasının önünden geçiyor ve ben onun sikini ilk kez görüyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, zaten kurumuş olan ağzım çöl kuruluğuna dönüyor. Bütün gece onun yanında mı yattım?

Mesanesini boşaltma sesi duyuluyor -belli ki utanmıyor- ardından tuvaletin sifonu çekiliyor, lavabonun musluğu akıyor ve sonra elinde uzun bir bardak suyla yatak odasına geri dönüyor.

Hâlâ çıplak.

Hala ereksiyon

halinde.

Tanrım... Gabriel'in önden görünüşü daha da etkileyici, omuzları şişkin, köprücük kemiği derin kesilmiş, gövdesi kaya gibi sert ve kas çıkıntılarıyla dolu, kalçaları güçlü ...

Sertleşmiş aleti uzun ve kalındı ve hareketleriyle birlikte sallanıyordu.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yüzüm öfkeyle kızarıırken bakışlarımı ondan kaçıramıyorum.

Bardağı benim boş bardağımın yanına koymak için yatağın benim tarafıma doğru dönüyor ve şişmiş boyunu görüş alanımdan bir adım öteye koyuyor. Bunu bilerek yapıyor, beni tedirgin etmek için. Çünkü ona nasıl bakmamam gerekiyor? Gözlerimi kapatarak sanırım.

Yine de sanki donup kalmış gibiler.

Kabul etmeliyim ki güzel bir penis. Eminim o da bunu

biliyordur. "Nasıl istersin?"

"Ne?" Mırıldanıyorum. Bacaklarımın arasında bir sızı alevleniyor. *İçimde mi?*

Sürgülü kapının yanındaki kancadan bir çift mayo alıp giyiyor ve elini ön sokup içine giriyor. "Kahven. İçinde ne olsun istersiniz? Süt... şeker..." Kocaman gözlerime bakıyor. " ... *krem?*" Yüzünü şeytani bir gülümseme kaplıyor ve geçen hafta yakaladığım o derin, yanıltıcı gamzeler beliriyor. Bu ve elinin hala aletinin üzerinde gerçeği arasında konuşma yeteneğimi kaybediyorum.

Ben de cevap olarak başımı

salladım. "Çay, o zaman?

Portakal suyu?"

Sonunda dilimi buldum. "Hayır. Kahve içerim, sadece... hayır." Sonuna bir "teşekkürler" ekledim. Asıl soruyu duymamıştım, ağzım açık ona bakmakla meşguldüm. O da bunu çok iyi biliyordu. Bu onun için bir oyundu.

"Şu anda benden istediğin *başka* bir şey var mı? *İhtiyacın olan* herhangi bir şey. ?" İşte o müstehcen ses tonu, o hınzır, bilmiş sırıtış, bana hizmet etmeyi teklif ederken.

İçimdeki sinir telaşını yutuyorum. "Evet. Daha fazla uykuya ihtiyacım var. Git başımdan."

Beni inceliyor ve şu anda akşamdan kalma halimin ne kadar korkunç görüldüğünü merak ediyorum. "Dinlendiğinde dışarı çık. Birkaç arkadaşımız gelecek." Bununla birlikte yatak odasını terk ediyor.

İnliyorum ve çarşafı başımın üzerine çekiyorum. Onun üzerine böyle salyalar akıttığım için kendi suratıma yumruk atmak istiyorum.

Benim neyim var böyle?

SEKİZ

GABRIEL

Keurig'in kahvemi tükürmesini beklerken, "ÜZERİNE BİRAZ KIYAFET GİY" diye homurdanıyorum. "Senin ıvır zıvırınla uğraşmak için daha çok erken."

Caleb irkilmiyor, elindeki sade kahve bardağıyla mutfak tezgahına yaslanıyor ve sırtıyor.

Sarkık aleti dışarı sarkıyordu.

"Neden bu kadar ? Oyuncağınız henüz sönmedi mi?" diye alay ediyor. "Her şeyin zamanı var."

"Ya da belki şuna bir bakar," diye kasıklarını işaret ediyor, "ve dün gece yanlış Easton'ın yatağında sızdığına karar verir."

"Şüpheliyim." Mercy'nin ağzı, ona sunacağım şeye ilk kez iyice baktığında açık kaldı. Akşamdan kalma olabilir ve kendini bok gibi hissediyor olabilir ama sabah ilk iş olarak, vahşi siyah saçları, koyu kahverengi yatak odası gözleri ve o mükemmel, sarkık dudaklarıyla cehennem kadar seksi.

Dün gece eve geldiğimde onu sırtüstü uzanmış, usulca horlarken buldum, pamuklu atleti yukarı kalkmış, gergin göbeğini ortaya çıkarmıştı. Üzerini örtmek için çarşafı gevşek vücudunun altından çekip çıkardığımda hiç irkilmedi.

Caleb elindeki boş bardağı lavaboya bıraktıktan sonra kollarını başının üzerine doğru uzatıyor ve yüksek sesle inliyor. "Güzel bir gün olacak." Bakışları ana verandaya, üstsüz Raina'nın sırtına güneş kremi süren üstsüz Lulu'ya takılır. İkisi de geceyi Caleb'in yatağında geçirdi. Tahminimce gün bitmeden tekrar oraya dönecekler.

Güvenlik alarmı, az önce bir arabanın garaj yolumuza girdiği uyarısıyla çalıyor. Bu birçoğunun ilki olacak. Pazar günleri burada yoğun olur,

Bu gece Empire'ı yöneteceğimiz düşünülürse, muhtemelen ortalık karışacak.

Caleb isteksizce, "Sanırım üstümü örtmeliyim," diyor.

"Tanrı'ya şükür." Sade kahvenin ilk yudumunun tadını çıkarırken Mercy'nin acı mı tatlı mı yoksa kremalı mı sevdiğini merak ediyorum. O müstehcen şakayı yaptığımda yüzündeki ifade gülmeme neden oldu. Kirli zihnimde tüm yükümü yüzüne, diline boşaltıyordum; göğüslerinin her yerine boşalmak için üstünü aşağı çekiyordum. Bu düşüncelerin sikim üzerindeki etkisi paha biçilemezdi.

Gözlerini benden alamıyordu.

"Senin kız nerede? Votkamı içip uyuyor mu?"

"Onun gibi bir şey." Dün gece o boş şişeyi bulduğumda yaşadığım hoş sürprizi hatırlayarak sırtıyorum, gerçi tahminimce değerini bilseydi ona asla dokunmazdı.

Telefonunun tuş takımındaki tuşlara basıyor ve saniyeler içinde evin müzik sistemi dans ritimleriyle dolup taşıyor. Dışarıdaki kızlar heyecan içinde ellerini sallıyor. "Yani bunu takdir etmeyecek, öyle mi?" Hınzır bir gülümsemeyle müziğin sesini yükseltiyor.

"BENİ YAPABİLİR MİSİN?"

Baştan çıkarıcı kadın mırıltısı beni kendime getirdiğinde, gölgeli köşemde uyuyakalmanın eşiğindeydim.

Bir an için bunun Mercy olduğunu, sonunda yatak odamdan çıkmaya cesaret ettiğini düşünüyorum. Ama gözlerimi açtığımda Raina'yı yanımda, üstsüz ve bir şişe güneş kremi havada sallarken buluyorum, göğüsleri hareketle sallanıyor.

Evimizin etrafında dolaşan otuz kişi daha olmalı - havuzda oyalanan, gölgede içkilerini yudumlayan, mutfaktaki pizzayı kurcalayan - bunu yapabilecek ama tabii ki o geliyor ve beni uyandırıyor.

"Elbette" diye mırıldanarak bacaklarımı şezlongumun iki yanına kaydurdum ve Empire'da cuma ve cumartesi günleri barmenlik yapan iri memeli, kıvılcı saçlı üniversite öğrencisine yer açtım.

Ve daha birçok kez hevesle sikimle ilgilendi.

Açıkçası, benim için çok genç -yirmi iki, sanırım- ve benim hoşuma gitmeyecek kadar sıksa. Ayrıca ne istediğini söylemek için kendi yolundan çıkıyor.

duymak istediğimi düşünüyor.

Mercy gibi değil, gülümseyerek düşünüyorum.

Kahretsin. Raina muhtemelen bu gülümsemenin onun için olduğunu düşünüyor.

Bacaklarımın arasına yerleşiyor, kıcı taşaklarıma yaslanana kadar geri çekiliyor.

Evet, kesinlikle onun için olduğunu düşünmüştüm.

"Ee, dün gece nereye gittin?" diye soruyor dudak bükerek, losyonun ilk damlası tenine değdiğinde ürperiyor.

Ellerimi kemikli omuzlarında gezdiriyorum. "Yatağa. Yorulmuştum." Ve Mercy'nin durumunun geri kalanını ne ona ne de başkasına açıklayacak değilim.

"Zavallı bebeğim. Son zamanlarda çok çalışıyorsun." Parmakları dizimin üzerinde kayıyor.

"Pek sayılmaz." Hemen sırtını örtüyorum. Bu kadar zengin olmanın iyi yanı da bu, başkalarına çok çalışmaları için para ödüyorum.

"Şey... Seni özledim."

İnce omuzlarını şefkatle sıkıyorum. Kolay biri olabilir ama tatlı bir kız. "Hepsi bitti."

"Peki ya geri kalan kısmım?" Üzerime uzanmak için arkasına yaslanıyor, başı boynuma gömülüyor, uzun kıvılc saçları yüzümü gıcıklıyor ve göğüslerini harika bir şekilde görmemi sağlıyor.

"Bunu yapmayı beceremiyor musun?"

Kıkırdıyor. "Yapmanı tercih ederim. Ve sen bunu yaparken, ben de başka bir şeyle ilgilenebilirim." Hızlı hareket ediyor, kolu aramıza giriyor, yumruğu şortumun üzerinden sikimi yakalıyor.

Mercy resimde olmasaydı, burası beni becermesine izin vereceğim yerd.

Ama Mercy de resmin içinde -üst katta saklanıp benden nefret etse de- ve bu tam da onun benim hakkımdaki kötü düşüncelerinden vazgeçmesini sağlamayacak türden bir saçmalık.

"Bugün olmaz." Elini üzerimden çekmek için aramıza giriyorum ve sandalyeden kalkabilmem için onu nazıkçe itiyorum. Serinlemek için doğruca havuza gidiyorum, öğleden sonra sıcağı gölgede bile bunaltıcı. Ayrıca, Raina'nın karıştırdığı semi'yi *öldürmek* için çünkü, hadi ama, nefes alan hiçbir erkek buna tepki veremez. "Hey, Gabe," diye seslendi Felix, ikiz kardeşi Finn'in peşinden bana doğru ilerlerken. Onları on üç yaşından beri tanıyorum, bir gün okuldan eve dönerken bir grup serseri Caleb ve bana saldırmıştı. İkizler tesadüfen oradan geçiyordu, onlar da bizi savunmak için yere atladılar. kanlı bir karmaşa içinde sona erdi. O zamandan beri bizim çevremizdeler.

El ele tutuştuk. "Hey, dostum, görmedim."

"Rahatsızdın." Kıkırdıyor, bakışları Raina ve onun diri göğüsleri üzerinde geziniyor, sonra da arkamda, uzakta bir noktaya kayıyor. "Kim o?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve dikkatinin nereye gittiğini hemen fark ediyorum; bikinili Mercy, yatak odamın dışındaki üst güverteden geçerek tur havuzuna doğru ilerliyor.

Yaşıyor.

"Bir

arkadaş."

"Siktir... *Dostum*. Beni tanıştır." Altın rengi gözleri anlamla parlıyor.

Hiç şansın yok. "Hey, ne zamandır orada?" Raina-güneş ekranı gösterisinin ne kadarını gördü?

"Bilmiyorum. On, on beş dakika? Bir süre şemsiyeyle uğraştı."

İç çekiyorum. Harika.

Muhtemelen . Bu ilginç olmalı.

NINETEEN

MERHAMET

Beklentilerimi karşıladın, Gabriel.

Dikkatli bakışlarımı koyu renkli, büyük boy güneş gözlüklerimin arkasına saklıyorum - hem yoğun, kör edici güneşten korunmak hem de bacaklarının arasında oturan göğüsleri olan çoğunlukla çıplak dalı ovalarken esirimi gözetlemek için mükemmel. Kasıklarının üzerindeki o beyaz üçgen kumaş parçası orada olmasa da olur.

Görünüşe göre, Chez Easton Brothers'da Pazar günleri parti merkezi. Dün gece tek başıma tadını çıkardığım sakın, huzurlu veranda, podyum modeli kızlar ve kaslı sporcu erkekler, ellerinde içkiler, konuşanlar, gülenler, yüzenler, etrafta dolaşanlar, hoparlör sisteminden müzik pompalayan seksi vücutlarla dolup taşıyor.

Lanet olası müzik! Gabriel yatak odasından çıkalı daha beş dakika olmamıştı ki bangır bangır çalmaya başladı. Tanrıya şükür en azından yatak odasının tavanındaki hoparlörden gelmiyordu. Ağrıyan başım buna dayanamazdı.

Ve şimdi dal Gabriel'in üzerine uzanıyor, göğüsleri havaya kalkıyor, kolu *gizemli* bir şekilde vücutlarının arasında kayboluyor. Onu orada, açıkta becerecekti. Birkaç saat önce yatakta başka bir kadının yanında çıplak yatıyor olmasını umursayacak mıydı?

Çaresiz kadını orada tutmak için çarpık bir rüşvet planı yürüttüğünü mü?

Çünkü açıkça öyle değil.

garip bir sızı hissediyorum. Bunu gördüğüme şaşırmadım.

Ama sanırım onun hakkında yanılmadığım için hayal kırıklığına uğradım. Küçük bir parçam yanılmış olmayı diliyordu.

Bakışlarımı kaçırıyorum ve ödevlerim üzerinde çalışırken bana gölge sağlayacak devasa tepe şemsiyesini ayarlamaya odaklanıyorum - umarım bu berbat akşamdan kalmalığın geri kalanını atacak havuza hızlı bir dalıştan sonra. Normalde bugün kütüphanede olurdum, özel bir bölmede toplanırdım ve etrafım kitaplarla çevrili olurdu, havalandırma deliklerinden pompalanan serin hava dairemizden daha ferahlatıcı olurdu. İtiraf etmeliyim ki, bu alternatif olarak korkunç olmaktan çok uzak. Yine de acıktım ve damarlarımda kalan alkolü emmek için yağlı bir şeyler arzuluyorum. Ama yiyecek bulmak için *dışarı* çıkmak ve sosyalleşmek gerekiyor.

Şimdilik, yüzmek işimizi görecektir.

Göz ucuyla Gabriell'in şu anda ana havuzda olduğunu fark ediyorum, dal gibi cadalozu bıraktığı sandalyeye tünemiş, ağzı bir karış açık onun gidişini izliyor. Surat asıyor. Hmm... ilginç.

Onu bu kadar çabuk ve gizlice çıkarmasına imkan yok, bu da demek oluyor ki adam onun teklifini reddetmiş olmalı.

Neden bu konuda bir rahatlama hissediyorum?

Güneş gözlüklerimi masaya bırakıp tur havuzuna doğru ilerliyorum, boş olduğu için, parti ana alanda kaldığı ve bu tarafa taşmadığı için minnettarım. Umarım bu şekilde kalır.

Kimin tur havuzu var ki? Önümde uzanan yapıyı incelerken soruyu tekrar soruyorum. İsmi düşünüldüğünde tam da olması gerektiği gibi. Uzun ve dar; sadece bir kişinin günlük egzersizini yapmasına yetecek kadar. Ve diğer havuz gibi uçurumun üzerinde asılı duruyor. Çılgınca. Böyle bir şeyi inşa etmenin neye mal olacağını hayal bile edemiyorum.

Ah, kirli paranın satın alabileceği şeyler.

Güneş kavurucu derecede sıcak ama suyun altına girdiğimde su cildime ferahlatıcı bir serinlik veriyor, sıcak kafa derimi okşayan ve rahatsızlığımı yatıştıran tuzlu suyun ipeksi ve temiz hissinin tadını çıkarıyorum.

Yüzeye çıktığımda boğazımdan yumuşak bir inilti kaçıyor. Kollarımı betonun kenarında kavuşturmak ve manzarayı seyretmek için süzülüyorum. Dağ uzun, uzun bacaklı kaktüsler ve bunun gibi konaklarla dolu. Daha aşağıdakiler daha küçük ve o kadar lüks olmayabilir ama kendi başlarına güzeller. Ben *herhangi birini* alırdım.

Arkamdan bir ses geliyor. Döndüğümde Gabriell'i verandadaki masaya bir tabak ve uzun bir bardak su koyarken buluyorum.

"Pizza. Acıkmış olabileceğini düşündüm," diyor selamlayarak, havuza doğru yürürken, nemli şortu aşağı sarkıyor ve vücuduna yapışıyor

Vücudun alt kısmı. Altında saklanan şeyin sert hatları açıkça belli oluyor.

Tanrım, şu anda neden ağzım sulanıyor?

Çünkü, her şeye rağmen, hala ondan etkileniyorsun, seni aptal.

Gabriel mükemmel bir formla havuza dalıyor, suyu yarararak ilerliyor. Yanımda yüzeye çıkıyor, geniş göğsü suyla kaplanmış, saçları geriye doğru kaymış, sadece yontulmuş çenesinin kare kesimini vurguluyor.

Keskin mavi gözler bana odaklandı.

Arkamı dönüyorum ve vadiye bakma pozisyonuma devam ediyorum. Şu anda hissettiğim şehveti görmesini istemiyorum. Bugün etkileyici varlığı etrafta sallanırken bunu yeterince gördü.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor ve sesi alçak ve çakıllı bir hal alıyor.

"Kısmen," diye itiraf ediyorum bir süre sonra.

"Bu kadar çok içmemeliydin."

"Şu anki durumum bunu gerektiriyor," diye acı bir şekilde karşılık veriyorum. Derin bir kıkırdamayla cevap veriyor.

Pislik herif bunun komik olduğunu sanıyor.

"Hadi ama Mercy. İtiraf et, burada olmak düşündüğün kadar korkunç değil."

"Size istediğinizi vermek için nefesini tutmuş bekleyen kızıl saçlı bir genç kız yok mu?"

Arkamdaki pozisyona geçerken geriliyorum. Nasırlı elleri iki yanımdaki dirseklerimin yanına yerleşiyor, kolları beni içine alıyor. "İstediğim bu değil." Vücudu bastırıyor, beni kendisiyle havuz duvarı arasına sıkıştırıyor. Kıçımın çatlağına doğru hizalanmış sert uzunluğunu hissedince nefesimi tutuyorum. "İstediğim *kişi* bu değil."

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "*Doğru*. Madem cehennem donana kadar bekleyeceksin, bari başka bir yerden al."

"Cehennem donana kadar..." diye yineliyor, eğlenerek. "Biliyorsun, tüm bu kıyamet ve kasvet iklim değişikliği ile muhtemelen bu gerçekleşecek."

Gülümseme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum. Bu adam çok zeki. "Önümüzdeki hafta olmaz, olmayacak."

"O zaman belki de şartları değiştirmeliyim." Sevecen bir hareketle başparmağını dirseğimin üzerinde gezdiriyor.

Yutkunuyorum. , değil mi? "Neye?"

"fikrini değiştirmene yetecek kadar uzun bir süre."

Bu noktada onun hakkındaki fikrimi değiştirmek için yapabileceği *bir şey* olduğunu gerçekten düşünüyor mu? Bunu yüksek sesle dile getirmemek için dilimi ısııyorum. O

Bana yardım ediyor. Ona karşı düpedüz sürük gibi davranmaya devam edersem, canına tak ettiğine karar verebilir.

Onun yerine "Başka bir yerde bulabildiğini alsan iyi olur, yoksa bu hafta çok acı çekeceksin" diyorum.

Öne doğru eğilip yırtık göğsünü sırtıma dayayarak dudaklarını kulağımdan sadece bir santim öteye geçirdiğinde, kollarının arasında kendimi çok küçük hissediyorum. "İstedğin bu mu? Sen buradayken başka kadınları becermemi mi?"

Onun başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesi midemde yine o tuhaf sancıya yol açıyor. Onlarca kadınla birlikte olduğunu biliyorum. Bundan rahatsız olmak aptalca. "Ne zamandan beri benim ne istediğim senin için önemli oldu?"

Derin nefesi ıslak tenimi okşuyor. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey söylemiyor, sonra da "Yemeğini ye ve giyin. Yirmi dakika sonra benimle dışarıda buluş."

Tedirginlik başlayınca kaşlarımı çatıyorum. "Neden?" Beni bu sapkın anlaşmasından azat mı ediyor? Toparlanmalı mıyım?

"Yirmi dakika," diye tekrarlıyor ve sonra benden uzaklaşıp diğer tarafa doğru yüzüyor, sırtındaki ve omuzlarındaki her kas kendini ustalıkla dışarı çekerken geriliyor. "Ve saygın bir şeyler giy."

Hayır, henüz gitmeme izin vermiyor. Ama ilgimi çekti.

İçeride kalan birkaç partili, devasa düz ekran televizyonda oynayan beyzbol maçına o kadar odaklanmışlar ki, fark edilmeden ön kapıdan sıvışmayı başarıyorum. Lambo zaten garaj yolunda, şeridin bir kenarı boyunca düzgünce sıkışmış uzun bir araç sırasının yanında mırıldanıyor.

Yol boyunca ilerlerken, sınırlı seçeneklerim arasından seçtiğim çiçekli, spagetti askılı elbisenin eteğini ellerimle dikkatlice düzeltirken midemde gergin bir kıpırtı oluşuyor. İşe giderken sık sık giyiyorum. Biraz kısa ama geçen hafta sonu Empire'da giydiğim gümüş rengi elbisenin yanında rahibe kıyafeti gibi kalıyor. Yine de tedbirli olmak adına, üzerine atmak için yumuşak pembe bir hırka aldım.

Ben yaklaşırken yolcu tarafındaki kapı uzay gemisi tarzında kayarak açılıyor.

Düz sandaletlerim bu kez çok daha zarif bir giriş yapmamı sağlıyor.

Gabriel'in gözleri güneş gözlükleriyle kapalı ama o sıcak bakışların beni ölçüp biçtiğini hissediyorum.

"Bu senin için yeterince saygın mı?" Ses tonum neredeyse suçlayıcı. Üzerinde her zamanki kötü ve tişörtü var.

Dudakları titriyor. "İşe yarar."

Emniyet kemerimi taktım. "Nereye gidiyoruz?"

Tek cevabım o tek taraflı seksi sırıtış oluyor, sonra radyonun sesini açıyor ve güçlü motorun titreşimi içimde uğuldayarak garaj yolundan aşağıya iniyoruz.

İç çekiyorum, bu yeni oyun her neyse oynayamayacak kadar yorgunum ve hâlâ dün geceki votkanın etkilerini hissediyorum. "Oraya vardığımızda beni uyandır." Başımı ondan yana çevirip gözlerimi kapatıyorum ve beyzbol yorumcusunun sabit eşliğinde uyuyormuş gibi yapıyorum.

Artık numara yapmayana kadar.

Zincir bağlantı.

Çöp kutuları.

Neredeyiz biz? Kendime geldiğimde merak ediyorum, gözlerimi tekrar tekrar kırpıştırarak etrafımı inceliyorum.

Bej üniformalı bir muhafız yanımızdan geçiyor ve her şey yerine oturuyor. Fulcort'tayız.

"Hey, Frankie," diyor Gabriel, arabamızın yanında duran iri yarı, dövme muhafızla konuşurken derin, hışırtılı sesi dostane bir tona bürünüyor. Adamla tokalaşmak için elini uzatıyor. Yanında uzatılan yeşil banknot tomarını kaçırmıyorum, gerçi herhangi bir banknotu yakalayamayacağım kadar yumuşak. "Her şey hazır mı?"

"Pencerelerinizi kapalı tutun," diye cevap veriyor güvenlik görevlisi - Frankie-, sonra önümüzde duran birine başıyla işaret ediyor. Yüksek bir vızıltı duyuluyor ve ağır zincir bağlantı çiti yavaşça açılıyor.

"Bu da ne böyle?" Yüksek beton duvarlara ve sıra sıra dizilmiş güvenlik ciplerine bakıyorum.

"Arka taraftan." "Arka mı var?"

Motor devirleniyor ve ilerlemeye başlıyoruz. "*Her zaman* bir arka yol vardır, bebeğim."

Bir ambulansın yanına yanaşana kadar birkaç kontrol noktasından daha geçiyoruz, ağır silahlı muhafızlar elleriyle bizi durduruyor, kafalarını içeri sokup içeriği kontrol ediyorlar.

Kalbim çarpmaya başladığında Gabriel motoru durduruyor. "Burası revir mi?"

"Bu tarafta bir yerde, evet." Uzun boylu sarışın bir gardiyanı işaret ediyor. "Seni babanı görmeye götürecekt."

"Buna izin verilmediğini sanıyordum. Hapishane kurallarına aykırı." "Değil. Ve öyle."

Tabii kural tanımayan Gabriel Easton değilseniz.

Gabriel kapılarımızı açmak için düğmeye basıyor. Onu takip edip dışarı çıkıyorum, hapishane sistemini atlatırken üzerimizdeki tüm gözlerden utanıyorum. Keşke buraya geleceğimizi bilseydim, her zamanki kıyafetlerimi giyerdim.

Gabriel benimle buluşmak için arabanın yanına geldi. "Sana on dakika, en fazla on beş dakika kazandırdım. Gitmen gerektiğini söylediklerinde gitmelisin, sorun yok. Tamam mı?"

"Evet. Tamam." Başım aptalca sallanıyor. "değil."

"Ve buraya nasıl girdiğin ya da sana kimin yardım ettiği hakkında hiçbir şey söyleme," diye uyarıyor, eli beni nazıkçe ileri götürmek için sırtımın küçük kısmına yerleşiyor. Gergin koşullar altında ilk kez onun dokunuşu sinirlerimi yatıştırıyor. "Eğer baban sorarsa, ona önemli olmadığını söyle."

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Anladım."

Taş suratlı sarışın gardiyan tek kelime etmeden bizi içeri alıyor ve biz de onu dar bir koridorda takip ediyoruz. Burada mahkûmlara ya da misafirlere dair bir işaret yok ama bu koridorun hapishane personeli dışında kimse için tasarlanmadığını tahmin ediyorum. Küçük, sıradan bir odaya giriyoruz.

"Üzerinizi aramak zorundayım," diye anons ediyor gardiyan. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Ne yani, kendi babasını hasta yatağında şişleyeceğini mi sanıyorsun?" Gabriel homurdanıyor.

"Bundan daha çılgınca şeyler de gördüm," diye karşılık veriyor güvenlik görevlisi yumuşak bir sesle. "Eğer birkaç hafta beklemek ve herkes gibi normal güvenliğimizden geçmek istiyorsa, buyursun geçsin."

"Hayır," demek için acele ediyorum ve Gabriel'e uyarıcı bir bakış atıyorum. "Sorun değil. Ben... bunu yapacağım." Peki bu arama neleri içeriyor? Sapık Parker'ın çıplak arama vaatleri su yüzüne çıkıyor ve korku iliklerime kadar işliyor. Ama

Bu ne kadar çabuk biterse, babamı o kadar çabuk gorebilirim ve onun iyi olacağını bilirim. Son zamanlarda hayatımı bu sözlerle yaşıyor gibiyim.

Gabriel'in çenesi gerilir. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak duvara yaslanıyor. "Sadece yüzey seviyesi ve ben kalıyorum."

Gardiyanın sert gözleri Gabriel'e kayar. Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmıyor. Uzun bir an geçer ve sonra neredeyse belli belirsiz başını sallar. "Kollar yukarıda, bacaklar açık," diye emrediyor.

Emirlere uyuyorum ve kaba eller avlarına başlarken nefesimi tutuyorum. İyi haber şu ki, bu elbisenin içinde herhangi bir şeyi gizlemek için çok fazla yer yok. Kötü haber ise, bu muhafızın var olan birkaç yeri de iyice kontrol etmeye niyetli olması.

Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkıyorum, avuç ileri göğüslerime iniyor, etin her santimini itiyor ve dürtüyor, tatmin olmuş görünmeden önce parmaklarını sütyenimin balenleri boyunca birkaç kez ileri geri hareket ettiriyor. En azından çıkarmaya zorlamıyor.

İstilacı arama karnımın ve sırtımın üzerinde devam ediyor.

Elleri kıçımın çatlağı boyunca kayarken bir nefes çekiyorum.

"Bu iyi, değil mi?" Gabriel soruyor ama bu aslında bir soru değil, muhafıza bakarken gözlerindeki soğuk öfke her erkeği duraksatmaya yetiyor.

Muhafız geri adım atıyor, yüzünde temkinli bir ifade beliriyor. "Beni takip edin."

Gardiyan bizi koridorlar ve güvenlikli kapılardan oluşan başka bir labirentten geçirirken Gabriel'in eli tekrar omurgama yerleşiyor ve ben o birkaç dakikalık rahatsızlığı üzerimden atmaya çalışıyorum.

Burnuma antiseptik kokusu geliyor ve bir an sonra çoğunlukla boş yataklardan oluşan uzun bir odaya adım atıyoruz. İkisinin etrafına hastane perdeleri çekilmiş, muhtemelen mahkumlara mahremiyet sağlamak için.

Burada hiç sağlık personeli yok. Bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum. Gremezsin, konuşamazsın. Tanık olmaması kuralların iğnenmediği anlamına gelir.

"On dakika ve sessiz olun." Gardiyan bir perdeyi çekip açıyor ve babamı ortaya çıkartıyor.

Nefes nefese kalıyorum ve yavaşça gevşek elini tutmak için öne atılıyorum. Onu son gördüğümde yüzü ne kadar kötüyse, bu milyon kat daha kötü. Babama hiç benzemiyor.

Ta ki şişmiş göz kapağını aralayıp yumuşak gri irisini görene kadar. "Merhamet," diye mırıldandı. "Buraya nasıl girdin?"

"nemli değil." Dklmek üzere olan gzyaşlarımla savaşıyorum ama başaramıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim. Göğsüm ağrıyor, ama ..." Yer değiştirmeye başlar, kendini yukarı çekmeye çalışır, yüzü sıkışır.

"Yapma! Olduğun yerde kal." Elini iki elimin arasına almak için yatağın kenarına uzanıyorum. Burada temas konusunda bana bağırarak kimse yok. Yapabiliyorken bundan sonuna kadar faydalanmalıyım. "Ağrı için bir şey aldığını söyle bana?"

"İyi olacağım."

"Hayır, almayacaksın baba! Bir şeyler al!" Kendimi bildim bileli babam her türlü ağrı kesici ilacı reddeder. Bunun annemin bağımlılığı olduğunu biliyorum ve takdire şayan. Şimdi ise düpedüz aptalca.

"Hastanede bana bir şeyler pompaladılar ama buralarda seçenekler sınırlı. Yine de sorun değil..." Kıkırdıyor ve tekrar yüzünü buruşturuyor. "Seni tekrar görebilmek için hücreme dönmeme izin vermeleri için yalvarıyordum." Parçalanmış yüzüne rağmen gülümsemeyi başarıyor. "Bu çok hoş bir sürpriz."

Gözyaşlarımı siliyorum ve hüzünlü bir gülümseme sunuyorum. "Öyle, değil mi? Bir daha olur mu bilmiyorum."

"Buraya girmenize kim yardım ettiyse ona teşekkür ettiğimi söyleyin."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Perde kapalı ama Gabriel'in dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyorum. "Yapacağım," diye mırıldanırken buluyorum kendimi.

YİRMİ GABRIEL

YAŞLI ADAM o yumuşak kıkırdamalardan birini çıkarır - insanın aldığı her son nefes göğsüne saplanmış bir bıçak gibi hissettiğinde çıkardığı türden. Onun durumunda, bu muhtemelen doğrudur.

"Hey, Donny." Kısa boylu, tıknaz gardiyanın durduğu uzak köşeye doğru ilerliyorum. Sarışın gardiyanın ortadan kaybolması iyi oldu, çünkü oradaki elleme şenliği için ses tellerini boğazından sökmeye hazırdım. "Ona ne veriyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok ama tahminimce yeterli değil. Hastanede bir hafta daha kalmalıydım ama nasıl olduğunu bilirsiniz. Bütçe falan."

"Evet." Bir hastane odasında yirmi dört saat nöbet tutmak, bu adamlardan biri büyük bir dayak yiyerek atladığında çok para harcıyor. "Doktorun ona yardımcı olması için yazabileceği daha iyi bir şey var mı?" Ona bilmiş bir bakış attım. *Hazırda bulunmayan ve herhangi bir hasta dosyasına giremeyecek bir şey .*

Donny'nin yeşil gözleri önüne kaymadan önce bana bakıyor. "Emin değilim."

"Bunu kişisel bir iyilik olarak görürüm." Donny bunları iyi bilir. Buraya gelmek için her gün bindiği GTO'nun parası yetersiz maaşıyla ödenmedi.

Bir süre sonra başını sallar. "Elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim. Güvenle tabii ki." İhtiyacım olan son şey, ona çok fazla Fentanil ya da aynı derecede güçlü bir şey verdikleri için adamın kodlama yapması.

"Elbette." Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra sanki daha iyi düşünüyormuş gibi sertçe kapatıyor. Tahminimce tüm bunlarla neden merak ediyor.

Kesinlikle neden uğraştığımı merak ediyorum.

Birkaç dakika geçer, Mercy babasına yetişirken perdenin arkasındaki alçak mırıltı devam eder.

Sonra Donny dedi ki, "Bunu yapan adamın dün gece kendini astığını duydum."

Bakışlarımı yolun karşısındaki beyaz beton duvara sabitliyorum.

"Gerçekten mi?" "Evet. Bir kemerle."

"Bunlar genellikle işe yarar."

"Biliyorlar. Yine de hücreye nasıl girdiğini çözemiyorlar. Dün gece güvenlik yayınında bir aksaklık oldu. Kameralar on beş dakika kadar çalışmadı."

Hücrenin etrafında kemerle olabilecek herhangi birini gözden kaçırmak için bolca zaman vardı.

"Çete hayatı yüzünden suçluluk duygusu içinde boğulmuş olmalı," diyorum ciddiyle.

Donny de benimle birlikte aynı beyaz tuğlaları inceliyor. "Evet. Öyle olmalı."

Revirin diğer ucundaki kapı gıcırdayarak açılır ve başka bir muhafız -Monroe, yanlış hatırlamıyorsam, kafasını içeri soktu. Nöbetçi hemşirenin idari toplantısını bitirdiğine dair bir uyarı - dikkat dağıtmak için ayarlamıştık - ve geri dönüyor.

"Üzgünüm dostum. Gitme vakti geldi." Donny hasta yatağına doğru bir adım atar. "Hey, bir iyilik daha isteyeceğim."

İç geçiriyor ama sonra başını sallıyor. "Ne oldu?"

"Chops. Bu gece fahişesiyle özel bir görüşmeye ihtiyacı var." Sanırım canavar aşık olmuş.

Donny kaşlarını çatı. "Bunların sadece dövüş geceleri için olduğunu sanıyordum."

Ve özel ödülleri .

"Sadece ayarla." Cebimden bir tomar para çıkardım ve ona uzattım. Son zamanlarda Mercy'nin faturalarına kanıyorum. Ödeyemediğimden değil ama yine de.

Donny parayı almadan önce sadece bir süre duraksıyor. "Onu on bire kadar burada tut."

Otoyola tekrar çıktığımda saat neredeyse altı olmuştu. Donny bizi Fulcort'tan çıkardığından beri Mercy tek kelime etmedi ve şimdi yolcu koltuğunda sessizce oturuyor, kolları rahatlamış gibi ince beline dolanmış, güzel yüzü çizilmiş.

"Kısa olduğunu biliyorum ama... iyi ziyaretler?" Sonunda sordum.

Tek bir baş sallamadan önce birkaç vuruş geçiyor. Yutkunuyor. "Teşekkür ederim. Bunun olmasını sağladığın için."

Her türlü şeyi söyleyebilirdim - onu kızdırabilir, bunu tekrarlamasını isteyebilir, bana nasıl karşılık vermek isteyebileceğini yüksek sesle merak edebilirdim - ama dilimi ısırdım ve bunun yerine "Oraya nasıl girdi ki?" diye sordum.

"Sana zaten söyledim." Yontulmuş bir tırnağı inceliyor. "Bir kavgaya karıştı ve diğer adam öldü."

"Alınma ama büyük bir tehdit gibi görünmüyor."

"O değil. Filo bir şey yaptı, babam onu kaybetti ve... Bu korkunç bir kazaydı."

"Fleet ne yaptı?" Sanki bunu açıklamak isteyip istemediğini düşünüyormuş gibi alt dudağını çiğnediğini görmek için bir bakış atıyorum. Kahretsin, çok tatlı görünen dudakları var. Onları öpme düşüncesi sikimi kıpırdatıyor.

"Bana karşı biraz takıntısı vardı."

Bunu anlayabiliyorum, Fleet. Muhafızların ve ziyaretçilerin, hemen hemen herkesin Mercy yürürken ona nasıl baktığını gördüm. Yüzü tek başına dikkat çekiyor, istese de istemese de.

"Bir gün işten sonra arabam çalışmadı. Ben de arabayı orada bıraktım ve biriyle okula gittim. Dersten sonra babamın Tolleson yakınlarındaki dükkânı Billy's Wreckers'ın çekicisiyle buluşmak için geri döndüm. Babam son on beş yıldır orada çalışıyor. Her neyse, Fleet o hafta nöbetçiydi, bu yüzden kamyonla gelen oydu." Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Saat neredeyse gece ondu, Mary's'deki herkes gitmişti. Otoparkta beni köşeye sıkıştırdı ve beni nasıl sevdiğini, birbirimiz için yaratıldığımızı, birbirimize ait olduğumuzu ve her türlü psikopat saçmalığı anlatmaya başladı." Titriyor. "O geceden önce kibar bir merhabanın ötesinde hiç konuşmamıştık bile."

"Bazen belli tipte bir adam için gereken tek şey budur."

"Evet, saçmalık," diye mırıldanıyor gözlerini devirerek. "Her neyse, ona ilgilenmediğimi söyledim. Bu konuda yeterince nazıktım. Ama sanırım hayır cevabını kabul etmek gibi bir planı yoktu." Dışarıya bakarken yüzü çelik gibi bir maskeye dönüşmüştü.

Otobanda. "Beni yakaladı. Çılgılık atmamam için ağzımı kapattı ve beni Mary's'in arkasındaki ara sokağa sürükledi."

Yumruklarım direksiyonun etrafında sıkışıyor. "Çoktan öldüğü için şanslı."

Bakışları tekrar başka yöne kaymadan önce bana dönüyor. "Tanrıya şükür kış mevsimiydi ve kot pantolon giyiyordum. Eğer üzerimde böyle bir şey olsaydı" -eliyle elbisesini gösteriyor- "onu durdurmak daha zor olurdu. Ama onunla dövüşmeyi ve kaçmayı başardım. Neyse ki Mary's'in güvenlik şifresini biliyorum, bu yüzden orada saklandım ve polisi aradım. Geldiklerinde adam gitmişti ama ben bir rapor tuttum. Beni eve bıraktılar ve onu alacaklarını söylediler. Ama almamışlar, çünkü ertesi gün Billy'nin evinde ortaya çıktı." Sertçe yutkunuyor. "Babam onu kaybetti. Fleet çok daha büyüktü ama babam her şeyiyle ona saldırdı. Düzgün düşünemiyordu, çok öfkeliydi." Derin bir nefes alıyor. "Fleet'in kafasına İngiliz anahtarıyla vurdu ve adam öldü."

"İngiliz anahtarı mı?" İngiliz anahtarıyla eklemleri kırılan bir adam gördüm, ama bir adamı öldürmek için ... "Ona sadece bir kez mi vurdu?"

"Sadece bir kez. Sert. Görünüşe göre onu şakağından doğru şekilde yakalamış. Onu tanıdığımdan beri babam daha önce hiç kimseye vurmamıştı. Dediğim gibi, garip bir kazaydı." Elini eteğinin üzerinde gezdiriyor, parmak uçlarıyla minik çiçeklerin izini sürüyor.

"O pislik hak buldu. Baban bir madalyayı hak ediyor." "Evet, bunun bedelini hayatıyla ödüyor. Savcı dedi ki Fleet'in bana yaptıkları yüzünden önceden planlanmıştı. Yirmi iki yıl ceza aldı çünkü buna karşı çıkacak iyi bir avukat tutacak paramız yoktu." Dudakları titriyor. Arkasını dönüyor ama gözlerinin dolduğunu görmeden önce değil.

Kendime engel olamıyorum. Elimi onun eline dolamak ve rahatlatıcı bir şekilde sıkmak için konsolun diğer tarafına uzanıyorum. Hemen cevap vermiyor ama sonra gevşek eli sıkışıyor. Kendini tutuşumdan kurtarıp kollarını bir kez daha göğsünün üzerinde kavuşturması sadece bir an sürüyor.

Otoyol şu anda sessiz, ilerideki şeritler tamamen açık. Her ne kadar arabanın motorunu açıp hızlanma isteği duysam da ayağımı gaz pedalında hafifçe tutuyorum. Mercy bugün zaten yeterince şey yaşadı.

Ve evet, bunun bir kısmının *benim hatam* olduğunu kabul ediyorum, tüm bu düzenlemeyi onun üzerine yıktım.

"Muhafızdan babanın sinirlerini yatıştıracak bir şey getirip getiremeyeceğini sordum. Ona şu anda verdikleri şeyden daha iyi bir şey."

"Kabul etmeyecek."

"O kadar acı çekiyorsa, çekecektir."

"Hayır." Başını sinsice sallıyor ve elinin tersiyle yanağını okşuyor. "Hiçbir şekilde ağrı kesici almaz. Onları reddedecektir."

"Ciddi misin?" Kaşlarımı çattım. "Bu çok aptalca."

"Karın aşırı dozdan öldüyse değil," diye karşı çıkıyor, sesi aniden zehirle doluyor. "Sevdiğin kadının, hayatı hafifletecek bir şey olmadan işlevini yerine getiremediği için yok oluşunu izlediysen ve ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yaptıysan ama durduramadıysan değil, çünkü her zaman köşede ona satmak için bekleyen bir pislik vardı."

Ve işte orada.

O kara gözler benden uzak duramıyormuş gibi görünse de Mercy'nin bana neden kızdığının kökeni.

Farkına vardığımda vücudumda garip bir his dolaşıyor. Hapishanede tanıştığımız için benden hoşlanmamaya karar vermiş kendini beğenmiş bir kadın değil. İkiyüzlü değil çünkü babasının hapishanede olmayı hak etmediği ama benim babamın hak ettiğine dair hayali bir hikâye uydurmuş.

-Gerçi haklı olabilirdi.

Meşru, kişisel bir şikayeti var.

Benim o pislik olduğumu düşünüyor.

"Ben uyuşturucu satmıyorum Mercy," diye geveliyorum kendimi durduramadan.

"Gerçekten mi? Yani sahip olduğun tüm bu paranın," narin elini gösterge panelime doğru uzatarak, "uyuşturucudan kazanılmadığını mı söylüyorsun?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Sanki bunu kabul edecekmişim gibi. Yine de dudaklarımdan dökülmesi *gereken* otomatik inkâr -Federallerle sorgu odalarında tecrit edilirken benden bilgi almaya çalıştıklarında birden fazla kez söylediğim- dökülmüyor. Onun yerine "Ben babam değilim," diyorum, çünkü değilim. Olmak da *istemiyorum*.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyor ve sonra dönüyor. "Neydi o?" diye soruyorum. "Annen."

Bir süre sonra "Eroin," diye fısıldıyor ve sanki aniden enerjisi tükenmiş vücudu çöküyor.

Eski dostum Harriet. Kahretsin... "Burada Arizona'da mı?" "Hayır. Virginia. O öldükten sonra buraya taşındık."

İçimde bir rahatlama hissettim. En azından onu öldüren bizim ürünümüz değildi. "Anneni bu şekilde kaybettiğin için üzgünüm."

Mercy bir kahkaha patlatır.

Tamam, beklediğim tepki bu değildi.

"Lütfen eve gitmeme izin ver, Gabriel," diye yalvarıyor.

Bakışlarıyla buluşmak için bir anlığına yola odaklanmaktan vazgeçiyorum. Eğer düzgün bir adam olsaydım -özverili bir adam- kabul ederdim. Kahretsin, en başta ondan bunların hiçbirini istemezdim.

Ama yapamam. Henüz yapamam. Benim o kadar da kötü olmadığımı *görene* kadar olmaz. Tek kelime etmeden Camelback Dağı'na doğru sapıyorum.

Eve vardığımızda ziyaretçi arabalarının sayısı üçe düşmüştü.

Mercy dışarı tırmanmadan önce yolcu kapısı zar zor açıldı. Caleb'in kiraz kırmızısı Porsche'sini ya da garajda park etmiş diğer üç lüks aracı fark etmiyor, tek odak noktası benden olabildiğince hızlı uzaklaşmak gibi görünüyor.

"Mercy, ! Oraya gitmeden önce, muhtemelen bilmelisin ki ..." Beni görmezden gelerek ön kapıdan hışım ile çıkarken sözlerim havada kalıyor.

Ondan birkaç saniye sonra içeri girdiğimde, Raina ona binerken Caleb'in çırılçıplak soyunup bir şezlonga uzanmış halini camdan izlerken donup kaldığını görünce gülümsememe engel olamıyorum. Bu sırada ikizler spa'nın kenarına tünemiş, bir yandan güneşin son ışıklarını yakalarken bir yandan da Lulu'nun arkadaşları tarafından sıkleri tükürükle parlatılıyordu.

"Seni uyarmaya çalıştım." Arkasından yaklaştım. "Buralarda işler bazen çığırından çıkabiliyor."

Mercy'nin çenesi her şeyi sıkıştı.

Elimi belinin kıvrımına koymaya cesaret ediyorum. Dün yatağında çıplak olduğu o birkaç an dışında, ona dokunmaya cesaret edebildiğim tek yer orasıydı. "İyi misin?"

Bir süre sonra tek söylediği "Dün gece şu sandalyeye oturdum" oluyor ve sonra başı dik bir şekilde yatak odama giden koridora doğru yürüyor.

YİRMİ BİR MERHAMET

Gabriell'in odasının duvarlarını rahatlatıcı bulacağımı ASLA DÜŞÜNMEMİŞTİM, ama kapıyı arkamdan çekerken, vücudum rahatlamayla sarkıyor, hafta sonunun ağırlığı nihayet bana çarpıyor.

Hiçbir uykunun beni daha iyi hissettirmeyeceğini düşünmeye başladım. Şimdi o serin beyaz çarşafların içine girip yarın sabaha kadar uyusam da, direksiyonunda Boktan Hayat adlı şoförün oturduğu bir Mack kamyonu bana çarpmış gibi hissedeceğim.

Ama uyku bana göre değil, kabul ediyorum. Yarın akşam bitirmem saatler sürecektir bir ödevim var.

Ve sonra Gabriel var.

O yataktayken -muhtemelen çıplakken- nasıl uyuyabilirim?

Bu gece bir şey deneyecek mi? Babamı görmem için beni hapishaneye götürmesi karşılığında bir şey mi *bekleyecek*? Göstermek zorunda olmadığı bir nezaket. Benim ne istediğimi gerçekten önemseydiğini kendi çarpık yöntemiyle kanıtlamak için mi? Kim bilir bu ona neye mal oldu. Bunu karşılayamayacağından değil.

Ayrıca, bugün Fulcort'ta garip bir şekilde ciddiymi -tatlı mı desem? Gabriel olduğunu varsaydığım kişi, gardiyan bana soyunmamı emrederken sırtarak arkasına yaslanırdı ama o, ellerini üzerime koyduğu anda adamı boğmaya hazır görünüyordu. Ve bu öğleden sonra tüm tavırları farklıydı. Saygın, neredeyse. Havuzdaki o anı saymazsak -ki ona asla hoşlandığımı itiraf etmeyeceğim- ama Tanrım, bana karşı çok iyi hissediyordu.

Beni burada olmaya zorluyor, kendime hatırlatıyorum. Beni yatağını paylaşmaya zorluyor. Ama henüz beni başka bir şey yapmaya zorlamadı. Beni tüm hafta boyunca burada tutacak ve sonunda cinsel iyilik talep etmeyecek mi?

Ve bir hafta boyunca çıplak Gabriell'in etrafta kasıla kasıla dolaşmasından sonra aklım nerede olacak, daha bir gündür buradayım ve şimdiden aklıma gelmesini istemediğim fikirler geliyor.

Belki ondan şort giymesini isteyebilirim.

Evet, çünkü bu büyük bir fark yaratacaktır.

İnledim. Onun yanındayken kendime güvenmemeye başladığıma inanamıyorum!

Böyle devam ederse bu gece Ambien'e ihtiyacım olacak. Ya bunu yapacağım ya da kendimi unutana kadar içeceğim ve yarın önümde uzun bir gün varken bu bir seçenek değil.

Çantamı yakındaki şifonyerin üzerine atıp ayakkabılarımı ve banyoda birkaç dakika kendime çeki düzen veriyorum. Midem gurulduyor. Eve geldiğimizde ızgara et kokusu aldım ama dışarıdaki sikiş festivali sayesinde Gabriel ve Caleb'in arka bahçesinden mi yoksa başka bir yerden mi geldiğini anlama şansım olmadı.

Zihnimde canlanan görüntü karşısında yanaklarım kızarıyor. İnsanları seks yaparken ilk kez görmüyordum; katıldığım bazı kardeşlik partileri en hafif tabirle aydınlatıcıydı. Genellikle gecenin geç saatlerinde, herkes sarhoş ya da kafası güzelken olurdu. Kaçınılmaz olarak mutfığa girdiğinizde bir kızın dizlerinin üzerine çökmüş erkek arkadaşına sakso çektığını görürdünüz ya da oyun odasına girdiğinizde en iyi iki arkadaşın tezahürat yapan bir grup azgın erkek arkadaşla şov yaptığını görürdünüz.

Bir sonraki hafta fısıltılar, söylentiler olurdu. Bazen resimli kanıtlar. Genellikle eğik başlar ve yaklaşan bir pişmanlık bulutu.

Ama güneş ufukta batarken arka o gösteri?

Bununla ilgili bir şey tamamen farklı hissettirdi. Michelle'in üst düzey. Elbettehepsi muhtemelen sarhoştur - bütün gün içmişlerdi

-Ama içimden bir ses bu tür şeylerin burada düzenli olarak yaşandığını söylüyor ve o kızların hiçbiri bu adamların arasından geçip gittikleri için zerre kadar pişmanlık duymayacak.

Gabriel ne kadar sıklıkla onlarla birlikte dışarıda, kardeşinin yanında kızları beceriyordu?

Caleb'e binen kız, daha önce Gabriel'in peşinde olan kızıl saçlı. Kızın yoluna devam etmesinden en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu.

Gabriel'e kaç kere böyle binmiştir, havuz kenarında?

Şu anda dışarıda pantolonunu çözüp sırasını mı bekliyor?

Bakışlarım kitaplarımın hiç dokunulmadan durduğu avludaki masaya yöneliyor. Ödevimi yapmak için kitaplarıma *ihtiyacım var*. Ama onları almak için oraya gitmek, sefahate tanık olmak anlamına geliyor.

Ve Gabriel'in katılıp katılmadığını teyit ediyorum.

Eğer öyleyse, bu onun hakkında başından beri haklı olduğum anlamına gelir. Ve eğer yapmadıysa ...

"Aman Tanrım." Hayal kırıklığıyla midem bulanıyor ve farkına varıyorum. Bir parçam Gabriel hakkında yanılmış olmak için yanıp tutuşuyor. Bunun tek bir nedeni var: Sonunda lanet aklımı kaybettim. Ona duyduğum fiziksel çekim tüm mantıklı düşüncelerimin önüne geçiyor.

Tedirginliğimi yutuyorum ve başımı hiç rahatsız olmamışım gibi dik tutarak avlu kapısından sıvışıyorum. Bir kadının tiz çığlıkları ve tenin tene çarpma sesi beni karşılıyor. Göz ucuyla Caleb'i görüyorum, şimdi ayağa kalkmış, elleriyle ince yapılı kızıl saçlı kadının kalçalarını kavrayıp arkadan sokuyor. *Bu rahat olamaz*. Dengesini korumak için çırpınışını izliyorum, bacakları şezlongun üzerine uzanmış, vücudu dirsekleriyle desteklenmiş.

İzlemesi ne kadar iğrenç ve ahlaksızca olsa da, kalçalarımın arası ısınıyor.

Dikkatimi yeniden eşyalarımı toplamaya veriyorum ama bu uzun sürmüyor, çünkü başka bir yerden derin bir inilti geliyor. Bu Gabriel olabilir mi? Eğer öyleyse, hiç vakit kaybetmemiş.

Kendime engel olamıyorum; bilmem gerek.

Kitaplarımı kucaklayarak, artan korkumu yutuyorum ve masanın diğer tarafına, havuzu ve yanındaki spa'yı daha iyi görebileceğim bir yere geçiyorum.

Gabriel değil, diye onaylıyorum, çünkü iki iri yarı adamdan biri -sanırım ikizler- bağılıyor, kız ona sakso çekerken eli sarışının kafasının arkasında. Bu ikinci adamı harekete geçirmiş gibi görünüyor çünkü kalçalarını kızın ağzına sokmaya başlıyor, sert karın kasları gerilirken başı geriye düşüyor.

"Aç mısın?" Gabriel'in sesi arkamdan geliyor ve beni röntgenciliğimden uyandırıyor.

Dönüyorum, yanaklarım kızarıyor.

Hamburger ve salata dolu tabağı masaya koyarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ne istediğini bilmediğim için onları yan tarafa koydum." O

ketçap ve hardal topaklarını işaret ediyor.

"Teşekkürler," diyorum bir süre sonra. İnsanlar verandada sevişirken o içeride bana hamburger mi hazırlıyordu? Bunun zihnimdeki görüntüsü beni neredeyse güldürüyor. Ama bu aynı zamanda onun aşağıda olmadığı anlamına da geliyor ve bu konuda çok rahatladım. *Aptal kız.*

Bir sandalye çekti. "Gel . Otur ve ye."

"Tanrım, Caleb. Boşalt beni!" Twiggy haykırarak şu anki iğrenç durumumuza tekrar odaklanmamızı sağıyor. Bedenler daha sert tokatlamaya başladı.

"Bu durumdayken burada yemek yiyemem, Gabriel."

"Bir dakika içinde bitecek." Dudakları kıvrılıyor. "Kardeşim bir kadın bunu söyledikten sonra asla uzun süre dayanamaz."

"Vay canına, onun seks alışkanlıklarını çok iyi biliyorsun, ha? Ne kadar iyi, nazık bir kardeşsin sen." Alayılık artık benden özgürce akıyor. "Aşağıda onlarla birlikte olmamana şaşırdım."

Kaşını kaldırıyor. "İstediğin bu mu? Oraya gidip o kadınlardan birini becermemi mi?"

"Ne yaptiğin umurumda değıl."

Masanın etrafından dolanırken i geçiriyor ve benden birkaç santim ötede durup uzun bir süre bana bakıyor. Kollarımda tuttuğum ders kitaplarını yakalıyor, bu sırada parmakları tenimi sıyrıyor. Sıcak havaya rağımen vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor.

"Gerçekten mi?" Başparmağıının ucunu kolumda gezdiriyor. "Bunlar bunun için mi? Umursamadiğin için mi?"

"Üşüyorum," diye yalan söylüyorum.

Karşılığında arpık, gamzeli bir gülümseme alıyorum.

"Ayrıca, fiziksel çekim ve *ilgi* tamamen farklı iki şeydir." Kaşları atılır.

"*Sonunda* benden etkilendiğini itiraf mı ediyorsun?"

Mercy?"

"Hayır." Bunu asla kabul etmeyeeğim.

"O kızlar artık bana göre değıl." Bakışları aşağıya doğıru iniyor ve sundress elbisemin V yakasına yerleşiyor. "Öte yandan sen beni o kadar sertleştiriyorsun ki, sen yanımdayken doğıru düzgün düşünemiyorum."

İsa.

Gözleri benimkilerle buluşmak için döndüğünde, artık fırtınalı bir mavi değıller; alev alev yanıyorlar. Ve sesi yeni bir boğıukluk seviyesine ulaştı. "Kendine daha ne kadar yalan söyleyeceksin? Sikime binme fikri seni tahrik ediyor, değıl mi?"

"Kendime yalan söyleyen ben değilim." Neredeyse bir fısıltı.

Ellerini korkuluklara yerleştiriyor, kolları beni içine hapsediyor ve eğilip ağzını kulağıma bir santim yaklaştırıyor. "Elimi bu küçük elbisenin altına sokup parmaklarımı külotunun içine sokarsam, o güzel amının dün benim için soyunduğunda olduğu kadar ıslak olmayacağını mı söylüyorsun?"

Bu adamdan gelen küstah dürüstlük ve edepsiz konuşma karşısında kalçalarım titriyor. Gerçek şu ki, beni zaten tamamen çıplak ve açıkta gördü ve şu anda, ondan ne kadar nefret etsem de haklı; kanıtların pamuklu külotuma sızdığını hissedebiliyorum.

Lütfen yap, Gabriel.

Parmaklarım karnına dokunmak, daha aşağılara inmek ve tam olarak ne kadar sert olduğunu öğrenmek için kaşınırken, bu kelimeler ilk kez zihnimde yasaklanmadan oluşuyor. Gabriel'le ilgili tüm yanlışları unutmak ve ona karşı giderek büyüyen bu fiziksel ihtiyacı tatmin etmek nasıl bir şey olurdu?

Muhtemelen akıllara zarar.

"Ödevim üzerinde çalışmam gerekiyor," diyorum, sesim ona karşı nefret ettiğim bir çaresizlikle kalınlaşıyor. "Yarın sınıfa teslim etmem gerekiyor ve eğer bitiremezsem dersten kalacağım. Profesör tam bir pislik."

Arkadan ve aşağıdan Caleb inlemeye başlıyor - hızlı, derin, "oh" sesleri geceye taşıyor ve ardından uzun, gırtlaktan gelen bir çığlık geliyor.

Onlar susana kadar Gabriel'in nefeslerinin sert ve hızlı geldiğini fark etmiyorum.

Benimki de öyle.

"Artık huzur içinde yemek yiyebilirsin," diye fısıldıyor, sözlerini boynuma bir öpücük gibi kondurarak çekiliyor ve veranda kapısına yöneliyor.

"Nereye gidiyorsun?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırıyorum. Umurumda değil, diyorum kendime.

O da yalan. Oraya o kadınlarla gitse umurumda olurdu.

Duraklıyor, kapı kolunu tutuyor, sırtı bana dönük. "Ödevini bitirebilmen için birkaç saatliğine Empire'a gidiyorum. Okulun senin için önemli olduğunu biliyorum."

"Oh."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bana bir iyilik yap ve yatağa girdiğinde yatak odasının kapısını arkamdan kilitle."

"Neden?" Fleet'in acımasız gözleri ve kararlı elleri gelince panik göğsümde zonkluyor. "O adamlardan biri bir şey deneyecek mi?"

Bana mı?"

"Hayır. Sen güvendesin. Sana asla dokunmazlar." Çenesi gerildi. "Denerlerse onları *öldürürüm*."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bu sadece bir ifade, değil mi?

"Sadece..." Sanki bir şeyi itiraf etmek istemiyormuş gibi tereddüt ediyor. "Kadınların eve gelmemi beklemek için yatak odamın yolunu bulma gibi bir eğilimleri var. Ve genellikle çıplak olurlar."

"Neden şaşırmadım ki?" diye mırıldandım.

"Eğer teselli olacaksa, bu gece eve gelmek istediğim tek bir çıplak kadın var." Tembel bir omuz silkme ve ardından alaycı bir gülümseme sunuyor. "Sadece kapıyı kilitle. Merak etme, anahtarım var." Bununla birlikte, ayrılır.

İçimi çektim. Evet, ben de *bundan* .

Ödevimi kaydet tuşuna bastığımda saat neredeyse on olmuştu. Eğer düşünseydim, Gabriel'e evindeki yazıcıyı kullanıp kullanamayacağımı sorardım. Bu ayki mürekkep sıkıntısı nedeniyle iş yerindekini kullanamıyorum, bu yüzden dersten önce kampüs kütüphanesinden çıktı almak için yarın şehri bir uçtan bir uca koşmam gerekecek.

Bilgisayarımı kapattım ve yatmaya hazırlandım. Ev biraz sessizleşti; hoparlörlerden gelen sürekli müzik sesi Gabriel'in kulübe gittiği saatlerde kesildi -sanırım onun sayesinde. Caleb ve "misafirlerinin" ya gittiğini ya da evin içinde bir yerlerde içki içip güneşlendikleri ve seviştikleri günün yorgunluğunu attıklarını düşündüm.

Ancak müzik bir saat önce yeniden başladı ve ardından sanki daha fazla insan gelmiş gibi heyecanlı kadın çılgınlıkları yükseldi.

İşte o zaman yatak odasının kapısını kilitlemeyi hatırladım.

Onları dışarıda duyabiliyorum, sesleri aşağıdan geliyor ve meraklı yanımda biraz casusluk yapmak isterken, diğer yanımda "Gabriel hangisini becerdi" oyununu oynayacağımı biliyor. Yatağa gitsem daha olacak.

Normalde işe gitmek on dakika sürüyor, ancak buraya kadar gelmişken şehrin diğer ucuna gitmek yarım saatten fazla sürecek. Trafiğin yoğun olduğu saatlere bağlı olarak belki daha fazla. Bu da erken kalkmak demek, yani Gabriel eve gelmeden hemen yatmam gerekiyor.

ve onun utanmazlığıyla bir kez daha yüzleşmek zorundayım. Düşüncesi bile içimdeki o istenmeyen zonklamayı harekete geçiriyor.

"Siktir et bunu." İçimi çekiyorum, Ambien'in kapağını açıyorum, bir hap atıyorum ve alarmımı kuruyorum.

YİRMİ İKİ GABRIEL

"GİT VE KENDİNİ RAHAT ET," diye alay ediyorum, Mike'ın elini iterek masamdaki 13'lükler.

Kulüp müdürümüz de bana geniş bir sırtısla karşılık veriyor ve ön dişlerinin arasındaki boşluğu belirginleştiriyor. "Bu gece gelmeyeceğini sanıyordum patron."

"Ben de öyle." Kendime bir Hennessy dolduruyorum. Kapıları açmamıza daha bir saat var ama personel hazırlanmakla, barı doldurmakla, ses sistemini test etmekle meşgul.

İçini çekip birkaç düğmeye tıklıyor ve yazıcı güncellenmiş bir personel programı çıkarıyor. "Kardeşin bu gece ne yapıyor?"

"Sikişmek ya da sikişmek üzere. İsteddiğini seç." Caleb'ın stres seviyesini boşalma yoluyla azaltmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Babamızla ilgili tüm bu saçmalıklar? Büyük strese neden oluyor. Bu da demek oluyor ki Caleb bu gece için en az beş tane taze, fazlasıyla istekli kadın ayarladı.

Bu derin bir kahkaha kazandırır. "Yemin ederim, ben de sizin gibi yapsaydım şimdiye kadar kalbim durmuştu."

"Ama gitmek için ne yol ama." Yutmadan önce kadehimi selamlamak için kaldırıyorum, boğazımdaki yanma hoşuma gidiyor.

Mike, güvenlik ekibimizin ikisi hariç hepsine gölge düşüren canavar gibi bir adam. Eskiden Vegas Strip'te Caleb ve benim bugün hâlâ gittiğimizde uğradığımız başarılı bir kulüp işletiyordu. Empire'ı açmaya karar verdiğimizde, burayı en iyi işleten kişiye ihtiyacımız olduğunu biliyorduk ve en iyisi de oydu. Bu yüzden ona şarap içirdik, yemek yedirdik ve taşınması için tonla para teklif ettik. Yemin ederim, Caleb ona sakso çekmeyi teklif etmeye hazırdı, onu o kadar çok istiyordu ki.

Geriye dönüp baktığımda, ona izin verirdim çünkü Empire'ın bu kadar iyi olmasının nedenlerinden biri Mike. Tüm günlük işleri o yürütüyor. Akıllı bir adam. Vegas'tan geldiği için iş hakkında ne zaman konuşacağını ve ne zaman çenesini kapatıp soru sormayacağını biliyor.

Son satışları neden sadece Caleb ve benim yaptığımızı hiç .

Neden nakit saydığımızı.

Neden kitaplarla ilgili hiçbir şeye karışmadığını. "Gitmekten bahsetmişken, siz ikiniz beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz?"

Kaşlarımı çattım. "Ne ile?"

"Caleb geçen gün Vegas'a genişlemekten bahsetti." Mike'ın koyu renk kaşları çatıldı. "Kıçından mı konuşuyordu yoksa bu ikinizin gerçekten düşündüğü bir şey mi?"

Kıkırdıyorum. "Caleb her zaman kıçından konuşur. Ama evet, bu bir fikir. Büyümek istiyoruz." O lanet uyuşturucu ticaretiyle ya da babamızla hiçbir ilgisi olmayan bir isim yapmak. Bugün bana dünden daha acil gelen bir şey. "Neden, ilgileniyor musun?" Açıkçası, onun yardımı olmadan bunu yapamayız.

Mike devasa vücudunu ofis koltuğuna geri yasladı. Koltuk protesto için gıcırıyor. "Her zaman Vegas'a ait olduğumu söylemişimdir."

Yatak odamın dışındaki kameranın yayını kap. Mercy yatmış gibi görünüyor, başucu lambasının loş ışığı sönmüş. Bir parçam eve gidip onun yanına yatmak için sabırsızlanıyor.

Ama bir başka yanımda beklenmedik bir suçluluk duygusu hissettikçe bundan korkmaya başlıyor. Aile geçmişimi unutabilecek mi? Hiçbir şey itiraf etmedim ama bu onun için önemli değil gibi görünüyor. Çoktan tahmin etti, hem de doğru bir şekilde.

Evet, benden etkileniyor ve evet, onun için babasına yardım ediyorum. Ama onun gözünde o sık kafalı Fleet'ten bir adım önde miyim?

Ben de öyle düşünmeye başladım. Çok şey yaşadı. Belki de gitmesine izin vermeliyim. Bana olan borcunu ödediğini düşünmeli ve onu kendi haline bırakmalıyım. Peki ya bana bir şans vermek isterse? Beni nerede bulacağını biliyor. Yapılacak en düşünceli, özverili ve centilmence şey bu .

Eğer bunlardan herhangi biri olmayı becerebilirim, belki bunu yapabilirim.

Mike kafasını ofise soktu. "Burada iki adam var, gelip seninle konuşmak istiyorlar."

"Kim?"

"Soyadlarının Perri olduğunu söylediler. Merdivenlerin yanında bekliyorlar."

Empire'in kamera kayıtlarına göz gezdirip söz konusu adamların yerini çabucak tespit ederken yumuşak bir "siktir" çekiyorum. Merrick ve Vince Perri, dört Perri'nin en küçükleri. Camillo Perri'nin çocukları. Buraya gelerek ne halt ediyorlar? Babam onlara haber mi verdi? Onları buraya o mu gönderdi?

İç çekiyorum. "Onları yukarı gönder." Bu, sizin bahsettiğiniz uyuşturucu işi hakkında hiçbir şey bilmediğimiz, ne konuştuğunuzu bilmediğim eğlenceli bir oyun olacak. Cidden, Perri'lerin en küçükleri neden San Diego'dan buraya kadar geldiler ki? "Hey, Mike?" Kapı tamamen kapanmadan önce seslendim. Ona bir bakış attım. "Üzerlerini arayın ve kapının dışında birini görevlendirin."

Koyu kahverengi gözleri bir kez kırpışıyor ve anlayışla başını sallıyor.

Masanın altındaki gizli Glock'u kontrol ediyorum, dolu olduğundan ve emniyetinin kapalı olduğundan emin oluyorum. Sonra sadece Caleb ve benim bildiğimiz ve erişebildiğimiz özel güvenlik kamerasını açıp bekliyorum.

Üç dakika sonra Vince ve Merrick içeri girdiler, kristal mavisini gözleri ofisimin içinde geziniyordu. İkisini de en son yüz yüze gördüğümde hepimiz ergenlik çağındaydık. Çok değişmişler, dolmuşlar ve yaşlanmışlar ama sanırım ben de öyle.

"Gabe, seni gördüğüme sevindim," diyor Vince, ellerini rahatça ceplerine sokmuş, tek yönlü penceremizden aşağıdaki kalabalığı süzerken. "Burası hakkında harika şeyler duyup duruyoruz. Bir kontrol edelim dedik." Artık sakalı var. Uzun kirpiklerini ve yumuşak gözlerini dengeleyen bu sakal onun erkeksiliğine bir katkı.

"Buraya kulübü kontrol etmeye gelmediniz. Siz ikiniz ne istiyorsunuz?"

"Bir şey istediğimizi kim söyledi?" Merrick, benden altı ay küçük ve Perri ailesinin en küçüğü soruyor. Koyu sarı saçları ve ince yapısıyla daha çok annesine benziyor. Yine de ergenlik çağındaki haliyle kıyaslandığında kasları daha da gelişmiş.

"Sizi zahmetten kurtarayım. Babam size ne söylemiş olursa olsun, Caleb ve ben bir ittifakla ilgilenmiyoruz."

Karşılıklı bakışlar. "Biz de öyle."

Eve geldiğimde saat ikiyi geçiyordu. Müzik ve ışıklar açık ama etrafta kimse yok. Mercy'nin boktan arabası dışında sadece iki araba garaj yolunda duruyor. Tahminimce o arabaların sahipleri Caleb'in odasında onunla birlikteler.

Şimdi Perri'lerle olan konuşmamı aktarmanın zamanı değil. Yarına kadar bekleyeceğim, ayıldığında.

Şu anda Mercy'yi görmem gerek.

Yatak odamın kapısını sessizce açıp içeri giriyorum. Burnum onun nefis çiçek kokusunu hemen yakalıyor ve kanım kaynıyor. Bu kokuya bayılıyorum, her ne ise. Parfüm mü? Şampuan mı? Cilt kremi mi? Bilmiyorum ama yatak odamın onun gibi kokmasına bayılıyorum.

Onun gibi kokmak istiyorum.

Karartma perdelerini indirecek düğmeye basmak için yatağın etrafında dolanıyorum. Elimde olmadan bir an durup ay ışığında onun uyuyan halini inceliyorum. Sırt üstü yatıyor, uzun siyah saçları yastığının üzerinde dalgalanıyor, kollarını iki yanına açmış, yavaş ve eşit nefesler alırken dudakları aralanıyor. Çarşaf beline dolanmış, bana şımarık göğüslerinin muhteşem bir görüntüsünü veriyor, çakıllı meme uçları çürük beyaz pamuklu atleti dürtüyor.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Bir parçam dün bana kendini sunduğunda onu becermediğim için pişmanlık duymaya başladı. Ama ben aptal değilim; bunu özgürce yapmadı.

Hayır... *gerçekten* istediğinde, gözlerindeki korunmasız şehveti gördüğümde, işte o zaman ona hayatının gecesini yaşatacağım. Bu düşünceyle aletim kıpırdanıyor, tam o sırada komodinin üzerindeki bir hap şişesi gözüme çarpıyor. Hapları çdikkat ederek şişeyi kaldırıyorum ve telefonumu etiketin üzerine tutuyorum. Hah. Babası ilaçları reddedebilir ama o reddetmiyor. Yine de son zamanlarda yaşadıklarından dolayı onu suçlayamam sanırım.

Bunları uzun zamandır mı kullanıyor? Reçetenin dolum tarihi iki ay önce. Kapağını açtım. Oldukça dolu görünüyor, bu da bana reçeteyi çaresizlik içinde doldurduğunu ama onları almadığını düşündürüyor. Başka türlü uyuyamadığında son çare olarak kullanıyor.

Benimle yatakta yattığı bir gece gibi, çünkü kendini içerek bayıltamazdı.

Beni daha önce yakalayan o suçluluk duygusu şimdi de kıpırdanıyor. Kadın cehennemi yaşıyor ve ben ona yardım ediyor olabilirim ama aynı zamanda işleri daha da kötüleştiriyorum.

Gitmesine izin
vermeliyim. Belki
yarın.

Tetikte olmam gerekip gerekmediğini merak ederek şişeyi yavaşça yere bıraktım. İnsanlar Ambien'le berbat şeyler yapıyorlar. Caleb bir süredir uyumasına yardımcı olması için alıyordu, ta ki onu Porsche'sine çırılçıplak binerken yakaladığımı ve bana süte ihtiyacımız olduğunu söylediği geceye kadar.

Caleb'in laktoz intoleransı var.

Parmağımın ucunu usulca yanağında gezdirmek için uzanıyorum. Kıpırdamıyor, tek bir ses bile çıkarmıyor. Alarmı çalana kadar uyanacağından şüpheliyim. Ki alarmı ... Telefonundaki alarm uygulamasını açıyorum. Ve inledim. Beş saat sonra.

"," diye mırıldanarak banyoya doğru yöneldim.

On dakika sonra, günün yorgunluğunu üzerimden attıktan ve bastırılmış Mercy öfkemi dışarı attıktan sonra, yatağa girip biraz uyumaya hazırım.

Mercy bir inilti çıkardığında yorgana daha yeni dokunmuştum. Yumuşak, alçak bir inleme, ihtiyaç yayıyor.

Donup kalıyorum. Dün gece böyle sesler çıkarmadı ama alkol komasındaydı. Normalde uykusunda böyle inler mi? Çünkü eğer *öyleyse*, mahvoldum demektir.

"Gabriel..." Bu sadece bir fısıltı, uykulu, dolgun dudaklarında erotik bir çılgılık. "Becer beni," diye tıslıyorum, kan sikime hücum ederken.

YİRMİ ÜÇ MERHAMET

Gabriel'in yatağında uyandığımda AY hâlâ gökyüzündeydi.

Avlu kapısı ardına kadar açık.

Açık mı bırakmışım? Yatak odasının kapısını kilitlediğimi hatırlıyorum. Yatağın diğer tarafının boş olduğunu görmek için yanıma bakıyorum. Yataktan kalkıp kapıyı kapatmak için hareket ettiğimde içimi bir gerginlik kaplıyor.

Uzun boylu bir erkek avludaki şezlongu dolduruyor. Vadiye doğru bakıyor ama onun Gabriel olduğunu hemen anlıyorum, lezzetli ve baharatlı kokusu duyularımı hafifçe okşuyor.

Gabriel'in evi. Beklenmedik bir heyecan karnımın alt kısmında kıpırdanıyor.

Evdedir ve çıplak bacakları şezlongun iki yanına yerleşmek üzere yayılmıştır. Kolları bükülmüş ve yumuşak bir ritimle aşağı yukarı hareket ediyor... yukarı aşağı... aşağı yukarı... tenin tene sürtünme sesi, sık ve hızlı nefesleriyle birlikte sessiz gece havasına karışıyor.

Nefesimi tutuyorum.

Gabriel kendini okşuyor. Bu, bacaklarımın arasında anında acı verici bir zonklama başlatan bir anlayış. Bu güzel adam orgazm olduğunda neye benziyor?

Bilmem *gerekiyor*. Bu, her zamanki suçluluk duygusu ya da acıyla birlikte gelmeyen sessiz bir itiraf.

"Gabriel?" Yaklaşırken onu ürkütmek istemediğim için sesleniyorum.

Kolu iki... üç... dört vuruş boyunca donar, sonra tekrar başlar, bu sefer biraz daha yavaş, sanki eylemi uzatmaya çalışıyormuş gibi.

Sandalyenin etrafında dönerek muhteşem bir şekilde çıplak olan Gabriel'i tam olarak görüyorum, yumruğu o büyük, mükemmel etrafına sıkıca sarılmış, kayıyor

kökten uca tekrar tekrar. Pembe kafa neredeyse göbek deliğine kadar ulaşıyor. İçinden sızan bir damla döl, parlak ay ışığında parlıyor.

Hayatımda en ağız sulandırıcı manzara.

"Bu senin için." Başı sandalyenin arkasına yaslanmış, kalın boynunu ve boğazının ortasında umutsuzca yalamak istediğim o seksi sivri çıkıntıyı ortaya çıkarmak için geriye doğru eğilmiş. Yalamak istediğim tek şey bu değil. Bakışlarımı etkileyici göğsünün genişliğinde, yuvarlak, çakıllı meme uçlarında, yontulmuş karın kaslarında, kalçalarının o çekici kıvrımında gezdiriyorum ...

Gözlerim tekrar sikine yerleştiğinde, neredeyse nefes nefese kalmıştım, vücudum ihtiyaçla uğulduyordu.

Ve artık ona karşı koyamıyorum.

Otomatik pilottaymışım gibi hissediyorum, pijama şortuma uzanıyorum, başparmaklarımı elastik bandın altından geçiriyorum, onları ve külotumu betona düşene kadar aşağı itiyorum.

Gabriell'in gözleri ateşle tutuşur. Serbest eliyle uzanıyor. "Buraya gel, bebeğim."

Bana böyle seslenmesine bayılıyorum, diye karar veriyorum, parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum, beni kendine doğru çekerken nasırlarının avuç içime verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Bacaklarımı ayırıp sandalyenin - ve onun- genişliğine yayılıyorum ve kalçalarının üzerinde durana kadar ilerliyorum.

"Beni istiyor musun?" Kendini okşamayı bırakıyor ve etkileyici sikini yukarı doğru kaldırıyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum ve sözcük dudaklarımdan döküldüğü anda göğsümden bir ağırlık kalkıyor. "Evet, Gabriel. Seni istiyorum." Her şeye rağmen, tamamen yanlış olduğunu bilmeme rağmen, onu istiyorum.

Elimi bırakarak parmaklarını uyluğumun iç kısmından yukarı, tepe noktasına kadar kaydırıyor. İşaret parmağını yarığım boyunca ileri geri sürüklüyor. Dizlerim onun alaycı dokunuşu altında titriyor. "Damlatıyorsun," diye mırıldanıyor ve sonra parmağını içime doğru itiyor.

Seksim onun etrafında esniyor.

"Tanrım. Çok, çok ıslak. Ve çok sıkı." Önce tek parmağıyla, sonra ikinci parmağıyla içime girip çıkmaya başlıyor, bu sırada başparmağı klitorisimin üzerinde durgun daireler çiziyor. "Seni doldurmak için sabırsızlanıyorum."

"Ne bekliyorsun?" Kalçalarımı eline doğru yuvarlarken vücudum titremeye başlıyor, beni parmaklamasına izin veriyorum, burada ne kadar açıkta olduğumun her zaman farkındayım. Güvenlik kameraları... tüm bunları yakalıyorlar.

Umurumda değil.

Elini çekip dizlerimin arkasını tutuyor, bir elinin parmakları tenimde kayganlaşıyor. "Sana ihtiyacım var. *Lütfe*n. Merhamet et. Bu gece sana sahip olmama izin ver." Bacaklarımı nazikçe çekiştirirken, ses tonunda bir çaresizlik havası var, beni boyun eğdirmeye çalışıyor.

Baştan çıkarıcı gülümsemenin dudaklarıma yayıldığını hissediyorum. "Bana yalvarıyor musun, Gabriel?"

"İstersen dizlerimin üzerine çökebilirim," diye fısıldıyor kısık sesle. Tanrım, bunu istiyorum. Gabriel'i istiyorum.

Onu kavramak için uzanıyorum - teni sıcak ve kadifemsi pürüzsüz - ve kalın başını açıklığımla hizalıyorum.

Gabriel içimde derinlere batarken vücudum genişçe geriliyor, bu duygu hem erotik hem de ezici, benden derin bir çığlık çıkarıyor-

Gabriel'in yatağında uyandığımda boğazımdan kaçan çığlığı duymak yerine hissediyorum, nefesim kesiliyor, bedenim titriyor. Elim şortumdan aşağıya iniyor, parmaklarım içime gömülüyor.

Aman Tanrım, bu sadece bir rüyaydı. Hayal kırıklığı beni vurdu.

Hayatımın en uyarıcı rüyası olarak şekillenen bu sarsıcı son beni o kadar şaşırtıyor ki, yatağın diğer tarafından gelen loş ışığı fark etmem birkaç saniye sürüyor.

Ve bir saniye sonra Gabriel'in yanımdaki yatakta yattığını görüyorum, bir dirseğine dayanmış, dudakları ayrılmış, nefes alış veriş i aynı derecede düzensiz.

Yüzünde korunmasız bir huşu ifadesi vardı.

Sertçe yutkunur. "Tanrım, bebeğim. Bu çok ateşliydi." Boğuk bir hırıltı, kapüşonlu bakışları yüzümle elimin hâlâ çarşafın altında saklandığı, bacaklarımın yayıldığı yer arasında gidip geliyor. Kendime dokunan tek kişi ben değilim, fark ettim. Çarşaf onun yontulmuş karnına tehlikeli bir şekilde oturuyor ve yumruğunun şişmiş aletine sarılı olduğunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Rüyada beni ," diyor boğuk bir sesle ve bu bir soru değil.

Ayrıca her zamanki kibrinden de eser yok.

"Çok gerçekçiydi," diye itiraf ediyorum, sesim biraz şaşkın çıkıyordu. Çok canlı. Gabriel' kendime dokunuşumu izliyor olmasından duyduğum utanç henüz geçmemişti. *Bu* gerçek mi? Yoksa hâlâ rüya mı görüyorum? Biraz kafam karışmış gibi hissediyorum ama bunun nedeni tüm kanımın bu derin zonklamaya kanalize olması olabilir.

Bacaklarımın arasında, bu serbest bırakma işlemini tamamlamak için ağrıyan bir ihtiyaç. "Bana yalvardın." *Ve ben bunu istedim.*

Hala istiyorum.

Bir an yüzümü incelerken erimiş gözlerinde açlık parlıyor. "İhtiyacın olan bu mu?" Elini çarşafın altından çıkarıyor ve başparmağını alt dudağımda gezdirmeden önce beklenmedik bir şefkatle alnımdaki bir tutam saç nazikçe itiyor. "Sana yalvarmamı mı istiyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse mi? Şu anda umurumda olduğunu sanmıyorum.

Gerçekten istediğim şey o rüyada hissettiklerimi hissetmek.

Çarşafı üzerimizden indiriyor ve ben onun çıplak vücudu karşısında nefesimi kaybediyorum.

Rüyamdaki versiyonu kadar mükemmel. Elimi şortumdan çekiyorum.

"Hayır," diye yumuşak bir sesle emrediyor, elini içine alıp dudaklarına götürüyor.

İçimdeki iki parmağı ağzına götürüp bir süre emerken küçük bir ses çıkarıyorum, onları bırakırken boğazından alçak, minnettar bir inilti yükseliyor. Elimi şortuma geri götürüyor, parmakları benimkilerle üst üste biniyor ve bacaklarımın arasına yerleşmek için lastiği aşağı doğru itiyor. Parmakları usta bir kuklacı gibi ıslak parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Başım nefes nefese yastığıma gömülüyor. Birkaç dakika daha böyle devam edersem, onun önünde parmaklarımızla kendimden geçeceğim ve her ne sebeple olursa olsun, şu anda buna ihtiyacım var.

Çıplak vücudu yan tarafıma bastırılana kadar yaklaşıyor. Teni sıcaktan yanıyor ama ben bunu hoş karşılıyorum. Başını boynumun kıvrımına doğru eğiyor ve boğazıma kalıcı tatlı bir öpücük konduruyor. Ağzı kulağımı buluyor. "Mercy..." Kulağımdaki sesinin derinliğiyle bedenim titriyor. "Lütfen bu gece seni becermeme izin ver. Yalvarıyorum."

"Evet. Tamam," diye mırıldanıyorum. Altına düştüğüm bu büyü de ne? Uyanmak istemediğim bu baş döndürücü, sarhoş edici rüya. Damarlarımda dolaşan bu düşük vızıltı.

Her neyse, onunla devam edeceğim.

Boştaki elimle uzanıp parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum. Yumruklamak için mükemmel uzunlukta. Şimdi bunu yapıyorum, başını geriye çekiyorum. Gözlerimiz buluşuyor. "Öp beni?"

Tereddüt ediyor ama sadece bir saniyeliğine ve sonra ağzı hevesle benimkinin üzerine kapanıyor, pelüş dudakları aniden doyamıyormuş gibi çalışıyor.

Dilim dudaklarımın kenarında kayıyor, ağzımı açmaya çalışıyor, ağzımı karıştırmak, kızdırmak ve keşfetmek için içeri dalıyor.

"Seni öpmeyi seviyorum," diye itiraf ediyorum pantolonumun arasından.

"Beni becermekten hoşlanacağın kadar değil," diye söz veriyor, iki parmağını açıklığının derinliklerine itiyor. "Kahretsin," diye boğuluyor. "Çok darsın."

"Biliyorum." Dişlerimle alt dudağını ısıırıyorum.

Göğsünde derin bir ses çınlıyor ve sonra sanki serbest bırakılmış gibi oluyor. Elini şortumdan çekerek bacaklarımın arasına uzanıyor ve parmaklarıyla başparmağını bacak deliklerinden geçirerek malzemeyi yumrukluyor, şortumu ve külotumu çekiştirerek aşağı indiriyor. "Bacaklarını yukarı kaldır," diyor ve ben de itaat ediyorum, böylece bileklerimden kaymasını kolaylaştırıyorum.

Hiç vakit kaybetmeden bacaklarımın arasında diz çöküyor, güçlü ve sert elleriyle kalçalarımı dışarı itiyor ve beni ona doğru açıyor. Serin havaya rağmen vücudum yanıyor, zihnim sarhoş edici bir bulutun içinde dönüyor, o karanlık gözlerin her santimime dokunması için çaresizim.

Atletimin eteklerini belimden, göğüslerimden ve başımdan geçirip köşede bir yere fırlatıyorum.

"Bütün gün çıplak vücuduna bakabilirim." Zorlanan sikine tembelce bir vuruş yapıyor, başparmağını ucunda gezdiriyor ve bu tıpkı rüyamdaki gibi oluyor. Onun bu görüntüsünü ezberlerken omurgam boyunca bir karıncalanma hissi oluşmaya başlıyor.

"Böyle yapmaya devam edersen boşalacağım." Bacaklarımı daha da açıp kalçalarımı sallayarak onu içeri davet ediyorum ve pelvisime bir sıcaklık akıyor.

"Evet, yapacaksın. Önce dilimin üzerinde," diye homurdanıyor, geniş omuzlarını kalçalarımın arasına yerleştirmek için aşağıya dalıyor, güçlü elleri iki yanımı kavıyor ve onları birbirinden o kadar uzaklaştırıyor ki kaslarım geriliyor.

Nefesim kesiliyor, dilinin ucu düzleşmeden önce girdaplar çizip yavaşça merkezime doğru ilerlerken bedenim geriliyor.

Kendini beğenmiş bir sırıtışla göz kırpmak için duraklıyor ve sonra ağzı yarığımın üzerine kapanıyor ve işe koyuluyor, beslenen aç bir adam gibi yalıyor ve emiyor, sık sık beni diliyle becermek için ara veriyor, parmakları kıvrımlarımı ayırıyor. Her seferinde çıkardığı zevk iniltisi içimi titretiyor.

Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor.

Bu neredeyse çok yoğun; Gabriell'in tutkusu, yeteneği... neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Ellerim saçlarını sıkıca kavrarken ve kalçalarım güzel yüzüne çarparken dakikalar içinde boşalıyorum, görünüşte sonsuz bir

Ben haykırırken orgazmın akımı, titreyen, kemiksiz bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar, vücudum şiltenin içine batıyor, daha derine ve daha derine ve ...

YİRMİ DÖRT

GABRIEL

"MERCY?"

Gözleri kapalı, vücudu kıpırdamıyor, uzun, ince bacaklarını açmış, az önce ağzımla harap ettiğim, hayatımın geri kalanında her gün sabah, öğlen ve akşam yiyebileceğimi ve asla bıkmayacağımı düşündüğüm o tatlı tadı olan amını sergiliyor.

"Mercy," diye tekrar sesleniyorum, bu sefer temkinli bir şekilde, üzerine doğru kayarak. Nefes alış veriş yavaş ve sık.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım şaşkınlıkla. Dakikalar önce yüzüme vuruyor ve adım haykırıyordu. Şimdi ise ölü gibi uyuyor mu?

Bakışlarım komodine kaydı. Kahretsin. Bu Ambien olmalı. Uyanmadan önce gördüğü vahşi, erotik rüyayı tetiklemiş olmalı.

Eğer uyanıksa. Lanet olsun.

Bir iniltiyle yatağa geri düşüyorum. Vücudum canlı bir tel, taşaklarımdaki ağrı acı verici, sikim zonkluyor. Mercy boşaldığında çarşafın üzerine boşalmama saniyeler kalmıştı. Bir şekilde dürtüye direndim, aletimi onun içine sokma vaadi geçirilemeyecek kadar iyiydi.

Yine de aklı başında görünüyordu, değil mi? Çılgın gözlü, belki. Her zamanki donukluğuna kıyasla "lütfen beni becer" bölümünde kesinlikle bir seksen çektir. Ama Ambien'in etkisinde olduğunu ve neler olup bittiğinin farkında olmadığını ima eden hiçbir şey yoktu.

Yüzüme geldiğini hatırlayacak mı? Unutmayacağıma adım gibi eminim. Dilimi alt dudağımda gezdiriyorum, ağzımın her yerinde onun tatlı tadını yakalıyorum.

Yoksa uyanıp neden çıplak olduğunu mu merak edecek? Acaba ne *Ben* mi ona *yaptım*? Boş ver onu. Ben *o* hayatla ilgili değilim.

Ama ona yalvardım. Daha önce hiç bir kadına beni sikmesi için yalvarmamıştım. Neredeyse hiç sormak zorunda bile kalmadım. Her zaman sıradan bir sözdü. Daha da iyisi, kemerimi açmam yeterli. Yine de dizlerimin üzerine bu kadına beni içine alması için yalvarabilirdim.

Ve üzerimde uyuyakaldı.

Altına sıkışmış çarşafı hafifçe çekiştiriyorum ve mükemmel, uyuyan formunun üzerine çekiyorum. Sanırım birkaç saat sonra alarmı çaldığında ne hatırlayacağını göreceğiz.

Şimdilik... Şişmiş sikime bakıyorum. "Evet, biliyorum dostum." Yavaşça sıvazlıyorum, başparmağım tepesinde biriken yapışkanlığı yayıyor. Bu gece bir ara Mercy'nin dudaklarını aletimin etrafında görmeyi, saçlarının yumuşaklığını avuçlarımda ve boğazının arkasını emerken hissetmeyi umuyordum.

Belki yarın.

Ya da belki beni öldürürken uyanırım.

İç çekerek yataktan çıktım ve sıcak bir duşa daha girdim. On üç yaşımdan beri böyle otuz bir çekmemiştim.

Bu kadın bana ne yapıyor?

YİRMİ BEŞ MERHAMET

Saati kontrol etmek için telefonuma sarılıyorum. Sabah 5:40. Alarmım çalmadan önce yirmi dakika daha uyuyabilirim ve kalkmam gerek-

Çıplağım.

Bulanık parçalar yerine oturmaya başladığında sersemlemiş gözlerim şokla açılıyor. Gabriel, verandada.

Gabriel, bu yatakta.

Gabriel'in yüzü, bacaklarımın arasında.

Kaçmakla tehdit eden nefesi bastırıyorum. Dün gece Gabriel'den beni becermesini istedim mi? Beni becermesi için yalvardı mı?

Verandada seviştik mi?

Yavaşça sırt üstü dönüyorum. Gabriel yüzüstü yatıyor, kaslı kollarını yastığının üzerinde kavuşturmuş, yavaş ve sabit nefes alıyor. Tanrı'ya şükür hâlâ uyuyor. Yüzü huzurlu. Kirli sakalının gölgesine rağmen neredeyse çocuksu, kirpikleri gözlerinin etrafında uzun, koyu bir saçak, dudakları dolgun ve kırmızı, çok hafifçe ayrılmış.

Çarşaf gece boyunca sırtından -görkemli, dalgalı sırtından- aşağı kaymış ve şimdi kalçalarının altında, sert, yuvarlak poposunun kabarıklığının hemen üzerinde duruyor.

Aman Tanrım. Bu, sarhoş bir sefahat gecesinden sonra uyanıp ne olduğunu merak etmek gibi bir şey. Bazı kısımları canlı bir şekilde hatırlamam dışında. Sadece ne kadarının gerçek olduğundan emin değilim.

Çıplağım, yani kesinlikle bir şey oldu.

Atletimi, hayal meyal fırlatıp attığımı hatırladığım avlu kapısının yanında . O kısım gerçek olmalı. Tamam. Gabriel'in yüzü

Muhtemelen dün gece bacaklarımın arasındaydı, becerikli ağzı beni tanrısal boyutlarda bir orgazma ulaştırdı. Hafif kirli sakalının tenime sürtünmesinin, dilinin içime girip çıkmasının, dudaklarının beni emmesinin anısıyla bacaklarımın arasında derin bir sızı tutuşuyor.

Ama ondan sonrasını hatırlamıyorum.

Ondan önce... Gabriel'i verandada becerdim ama sonra yatakta onun yanında uyandım. Bunun bir rüya olduğunu düşündüm, ama belki de rüya içinde bir rüyaydı, bir seks başlangıcıydı. Ya da belki bunların hepsi gerçektir. Ya da belki hiçbirisi rüya değildi... Tek hatırladığım, dün gece Gabriel'i gerçek ya da hayali, tüm varlığımla istediğimdi. Sanki o adamla ilgili tüm içgüdülerim yok olmuş, tüm güvenlik önlemleri devreye girmişti.

Ama aynı zamanda onun düşünceli olduğunu da hatırlıyorum. Tutkulu. Kibirli, kaba bir pislik değildi; egomanyak değildi. Bana içtenlikle bebeğim derdi; bana heyecanla ve hayranlıkla baktığını söyleyebilir miyim?

Beni memnun etmekle gerçekten ilgileniyor gibiydi. Bana yalvardı.

Bunların hepsi aldığım o aptal hapın suçu. Bu ilaçları hangi ilaç şirketinin ürettiğini bulacağım ve onlara bir mektup yazarak hastaları, seksi ama tehlikeli erkeklerin sizi becermesine izin vermek gibi çılgınca ve pervasızca şeyler yapmanıza neden olan *aşırı* erotik rüyalar görme riski konusunda uyarmalarını talep edeceğim.

Bir daha *asla* Ambien almayacağım, sessizce yemin ediyorum, zihnim ve midem kavramaya başlayamadığım bir duygu karışımıyla dönüyor. Tek bildiğim şu anda Gabriel'in yüzüne bakamayacağım. O uyanmadan önce buradan defolup gitmeliyim.

Alarmımı kapatarak yataktan çıkıyorum ve çıplak kıkımın ucuna basarak banyoya doğru ilerliyorum, şifonyerin üzerine koyduğum iş kıyafetlerimi alıyorum.

Beş dakika sonra, aceleyle elimi yüzümü yıkadıktan sonra (sesin Gabriel'i uyandırmasından korktuğum için duşu atlamıştım) ön kapıya ulaşma niyetiyle evin içinde gizlice ilerliyorum. Bir öksürük nöbeti, ben geçmeden önce mutfakta birinin uyanık ve içeride olduğu konusunda beni uyarıyor.

Söz konusu kişinin -Caleb- çıplak olduğu konusunda beni uyarıyor.

"Tanrım!" Arkamı dönüyorum ama Gabriel'in erkek kardeşini tam cepheden önce değil, portakal suyunu doğrudan kartondan içerken, aleti düşük ve sarkık bir şekilde sarkıyor.

"Kusura bakmayın. Kimseyi beklemiyordum." Derin bir geçirti çıkarıyor. Sesi hiç de üzgün gelmiyor. Kaba görünüyor - çenesi iki günlük yara izleriyle kaplı.

kirli sakallı, kahverengi saçları diken diken, gözleri kan çanağı ve kırmızı, sanki çok içtiği bir günden ve sık sık seviştiği bir geceden çıkmış gibi. *Oh, bekle ...*

"Kendime bir kahve yapmamın sakıncası var mı?" Trafikle başa çıkmak için buna ihtiyacım olacak. Yine de çok erken çıkıyorum, belki de en kötüsünden kaçarım.

"Al bakalım. Makine orada. Kupalar onun üstünde." Köşeye doğru bir el sallıyor. "Senin için çalıştırmamı ister misin?"

Gabriel'in çıplak kardeşi bana kahve yapıyor... hem de çıplakken? "Sanırım idare edebilirim. Teşekkürler." Caleb'dan uzak durmak için elimden geleni yaparak okul çantamı ve cüzdanımı yere bıraktım. Mutfak . Kirli tabaklar, yemek artıkları, pizza kutuları, dökülmüş içecekler. Zavallı temizlikçilerinin işi başından aşkın olacak.

"Ne yapıyorsun yukarıda?" "İşe gidiyorum."

"Çalışmak mı?" Yabancı bir kelimeymiş gibi söylüyor

"Bilirsiniz, gerçek dünyada yaşayan insanların yaptığı şey. Erken kalkıp, maaşlarını kazanmak için kendilerini bir ofise sürüklemek?"

Kıkırdıyor ve kutuyu buzdolabına geri koymak için dönüyor. Bir bakış atıyorum. Evet, kıcı neredeyse Gabriel'inki kadar güzel. "Ne demek istiyorsun? Gabe ve benim gerçek dünyada yaşamadığımızı mı?" Beklediğimden daha hızlı geri dönüyor ve bakışlarımı üzerinde yakalıyor.

"*Lütfen* üstünü örter misin?" Yanaklarım yanarken soruyorum.

Ağır bir iç çekişle lavabonun yanındaki kırmızı el havlusuna uzanıyor ve bir eliyle önünü kapatıyor. "Bu nasıl?"

"Olur. Teşekkürler." *Kendime not: Kırmızı el havlusunu kullanma.* Dolapta bir seyahat kupası buldum, mükemmeldi. Kahve kapsülünü içine atıp demlemeye ayarlıyorum. Bu ikisinin sahip olduğu onca süslü oyuncak ve servete rağmen, biz ölümlülerin kullanabileceği normal bir kahve makinesi görmek beni mutlu ediyor.

"Aç mısın?"

"Hayır."

"Emin misin? Rosita buzdolabını doldurdu. Orada ..." Ağır metal kapıyı tekrar açıyor ve içindekileri inceliyor. "Üzüm... elma... çilek... yoğurt. Kahretsin, uzun zamandır yoğurt yememiştim. Oh, limon aromalı. En sevdiğimin bu olduğunu biliyor."

Başımı salladım. "Annesi cumartesi alışverişinden döndükten sonra mutfakı yağmalayan ergen bir çocuk gibi konuşuyorsun."

"Evet, bunun bir şey olduğunu bilemezdim."

Hafif, rahatsız olmayan ses tonunda belirgin bir değişim yakalıyorum. Araya giren keskin bir kenar. Az önce hangi düğmeye bastım?

"Yine de teşekkürler," diyorum bir süre sonra. "Sabahları pek yemek yemem. İşe yakın bir yerden bir şeyler

alırım." "Nerede çalışıyorsun?"

"Mary's Way. Bir uyuşturucu bağımlılığı merkezi."

"Uyuşturucu bağımlılığı..." Bu bilgiyi alırken sesi dalgalanıyor. Sonra başı geriye düşüyor ve kahkahayı patlatıyor. Tavana doğru "Oh Gabe, onları iyi seçiyorsun," diyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Ben soruyorum.

Bana bilmiş bir bakış atıyor ama detay vermiyor. Detay vermesine gerek yok. Ne o ne de Gabriel bunu asla kabul etmese de, ikimiz de büyük miktarda paranın nereden geldiğini biliyoruz.

"Kremanız var mı?" Makine demlenmeyi bitirirken soruyorum.

Çocukça bir kıkırdamayla cevap veriyor.

Başımı salladım. "Siz ikinizin bu aptal şakayla ne derdi var?"

"Ah, demek bunu daha önce duymuşsun." Elindeki kutuyu yanımdaki tezgâha koymak için yanıma geldi. "Şu anda sana verebileceğim tüm krema bu kadar bebeğim. Sanırım dün gece kızlar sikimi kırdı."

"Teşekkürler." Kızlar. Çoğul.

Orada duraklıyor ve ben onun heybetli varlığının, devasa, kaslı vücudunun ve çıplaklığının her zaman farkındayım. "Dün gece duyduğuma göre, kardeşimin aletini de kırmışsın gibi geldi."

"Hayır, yapmadık..." Kekelemeyi başarıyorum, yüzüm alev alev yanıyor. Aman Tanrım. Gerçekten oldu.

"Birinin seni mutlu ettiği kesin. Buraya bir içki içmeye geldim ve lanet olsun, ne kadar da çığlık atıyordun."

Fincanımın kapağını kapatıp etraftan dolanıyorum ve çantalarımı alıp ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Dur bakalım." Caleb gülüyor. "Cidden, bekle. Alarmı çalıştıracaksın."

Kapının yanında oyalanıyorum, kollarıma sarılıyorum, bir an önce kaçmak istiyorum.

Gabriel uyanıyor ve ben de onun benimle dalga geçmesiyle uğraşmak zorunda kalıyorum.

Caleb gezinmek için zaman ayırıyor. En azından hâlâ el havlusuyla kendini örtüyor. Parmakları tuş takımının üzerinde hızla ilerliyor ve ardından parmak izi taraması yapıyor. "İşte oldu. Artık özgür bir kuşsun. Uç bakalım." Kapıyı açıyor ve benim için tutuyor. "İyi günler tatlım."

Çalışması için dua ederek arabama doğru .

"Selam, Mercy?" Caleb sesleniyor.

Bir aptal gibi, hemen geri döndüm.

"Merak ediyorsan diye söylüyorum" -elini ve giderek büyüyen ereksiyonunu örten havluyu bırakıyor- "Gabriel paylaşmaya istekli."

"Not edildi." Bu cehennem evinden uzaklaşmak için çaresizce arabama koşuyorum.

YİRMİ ALTI GABRIEL

Uyandığımda yatağın MERCY' tarafı boştu. Yavaşça yuvarlanarak telefonuma uzandım. Sabah 9:07. Onun alarmında uyumuş olmalıyım.

Yastığıma doğru iniliyorum. Kahretsin. Gitmeden önce onunla konuşmak istedim, aklının nerede olduğunu anlamak için. Bakalım neler olduğunu hatırlıyor mu yoksa çıplak uyanıp korktu ve ona hoş olmayan bir şey yaptığımı mı düşündü?

Yaşadığımız bu iğrenç anlaşılmaya rağmen, ona zarar vermeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim.

Ama bana inanıyor mu?

Telefonuma uzandım, onu arayıp durumu açıklığa kavuşturmak niyetindeydim.

"Yo!" Bir yumruk kapıya bir kez vuruyor ve ardından Caleb odama giriyor. "Rosita geldi ve bize çok kızgın," diyor bir ağız dolusu mısır gevreğinin etrafında, bu sırada çıplak göğsüne süt döküyor. En azından eşofmanlarını giymiş. Bunu yapmak için kendi yolundan çıkacağı tek kişi Rosita'dır.

"Ne dedi?" Mırıldanıyorum, boğazım hâlâ uykuyla dolu.

"Bilmiyorum. Hepsi İspanyolcaydı ama kesinlikle sana *puta* dediğini duydum.

."

Bir kakhaha patlattım. "Sanki." Rosita tanıdığım en tatlı kadın.

Annem onu ben yedi yaşındayken işe aldı. Bunca yıl sonra neden bizim zavallı kızıma katlanmaya devam ettiğini anlayamıyorum. Muhtemelen ona herkesten daha iyi para ödediğimiz içindir. Ayrıca babamızın kim olduğunu bildiği ve ayrılarak bizi üzmemek istemediği için de olabilir.

". Giyin." Yatağımın ucunu tekmeliyor. "On sekiz delik. Hadi gidelim."

"Delirdin mi sen? Hava bunun için çok sıcak." Ocak, Şubat... hatta Mayıs'ta bile varım. Ama Temmuz'da çölde golf oynamak?

Siktir et.

"Esirinizin daha önce kaçmasına yardım ettim."

Konunun aniden değişmesiyle kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Mercy. Bu sabah altı gibi kaçtı. Dışarı çıkabilsin diye alarmı kaldırdım."

Alarm. Bunu düşünmemiştim. Ama bekle. "Yani bu sabah onu gördün mü? Onunla konuştun mu?"

"Uh-huh." Bir yandan çiğniyor, bir yandan da boktan bir sırıtış takınmayı başarıyor.

Bu da onun için gurur verici bir takılma anı olduğu anlamına geliyor.

"Nasıldı? Sarsılmış görünüyor muydu? Üzgün müydü?"

"Hayır. Yorgunum. Sinirli. Dün gece ona attırdığın çığlıklar yüzünden dalga hoşlanmamış gibi görünüyordu. Bravo, küçük kardeşim. Daha birkaç gün önce seni boğarak öldürmek isteyen bir kadın için..." Başını sallar ve kıkırdar.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Hatırlamış gibi görünüyor muydu?"

"Oh, hatırladı. Yüzü hızla kızardı, dostum." Tekrar güldü, ama sonra kaşlarını çatır. "Bekle, neden hatırlamasın ki? Yine votkamin içine mi girdi?"

"Hayır." İçimi çekiyorum ve komodinine doğru başımı sallıyorum.

"Ambien aldığında ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet. *Oh ...*" Farkına varıyor. "Yani sence bu yüzden mi onu becermene izin verdi?"

Alnımı ovuyorum. "Kim bilir." Benim bilmediğim kesin. Kadını tanıyor gibi değilim. Sadece onu evimde kalmaya, yatağında uyumaya zorluyorum. Normal şeyler.

Ağızına birkaç lokma vıcık vıcık mısır gevreği atarken kendi kendine kıs kıs .

"Şey... eğer kadınları biraz olsun tanıyorsam -ki tanıyorum"- sırıtıyor- "kesinlikle neler olduğunu hatırladı. Sadece bu konuda ne düşündüğünü söyleyemem."

Yastığıma geri yatıyorum ve tavana bakıyorum.

"Ve cidden, kardeşim, bir *bağımlılık* merkezinde çalışan birini seçmeliydin. Merkez."

İnledim. "Biliyorum."

"Kim olduğumuzu öğrendiğinde ne yapacağını sanıyorsun? Sana sırlıslıkla aşık mı olacak?"

"Tamam, her şeyden önce, burada kim aşktan bahsediyor? Yine o Hallmark filmlerini mi izliyorsun?" Kaşlarımı ovuşturuyorum. Bazen kardeşim çok fazla oluyor. "Ve şimdiden babamı araştırdı ve bizim bu işle ilgilendiğimizi düşünüyor."

"Senden nefret etmesine şaşmamalı."

"Evet, hiç de ." Belki şimdi eskisinden daha fazla.

Caleb parmaklarını şıklatıyor. "Dün gece Empire'da heyecan verici bir şey oldu mu?"

İkinci bir inilti salıyorum. "Eğer Vince ve Merrick Perri'nin bizi ziyaret etmesini heyecan verici buluyorsanız."

Caleb'in metal kaşığı kâsesinde takırdıyor, yüzü sertleşiyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Keşke."

"Empire'a gelmeye nasıl cüret ettiler? Ne için?" "İttifak istiyorlar-"

"O orospu çocuğu onlara içeriden mi ulaştı? Bunu yapmamızın hiçbir yolu yok!" Caleb'in öfkesi alevlenir, gözleri öfkeyle dolar.

"Hayır. Anlamıyorsun. Kartele karşı bir ittifak değil." En genç iki Perris, itiraf etmek istediğimden daha çok Caleb ve bana benziyor: onlar da uyuşturucu işinden bir çıkış yolu arıyorlar. Kardeşime bir bakış attım. "Babalarımıza karşı bir ittifak istiyorlar."

YİRMİ YEDİ

MERHAMET

Çocuklarının velayetini kaybeden ve onları geri almak için son iki aydır her gün ayık bir şekilde Mary's'e gelen uyuşturucu bağımlısı Polly Hudgins'in mahkeme evraklarını tamamladığım sırada MARSHA kafasını köşedeki küçük odama uzatıyor. "Darlene O'Neill buraya geldi mi?"

"Hayır. Öyle mi olması gerekiyordu?"

Marsha kaşlarını çatıyor. Kaşlarını çattığında, düpedüz uğursuz görünür. "Lobide bekliyordu ve şimdi gitti. Ve kimse onu görmemiş."

"Belki de öğle yemeği için dışarı çıkmıştır?" Neredeyse öğlen oldu. "Hmm..." İkna olmamış. "Gergin görünüyordu."

"Ona geri dönmesi için bir şans verin," diyorum ama bu bahaneye ben bile inanmıyorum. Uyuşturucu bağımlılarının etrafında yeterince zaman geçirdiğinizde işaretleri okumakta gerçekten iyi olursunuz; gergin, ürkek, endişeli, aceleci. Muhtemelen Darlene O'Neill dün gece bağımlılıktan kurtuldu, bugün gelerek doğru şeyi yaptı ama kalmak için çok fazla ihtiyacı vardı.

Marsha gitmek için hamle yapar ama sonra duraklar. "İyi misin?"

"Yorgun görünüyorsun." "Yorgunum aslında," diye itiraf ediyorum.

Asla şüphelenmeyeceği nedenlerden dolayı.

Yuvarlak yüzünü endişe kaplıyor. "Baban ?"

"Olabilirdiği iyi." İç çekiyorum. "Geçen hafta akciğeri delindiği için hastaneye kaldırıldı."

Ayrıntıları anlatmayı bitirdiğimde, Marsha'nın ağzı bir karış açık kaldı ve elini geniş göğsüne bastırdı. "Gardiyanlarla konuşmalısın. Ya da müdürle."

"Denedim ama bununla bir yere varamayacağım gibi görünüyor. Hapishane kuralları falan."

Dudakları bükülür. "Onun için dua edeceğim. Ve senin için, onu yakında görebilmen için."

Bakışlarımı bilgisayar ekranıma çeviriyorum. "Teşekkür ederim. Minnettarım." Ona yalan söylüyormuşum gibi hissediyorum -onu zaten görmüştüm- ama Marsha, Gabriel'le içine düştüğüm anlaşılmayı asla anlamayacaktır. Kahretsin, *ben* de anlamıyorum. Şimdi daha da az.

Tavrı aniden enerji saçan bir hale dönüşüyor. "Biliyor musun kızım? Çok sıkı çalışıyorsun. Neden bugün öğle tatilin için fazladan bir otuzluk almıyorsun? Benden olsun. Dışarı çık, bacaklarını biraz esnet, yemek ye. Güneş ve sıcaklık sana iyi gelecektir."

"Belki . Teşekkürler." Bugün kahveden başka bir şey içmedim.

"Sen öyle yap. On beşten önce seni burada görmek istemiyorum. Bu bir emirdir." Odamın duvarına bir şaplak atıp kendi kendine mırıldanarak uzaklaştı.

Telefonum masamda titriyor ve artık tanıdık gelen numara karşısında kalbim duracak gibi oluyor. Gabriel bana mesaj atıyor. *Yine mesaj atıyor.* Ona numaramı hiç vermediğim gerçeği gözümünden kaçmıyor.

Beni görmezden gelmeyi bırak. Bu sinir bozucu ve çocukça.

Sinirlendi. Haklısın. Bu sabah bana gönderdiği diğer dört mesaja göz gezdiriyorum.

Bunu aldığında beni ara. Dün gece hakkında konuşmalıyız. **Gabriel:** Öğle tatilin ne zaman?

Gabriel: Hiçbir şey olmadı... hatırladıklarının ötesinde. Bu son metin diğerlerine göre daha az dostane bir tonda.

Peki hatırladığının ötesinde bir şey olmadığı konusunda ne demek istiyor? Akıl sağlığımın yerinde olmadığını mı anladı ve eğer öyleyse, bu sonuca tam olarak ne zaman vardı? Dili bacaklarımın arasındayken mi yoksa *sonrasında* mı? Bu anıyı hatırlayınca vücudum heyecanla kıpırdanıyor ama bastırıyorum. Dün geceyle ilgili ne hatırladığımı nereden biliyor ki?

Kardeşi. Caleb ona sabahki konuşmamızdan bahsetmiş olmalı.

Mesaj dizisini tekrar inceledim. Daha iyi bilmesem, Gabriel'in endişeli görüldüğünü söyledim. Ya da suçlu.

Masa telefonumun kırmızı ışığı resepsiyondan gelen bir aramayla yanıp sönmeye başladı.

"Hey, Ali, ?"

"*Selam Mercy,*" diye sesleniyor Şen Şakrak resepsiyonistimiz ve ben onun uzun sarı saçlarını parmak uçlarında döndürdüğünü hayal edebiliyorum. "Seni görmek isteyen bir adam var. Adının Gabriel olduğunu söyledi. Onu tanıyorsunuz, değil mi?"

Midem çırpınarak patlıyor. Aman Tanrım. "Evet. Onu tanıyorum." Gabriel iş yerime mi geldi?

"Dışarı çıkmak istedin mi?" Ali'nin temkinli sesindeki gerçek soruyu duyuyorum: Polisi aramamız gerekiyor mu? Fleet'le olanlardan sonra herkes Mary's'e gelip beni arayan erkeklere karşı biraz daha temkinli.

Dışarı çıkmak istemiyorum ama içimden bir ses Gabriel'in bu cevabı hoş karşılamayacağını söylüyor. Sanırım onunla ve dün geceki kirli kaçışımla şimdi yüzleşmem gerekecek.

"Evet, bir saniye içinde orada olacağım. Beni dışarıda beklemesini söyle." Biz kadınlara yönelik bir tesisiz ve bu kadınların çoğu erkeklerle istismarcı ilişkiler içinde ya da öyleydi. Genel bir kural olarak, Marsha erkeklerin etrafta dolaşmasına izin vermez.

Ahizeyi bir iniltiyle tabana bırakıp masamın kilitli olduğundan emin oluyorum -uyuşturucu almak için rehin vermeye değecek her Şey burada çok cazip- çantamı alıyorum ve onunla yüzleşmek için cesaretimi toplayarak kapıya yöneliyorum.

En azından söyleneni yaptı ve dışarı çıktı, çünkü onu resepsiyonda görmedim.

Ali'nin gözleri benimkilerle buluştuğunda fincan tabağı gibi yuvarlak. "Tamam, *kim* bu

Bu mu?" Her kelimeyi telaffuz ediyor.

"Sadece tanıdığım biri. Bir arkadaş," diye yalan söyledim.

"Arkadaş mı? *Lütfen* bana arkadaşınla yattığını söyle."

Yanaklarım kızardı. "Hayır."

"Ama sen istiyorsun-"

"Hayır."

"Ama sen bunu düşündün-"

"Yemekten sonra görüşürüz." Gabriel'in delici bakışlarına karşı güneş gözlüklerimi takıyorum ve derin bir nefes alarak sıcak çöl güneşine çıkıyorum.

Gabriel'in görüntüsü nefesimi bir anda ciğerlerimden alıyor. Simsiyah bir cipin arkasına tünemiş, kot pantolonlu bacaklarını açmış, kollarını geniş gövdesinin üzerinde kavuşturmuş, gözlerini kapatan parlak havacı gözlüklerinin arkasından anlayamasam da bakışları Mary'nin Yeri'nde gibi görünüyor.

Bugün saçlarını da farklı şekillendirmiş, kahverengi bukleleri sanki eliyle tembelce arkaya doğru savurmuş. Sıradan bir görünüm ama düpedüz seksi.

Ve tıraş olmamış.

Ona yaklaşırken boğazımı temizliyorum, adımlarım ölçülü. Sıcak, içerideki soğuk havaya göre hoş bir değişiklik, özellikle de çıplak bacaklarıma. "Buraya bu şekilde gelemezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü insanlar bana senin kim olduğunu sormaya başlayacaklar. Az önce resepsiyonist sordu."

Cevap olarak tek taraflı bir sırtıma alıyorum. "Ona ne söyledin?"

Tanrım. Dün gece o dudakları öptüm. Aslında, *sadece* öpmedim. Onları emdim. Yaladım. Isırdım.

Onların üzerine geldim.

Boğazımı temizliyorum. "Başımın belası olduğunu."

Bu sırtış, gamzeleri ve her şeyiyle düpedüz şeytani bir gülümsemeye dönüşür. "Oh, bebeğim, *olabilirim*. Yine de senin için acı verici olmadığından emin olurum."

Ağzım kuruyor ve dilimi bulmak için birkaç yutkunmam gerekiyor. "Ne istiyorsun, Gabriel. Öğle yemeği yiyip işe dönmem gerek." Eğer dün gece için kendini suçlu hissediyorsa, bunu iyi saklıyor.

"Tam olarak ne hatırlıyorsun?" diye soruyor aniden, sesi daha ciddi bir hal alıyor.

"Neyi hatırlamalıyım?" Karşı çıkıyorum. Gabriel gerçeği itiraf edecek mi? Tereddüt ediyorum, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafımıza bakıyorum. "Dün gece hiç verandaya çıktık mı?"

"Hayır."

"Yani, bu bir rüyaydı." Garip bir şekilde, bu doğrulama ile hissetmeyi beklediğim rahatlama dalgası gelmiyor.

Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve beni incelerken ciddi bakışlarını ortaya çıkarıyor. "Eve geldiğimde çoktan yatağında uyuyordun. Adımı haykırdın-"

"Tamam, ayrıntılara ihtiyacım yok-"

"Ve sonra elini şortundan aşağı kaydırдың-"

"Gabriel!" Öfkeyle kızarak ona ters ters baktım.

Sırıttırıyor. "Öğle tatilin ne kadar sürecektir?"

Tereddüt ediyorum ama yalana karşı gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Bugün bir saat on beş gün. Patronum fazladan zamana ihtiyacım olduğunu söyledi." Ve Marsha şaka yapmıyor - eğer bu binaya on beşten önce adım atarsam, beni dışarı atacak.

"Mükemmel." Ayağa kalkıp cipin yolcu tarafına yöneliyor ve kapıyı açıyor. "Bin."

"Bak, konuşmamız gerek," diyor biraz da kızgınlıkla. "Bunu ya burada otoparkta ya da öğle yemeğinde yapabiliriz. Ben mi? Başka bir yere gitmeyi tercih ederim." Arkamdaki binaya başıyla işaret ediyor. "Burası tam bir bok çukuru."

Mary's Way hakkındaki düşünceleri beni endişelendirmiyor ama ziyaretçilerin ya da iş arkadaşlarımla onun pis ağzından çıkabilecek herhangi bir şeye kulak misafiri olmasını istemiyorum. İsteksiz bir şekilde iç çekerek ilerledim ve arabaya bindim. SUV Lamborghini olmayabilir ama yine de büyük bir "Ben senin önümüzdeki beş yılda kazanacağından daha değerliyim" lüksüne sahip - siyah deri, *her şey* yükseltilmiş .

Ve Gabriel'in nefis baharatlı kolonyası gibi kokuyor, uyandığım andan beri burun deliklerimde kalan o koku. O arabaya tırmanıp motoru çalıştırırken derin derin içime çektiğim nefesi saklamaya çalışıyorum.

Dün gece dinamiğimizi değiştirdi, dehşetle fark ettim. Bunu hissedebiliyorum. Önceden ondan nefret etmeme rağmen ondan etkileniyordum. Ama şimdi? Şimdi onun sıcak, çıplak bedenini vücudumda hissettiğime, ön kollarını kalçalarımın doladığına, kirli sakallarını bacaklarımla arasında, yetenekli dilini *içimde* hissettiğime göre?

Şimdi, ondan hâlâ nefret etmeme rağmen, tek düşünebildiğim bu şeyler, özellikle de parmaklarının direksiyonu izlerken. Karnımın alt kısmındaki uyarılma hissim artıyor.

"Ne yemek istersin?"

Patlamak üzere olan histerik kahkaha balonuna karşı dişlerimi sıkıyorum.

Sen. Sana sahip olmak istiyorum, ahmak.

Yüzümün kızardığını görmemesi için arkamı

dönmek zorundayım. Buna inanamıyorum.

Gabriel'i *istiyorum*.

Piç başından beri haklıydı ve sadece iki gün sürdü.

"GÜNDÜZLERİ BİR TÜR ÇÖPLÜK GİBİ GÖRÜNÜYOR." Bakışlarım Empire'ın arka sokağındaki çöp konteynirine ve onu çevreleyen kırık camlara takılıyor. Bir depodan başka bir şey değil, gri çelikten kocaman bir dikdörtgen.

"Tüm kulüpler yapar." Gabriel kapının kilidini açıp içeri giriyor ve bipleyen alarmı saniyeler içinde etkisiz hale getiriyor.

Dışarısı oldukça sıradan ve endüstriyel görünse de, devasa kulübün içi düpedüz ürkütücü. Michelle'le burada olduğum gece Gabriel'in beni götürdüğü koridorda ilerlerken ürkütücü bir sessizlik bizi karşılıyor, boşluğa doğru yankılanan ayak seslerimiz.

Duvardaki siyah bir paneli açıp düğmeleri çevirmeye başlıyor birden siyah duvarları, cilalı beton zemini ve uzun barı aydınlatan bir ışık beliriyor.

"Temiz," diyorum.

Gabriel kıkırdar. "Ne bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum. Yapışkan zeminler, kullanılmış prezervatifler." Amonyak kokusunu içime çekiyorum. "Bayat içki?"

"Bu şekilde bırakırsak fareler ve hamam böcekleriyle baş başa kalırız." Beni kulübün uzak ucuna götürüyor ve bir dizi basamaktan yukarı çıkarıyor. "Bu sabah dörtte bir ekip buradaydı, her şeyi temizliyorlardı." Paket salata kaplarımızı VIP bölümündeki uzun bir masanın bir ucuna koyarak oturmamı işaret ediyor. "Bir içki ister misin?"

Cevap olarak kolamı kaldırıyorum.

"İçkiye ekleyecek bir şey ister misin?" Bara doğru başını sallıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "*Alkol* ve uyuşturucu bağımlılığı merkezindeki işime içki kokarak geri dönebileyim diye mi?"

İç çekiyor. "Tamam, hadi. Kırk dakikamız var, o yüzden... ye." Beni nazıkçe deri bankete götürüyor, sıcak elini belime dayıyor, parmaklarını genişçe açıyor, serçe parmağı tehlikeli bir şekilde kıcımın çatlağına yaklaşıyor. Ama sarhoş Lawrence'ın bir hafta kadar önce burada bana aynı hareketi yapmasından farklı olarak, şimdi bunu umursuyor gibi görünmüyorum.

İçeri girerken titrek bir nefes alıyorum. O da hemen arkamdan içeri giriyor, aramızda yer kalmıyor, oysa burada en az on kişilik, muhtemelen daha fazla oturma yeri var. Sessiz ve gergin bir dakikayı çatal bıçakları açarak ve sos paketlerini parçalayarak geçiriyoruz.

Gabriel boğazını temizler. "Sana kendimi asla sana karşı zorlamayacağımı söylediğimde yalan söylemiyordum." Sesi tuhaf bir şekilde kasvetli; her zamanki iğrençliğinden en ufak bir iz yok. Çatalıyla tavuğu dürtüklüyor, ama hiçbirini toplamıyor. "Dün gece yatakta senin yanında yatıyordum. Rüya gördüğünü biliyordum. Benim hakkımda. Adımı birden fazla kez söyledin.

Hayatımda izlediğim en ateşli şeydi." Gözleri benimkilere kayıyor ve gözlerindeki şehvetten şüphe etmek mümkün değil.

Kalbim küt küt atıyor.

"Sonra aniden uyandın, bu vahşi seks bakışla ve sana beni isteyip istemediğini sordum. Sen de evet dedin." Uzun bir süre ağzımı inceledi. "Seni öpmemi istedin, ben de öptüm. Ve sonra sana oral seks yaptım." Dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ve sen geldikten sonra-"

İçimden geçen gelgit dalgasını ve Gabriel'in uzman ağzını üzerimde hissettiğimi hatırlayarak nefesim kesiliyor.

"Uyuyakalmışsın. Soğuktan bayılmıştın." İfadesine ender rastlanan bir yumuşaklık dokunuyor. "İşte o zaman fark ettim. Daha önce komodininin üzerinde hapları gördüm ve insanların bu haplarla ne kadar berbat bir hale gelebileceğini biliyorum. Çılgın rüyalar, halüsinasyonlar, bu tür şeyler."

"Bu mantıklı olurdu." Hatırladığım son şey orgazm olduğum ve sonra hiçbir şey olmadığıydı. Çünkü bayılmıştım.

Gabriel çok azmış olmalı. Yutkunuyorum. "Peki ne yaptın o zaman?"

Omuz silkiyor. "Üstünü örttüm, duşta otuz bir çektim ve uyudum. Bilincin yerinde değilken sana bir şey yaptığımı düşünerek uyanmaman için Tanrı'ya dua ettim."

Omuzlarım rahatlıyor ve hemen ardından göğsümde sempatik bir sıcaklık filizleniyor. Bu, tüm o telefon görüşmelerini ve iş yerime aniden gelişini açıklıyor. Ne de olsa Gabriel Easton'ın iyi bir tarafı var. Belki de geçmişte çıktığım bazı erkeklerden daha iyi. Kim bilebilirdi ki? Kesinlikle ben değil.

Ama babası lanet bir suç patronu! Cinayet işleyen, para aklayan, tanık dinleyen bir suç patronu! Gabriel ve ailesi, zayıf insanların ölene kadar damarlarına uyuşturucu pompalanmasına yardım ederek zengin oldular. Hiçbir şey için suçluluk hissetmiyor ve ben de ona sempati duyamıyorum.

Masanın altında, Gabriel'in sıcak eli dizime yerleşiyor ve başparmağı çıplak tenimi şefkatli bir şekilde okşamaya başlıyor. Dokunuşunu hemen uzaklaştırma dürtüsü hissetmiyorum. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin...* istesem de istemesem de aramızdaki şeyler kesinlikle ve hızla değişiyor. "Uyanık olduğumu sanıyordum Mercy." Koyu mavi gözleri ciddiyetle dolu. "Uyanık olmadığını bilseydim, yapmazdım-"

"Uyanıktım," diye yüksek sesle itiraf ederken buluyorum kendimi, bakışlarını tekrar benimkilere çekerken. "Yani, sanırım biraz değildim çünkü berbat durumdaydım, ama *her şeyi* hatırlıyorum . Canlı bir şekilde."

Gabriel'in başparmağı duraklar. "Öyle mi?"

Tehditkâr küçük bir gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum ama sonunda görmesine izin veriyorum. "Evet."

Hatırlıyorum.

Her birini.

Erotik.

İkincisi.

Rahat bir nefes aldı ve benim kalbim tekledi. Ondan bunu asla beklemezdim.

"Bana pişman olmadığımı

söyle." Ağzımı açtım-

"Bana yalan söyleme Mercy," diyor, sesi boğuk, bakışlarında tehditkâr bir fırtına. "Lütfen. Yapma. Yalan söyleme."

Eğer buna doğru cevap verirsem, Gabriel'in beni sürüklemek istediği ahlaksız yola kendimi adanmış olacağım. Ama artık umurumda mı bilmiyorum. Hayatım karmaşık ve inanılmaz derecede zor. Bir kez olsun bir şeyin kolay olmasını istiyorum.

Gabriel ile seks - ateşli, kirli, ahlaksız seks - kolay olurdu. Ve eğer dün gece bir gösterge ise... akıl almaz.

Lanet olsun. Derin bir nefes alıyorum. Ve sonra başımı sallıyorum.

Başparmağı tekrar dizimi okşamaya başlıyor ve bir an öncesine göre belirgin bir değişim var, çekmek yerine sürükleme şekli, iç uyluğuma kadar sıçramasındaki niyet. Parmaklarının içimdeki hissini yeniden canlandırmak için yarım bir düşünce gerekiyor, bu anı özlemle iç çekmeme neden oluyor.

"Şu anda ıslak mısın?"

"Evet." Bankete geri yaslanırken içimden bir kıkırdama geçiyor. "Bunu sana itiraf ettiğime inanamıyorum."

"Öyle olduğuna sevindim. *Sonunda.*"

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. "Ama ben senin hayranlarından biri değilim. Sana hiçbir şey için yalvarmayacağım, umarım bu fikri o kalın kafandan çıkarmışsındır."

Gabriel dokunulmamış öğle yemeklerimizi kenara itiyor. İri bedenini bana doğru çeviriyor ve yoğun bakışlarını üzerime dikeyiyor. " değil. Sanırım ben olsam

daha doğrusu sana yalvarıyorum." Bir saniye sonra güçlü elleri belime dolanıyor ve beni masanın üzerine kaldırıyor.

YİRMİ SEKİZ

GABRIEL

Bir sürü kadını becerdim.

Empire'da bir sürü kadınla yattım; ofiste, barda, evet, bu masalarda.

Ama itiraf etmeliyim ki, önümde tünemiş, bacaklarını ayırmış, vücudu heyecandan titreyen, koyu kahverengi gözleri görmeye hasret kaldığım dizginlenemez şehvetle parlayan seksi kadına bakarken, bir kadının içine girmeyi hiç bu kadar istememiştim.

Sadece aletimin ucunun ona battığını hissetme beklentisi bile taşaklarımı sıkıyor.

Elbisesinin kumaşını çekiştiriyorum. "Çıkar şunu." Şirin bir elbise; mavi, alt kısmına parlak turuncu çiçekler serpiştirilmiş. Eğer kaybolmazsa bir dakika içinde sevimli, yırtık, döl lekeli bir elbise olacak.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Kimsenin içeri girmeyeceğinden emin misin?"

"Kimse içeri girmeyecek, bebeğim." Kadınlarımın hiçbirinden alçakgönüllülük görmeye alışık değilim ve bunun beni daha da tahrik ettiğini fark ediyorum. "Ama gitmeden önce fazla vaktimiz yok, o yüzden patronuna neden geç kaldığını söylemeyi düşünmüyorsan, harekete geçsen iyi olur." Sesim bana çok alçak ve sert geliyor, ama vücudunun titremesine bakılırsa, umursadığını sanmıyorum.

O kıpırdanıp kıvranırken ve elbisesini başının üzerine kaldırıp dantel iç çamaşırlarını ve o sıkı, güzel vücudunu ortaya çıkarırken, ben de kemer tokamı ve fermuarımı hızlıca açıyorum. Arka cebimden cüzdanımı ve prezervatifimi çıkarıp kot pantolonumu ve boxer'ımı kalçalarım kadar indiriyorum.

Sikime yavaşça vuruyorum. Daha önce hiç bu kadar sertleşmiş miydi bilmiyorum. Evet, olmuştu... dün gece.

Elbiseyi düzgünce kenara koyan Mercy bir an duraksıyor ve sonra arkasına uzanıyor. Dantel sütyeninin askıları kollarından aşağı kayıyor ve birdenbire yeniden diri göğüslerine bakıyorum, meme uçlarının ne kadar mükemmel yuvarlak, sert ve pembe olduğunu görünce ağzım sulanıyor. Bütün öğleden sonrayı onlarla geçirmek istiyorum. Hasta olduğunu söylemesini talep etmek geliyor içimden.

"Daha iyi misin?" diye soruyor ve başımı kaldırdığımda şeytani bir sırıtışla karşılaşıyorum, sanki kirli düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi.

Bir parçam onu aşağı çekip yüzündeki o sırıtışı öpmek istiyor. Ve sonra onu öpmeye devam etmek, çünkü dün gece o dile doyamadım, bu asla gerçekleşmeyen bir şey.

Ama bunun için zamanımız yok ve onun pembe meme uçlarının tadına bakmalıyım.

Öne doğru eğilip bir tanesini ağzıma alıyor ve sertçe emerken diğer memesini avucumun içine alıp hafifçe sıkarak cevap veriyorum.

Mercy haykırıyor ve ben de dilimi tomurcuğun etrafında döndürerek karşılık veriyorum, burnum tenindeki o nefis çiçek kokusunu alıyor. İnanılmaz kokuyor. Tadı daha da güzel.

Parmakları saçlarımın arkasından kıvrılıyor, dün gece bana davrandığından çok daha nazik. İkisi de umurumda değil; sert ya da yumuşak, Mercy bana ne vermek isterse kabul ediyorum. Odağımı diğer meme ucuna kaydırıp dilimle fiskelerken meraklı gözlerini üzerimde hissediyorum. "Bunlarla daha sonra daha fazla zaman geçireceğim," diye söz veriyorum, folyo pakete körlemesine uzanarak. "Ama şu anda külotunu çıkarman gerekiyor."

Bakışları sikimi avucumun içinde tuttuğum yere düşüyor ve göğsü keskin bir nefesle çöküyor. Başparmaklarını beyaz dantel külotunun elastik bandının altından geçirerek kalçalarını bir yandan diğerine yuvarlıyor. Onları kıcıncıdan çıkarıp, ayırık bacaklarından aşağı inemeyecek kadar gerilene kadar kalçalarından aşağı indiriyor. "Bu senin işine yarayacak mı?"

Kalçalarının arkasından tutup dengesini kaybedip masanın üzerine düşene kadar bacaklarını havaya kaldırdığımda ciyaklıyor. Külotunu sonuna kadar çıkarıp elbisesiyle birlikte masanın üzerine koyuyorum. Çökmekte olan manzaraya gülümsüyorum -Mercy'nin dar, pürüzsüz amı, ıslak ve göz hizasında, ağzımın kolayca ulaşabileceği bir yerde.

Öne doğru eğilerek dilimi yarığının içinde gezdiriyor ve tatlı tadın tadını çıkarıyorum.

Derin, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyor ve kalçaları birbirinden ayrılıyor. "Durma."

Kıkırdıyorum. "İşe geç kalacaksın."

"Uzun sürmeyecek, yemin ederim." İnce kollarını başının üzerine uzatırken neredeyse miyavlıyor. "*Lütfen, Gabriel.*"

"*Sikeyim.*" Tişörtümü başımın üzerinden çekiyorum ve kalçalarını daha fazla açılmayana kadar itiyorum. Sonra içine dalıyorum, klitorisine odaklanmadan önce dilimin amının her santimini dolaşmasına izin veriyorum, onu acımasızca kızdırıyorum. Çıglık atıyor ve yüzüme karşı kükrüyor. Mercy'nin bu savunmasız tarafının ortaya görmeye bayılıyorum. Ona iki parmağımı sokarak cevap veriyorum, vücudu parmaklarımın etrafında sıkıca kenetleniyor ve ben içeri ve dışarı pompalamaya başlıyorum, bu sırada dilim ona adımı haykıracak sinir demetiyle oynamaya devam ediyor.

Parmakları saçlarımı karıştırmaya başladığında, tutup çekecek bir şey aradığında, yakın olduğunu anlıyorum. Aniden geri çekiliyorum.

"Hayır!" Sırtını masaya dayamış, güzel göğüsleri havadayken pantolonunu indiriyor. "Durmayın. Lütfen."

Ayağa kalkıp prezervatifi takarken kıkırdıyorum. "Üzgünüm bebeğim. Ama şu anda boşalmanın tek yolu benim içinde olmam." Çünkü dün gece duyduklarımı dinleyip bu boşalmadan durabileceğimi sanmıyorum.

Tanrım, o muhteşem, çıplak, kızarmış ve altımdaki masanın üzerinde kıvranıyor, ben onun yayılmış vücudunun üzerine eğilirken beni bekliyor. O kapüşonlu, vahşi, seks dolu bakışlarıyla bana bakıyor. Bekliyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Yine de şansımı kaybetmeyeceğim.

Sikimin ucunu onun kaygan açıklığıyla hizalıyorum ve sıcaklığına doğru itmeye başlıyorum,

Ağzı açık kalıyor ama hiç ses çıkmıyor, ben yavaşça içine girerken amcığı sert etime yapışıyor. "Çok sıkısın. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim..." Bu sözlerin kaybolmasına izin verdim. *Bir kadının içindeyken başka kadınlar hakkında konuşmak hiç hoş değil, seni aptal.*

Mercy dişlerini sıkarak, "O zaman serseri kadınların peşinden koşmayı bırak," diye karşılık veriyor, bana dik dik bakarken gözlerinden ateş fışkırıyor.

İnliyorum, kızgın çizgisi sadece aletimi daha da şişiriyor. Biraz geri çekiliyorum ve sonra tekrar deniyorum, bu sefer horozumun ona daha derine battığını izliyorum. Dar olabilir ama *o kadar* ıslak ki. Otuz saniyeden fazla dayanamayacağım.

Kalçalarından tutup vücudunu aşağı çekiyorum, böylece göğüs göğüse, alın alına, uzun kirpikleri benimkileri sıyrana, kesik kesik nefeslerimiz birbirine karışan sıcak bir sis olana kadar kendimi katlamayı kolaylaştırıyorum.

Dudaklarını dudaklarımda yakalıyorum, dilimi acı verecek kadar yavaş bir dansla ağzının içinde kaydırıyorum. O da aynı şekilde karşılık veriyor, benim hızıma uyuyor, dilinin ucu dudaklarımda kenarında geziniyor, hiç şüphesiz kendini tadıyor. Kız yetenekli. Bu ağzın aletimle ne yapacağını merak ediyorum.

Omurgamdan aşağı bir yanma akmaya başlıyor ve taşaklarım geriliyor. Tanrım, hareket etsem de etmesem de boşalacağım-

Saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve başımı geriye çekiyor. "Dalga geçmeyi bırak ve beni becer artık," diye fısıldıyor, dişleriyle alt dudağımı sertçe ısıyor.

"Tanrım, kadın." Boğazımdan derin bir ses kaçıyor. Tekrar ayağa kalkmak için geri çekildim. Yayvan bacaklarını kavrayarak sertçe içine girdim ve yüksek sesli çığlığını kazandım. "Pardon, bu da neydi? Benden ne yapmamı istiyorsun?" İçinden söylüyorum sıkılmış dişler.

"*Lütfen*," diye inliyor, sırtını kamburlaştırıyor, bir eli karnından aşağı kayarak kendisiyle oynuyor.

Ona yalvarmayacağını hatırlatma dürtümü tutuyorum ve sikim kabzasına kadar gömülene ve o nefes nefese kalana, güzel yüzü zevkli bir acı maskesine bürünene kadar içine daha derin itiyorum.

"Emin misin?"

"Evet." Dudağımı ısıyor. "Ve bil diye söylüyorum, bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez. Senden hâlâ nefret ediyorum."

Ona doğru pompalamaya başladığımda gülümsüyorum, kalçalarım sert, hızlı bir ritimle pistonluyor, vücudu her itişte sarsılıyor, kremi göğüsleri çılgınca sallanıyor. "Elbette biliyorsun, bebeğim. Hiçbir şey değişmedi."

Tırnakları, bileklerimi kavrayıp sıkmadan önce kalçalarına doladığım ellerimi tırmalıyor. Her nasılsa otuz saniye içinde boşalmamayı başardım ama bir dakikayı geçebileceğimden şüpheliyim. Mercy çok iyi hissettiriyor.

"Geliyorum," diye
pantolonunu indirdi. Ve..
resmen işim bitti.

Aletimin etrafındaki ilk kas spazmını hissettiğim anda patlıyorum. İçine boşalırken ellerimle vücudumu masaya yaslamak zorunda kalıyorum, daralan kasları beni kurutuyor.

"Bu ... oldu ..." Mercy masanın üzerinde bir bez bebek gibi uzanırken attığı kahkaha nefes kesici, ince bir ter tabakası tenini kaplıyor. "Küstahça bir şey söyleyerek bu anı mahvetmeye cüret etme, Gabriel."

Bu kadının dudaklarındaki ismim benim çöküşüm olacak.

O olmasa bile, içine gömüldüğüm bu kaygan, dar amcığı terk etmeye hazır değilim. Hâlâ sertim. Birkaç dakika hızlı bir prezervatif değişimi ile memnuniyetle devam edebilirdim. Saatimi kontrol ediyorum. Ve lanetliyorum.

"Evet. Biliyorum." Mercy sanki o da benim kadar hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekiyor.

Ellerimi ipeksi bacaklarında gezdiriyorum ve omuzlarıma yerleştirmek için yukarı çekiyorum. "Bu gece bütün geceyi geçireceğiz, söz veriyorum." Dudaklarımı baldırına bastırıyorum. *Ve yarın ... ve sonraki gece ...*

Gözleri nazik öpücüğü merakla takip ediyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

Merkezin otoparkına girdiğimde gösterge panelindeki saat öğleden sonra 1:17'yi gösteriyor, cipim kaldırımındaki çatlaklara çarparak ilerliyor. "Sadece iki dakika geciktim."

Mercy elbisesini kucağında düzeltiyor ve sonra sutyen askısını düzeltiyor. Yerinde olmayan bir şey var mı diye kontrol ediyor. Öğle yemeği saatini bir masanın üzerinde çıplak geçirdiğine işaret edebilecek herhangi bir şey.

"Merak etme. Herkes az önce düzgünce becerildiğini bilecek."

Bana ters ters bakıyor ve sonra vizörü indirip parmağını hafifçe şişmiş dudaklarına götürüyor.

"Rahatla." Elimi uzatıp saçlarının dağınık görüldüğü yerde düzeltiyorum.

İçini çekti. "Gitmeliyim." Ayaklarının dibindeki çantayı, yemesine fırsat vermediğim öğle yemeğini topluyor. "Sanırım dersimden sonra görüşürüz." Kapının koluna uzandı.

Ne yaptığımın farkına varmadan kolundan tutup onu kendime çekiyorum. Bana soru sormak için döndüğünde dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Ayrıldığımızda derin bir kaş çattı.

Kıkırdıyorum. "Neyin var?"

"Yok bir şey. Ben sadece ..."

Tereddüt ediyor. Kaşımı

kaldırıyorum. "Merhamet mi?"

"daha ."

Bazı açılardan. "Sana öyle olduğumu söylemiştim."

"Doğru. Peki.." Yutkunuyor ve bakışları dudaklarıma kayıyor. "Sonra görüşürüz." Duraklıyor ve sonra bir öpücük daha çalmak için eğiliyor. "Ve bu senden şimdi hoşlandığım anlamına gelmiyor."

"Tabii ki hayır." Sırıttıyorum. "Ama muhtemelen bu güzel dudakları bu gece sikimin etrafında göreceğim anlamına geliyor."

Gülümsemesinin başlangıcını yakalıyorum, sonra onu bastırıyor. "Sen bilirsin." Kapıdan kaçıyor, arkasından "Pislik" diye mırıldanıyor.

Kalçalarının binanın içine doğru sallanışını izliyorum.

Harika. Öğleden sonramı azgın bir ereksiyonla geçireceğim.

YİRMİ DOKUZ

MERHAMET

O gece okuldan sonra Gabriell'in evine doğru yola çıktığımda, gergin bir enerji ve kendi inatçılığımдан güç alıyorum.

Bugün zayıftım. Kibirli Gabriel mi? O piçi reddetmekle ilgili bir sorunum yok. Ama öğle yemeğinde yanımda oturan daha yumuşak, daha insani versiyonu, dün gece ne olduğunu düşündüğüm konusunda çok endişeli olanı, onun cazibesini uzak tutmak için yeterli zırhım yok. Öğleden sonrayı -çok aptalca bir şekilde- kendimi Gabriel'le bugünkü seks molasının tek seferlik bir anlaşma olacağına ikna ederek geçirdim ama içimden bir ses bunun böyle olmayacağını söylüyor. Özellikle de beni işe bıraktığı ve tatlı bir veda öpücüğü verdiği zamanki gibi hareketler yapmaya devam ederse.

Bu adam hayatımı işgal etti.

Bütün öğleden sonra ve akşama kadar düşüncelerimde oyalanması, dikkatimi dağıtması yetmiyormuş gibi, onu hâlâ *hissedebiliyorum* - etimdeki ateşli bakışlarını, kalçalarını sıkıca kavrayışını, içime soktuğu sert boyunu. Kendimi, bütün gece yatakta, aceleye getirilmemiş bir seksin nasıl olabileceğini merak ederken yakaladım ve bunun düşüncesi bile bacaklarımın arasında saatlerdir kaynayan sızıyı besledi.

Ama vücudumun artık ne zaman ne isterse yapabileceği bir şey olduğunu düşünmesine asla izin vermeyeceğim.

Dünden hatırladığım gümüş renkli Mercedes SUV, hatırlamadığım gök mavisi kız gibi bir Z3 ile birlikte garaj yoluna park edilmiş. Harika. Caleb yine eğleniyor olmalı. Onun yanında, Gabriel bir melek gibi görünmeye başlıyor.

Arka koltuktan çantalarımı toplayarak, içine girmek üzere olduğum ahlaksızlığa karşı kendimi hazırlıyorum ve içeri giriyorum. Neyse ki, hepsi

büyük ekran televizyonda beyzbol maçını izliyordum, giyinik olarak. Şey... nispeten. Caleb ve dünkü kaslı ikizler gömleksiz, ellerinde biraları, dikkatleri beyzbol sopasını vuracak adama odaklanmış bir şekilde televizyonun etrafında volta atıyorlar. Tanımadığım iki güzel esmerin üzerinde yırtık kot şortlar ve bikini üstleri var.

"Evine hoş geldin, tatlım." Caleb birasından bir yudum alırken sırtıyor, şakacı bakışları vücudumu tepeden tırnağa tarıyor. "Günün nasıl geçti?"

"Peki," diyorum kibar ama düz bir tonda. Ne de olsa bu sabah bana flaş patlattı ve teklif etti.

Solundaki ikiz boğazını temizler.

"Dün Finn'le tanışmadın, değil mi?" Caleb kaşlarını çatarak soruyor.

"Resmi olarak değil." *Gerçi geldiğinde sesinin nasıl çıktığını çok iyi biliyorum.* İkizin bakışlarıyla karşılaştığımda yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Merhaba."

Finn öne doğru yürüyüp bana elini uzatıyor ve geniş bir gülümseme takınıyor. O elin bir kadının başını aşağıda tutarken ona üflediği gerçeğini bir kenara itiyorum ve dostça jesti kabul ediyorum. Yakışıklı ve ikiz kardeşinin bir aynası; her ikisinin de parlak ela yeşili gözleri, koyu renk saçları, göğüs ve kollarını dolduran kasları var. Diğer kardeşin sakalı olmasa onları birbirinden ayırt edemezdim.

"Bu benim kardeşim, Felix. Kusura bakma, adını duyamadım," diyor yumuşak bir sesle.

"Bu Mercy," diye itiraf ediyorum isteksizce. *Ve üç ... iki ...*

"Merhamet." Finn'in yeşil gözleri parlıyor. "Bu senin sahne adın mı?"

Kanepedeki esmerler sanki bu şimdiye kadar duydukları en komik, en orijinal şeymiş gibi titriyorlar.

Gözlerimi deviriyorum.

Gabriel'in derin sesi görünmeyen bir yerden, nefes nefese, "Onun adı," diye geliyor. Bir saniye sonra köşede beliriyor, gömleksiz ve elinde bir havluyla, kahverengi saçları nemli, seksi bir karmaşa, mayosu ıslak ve kaslı vücuduna yapışıyor. Elastik bandın beline oturuşuna ve kalçalarının o muhteşem kıvrımını ortaya çıkarışına hayran kaldığımda midem bulanıyor.

Gabriel düpedüz yenilebilir görünüyor.

Ve hala bu alçakla öğle yemeğinde seks yaptığıma inanamıyorum. Hem de onun kulübündeki bir masada.

*Bir daha olmayacak. Bir
daha olmayacak. Bir
daha olmayacak.*

Gabriel'in gözlerindeki şehvet dolu parıltı nefesimi kesiyor. Bu bakış tamamen farklı bir şey söylüyor. Beş dakika içinde tekrar yapacağımızı düşündüğünü söylüyor.

Bacaklarımın arası ısınıyor.

"Hey, Gabriel," diye mırıldanıyor soldaki kız baştan çıkarıcı bir sesle. "Şimdi gelip bizimle takılacak mısın-"

"Hayır." Ona bakmıyor bile, duruyor.

Onu susturmasından bu kadar zevk almam yanlış mı? Belki, ama şu anda intikamcı bir sevinçle dolup taşıyorum. Yine de, geçmişte onu kaç kez *susturmadığını* da merak ediyorum.

Bakışları ağzıma kayıyor ama beni öpmek için harekete geçmiyor. İlk hamleyi benim yapmamı beklediğini fark ediyorum.

Ona sadece "sanki" der gibi bir kaşımı kaldırıyorum. Karşılık olarak kıkırdaması omurgamdan aşağı ılık bir ürperti gönderiyor.

"Rosita carnitas yaptı. Aç mısın?" diye soruyor gamze dolu bir gülümsemeyle. "I yakaladı bir şey üzerindeKampüs. Ama Teşekkürler." I hissetmek benim Kendi

karşılık veren gülümsemem dudaklarımı geriyor. Gabriel'in bir nevi esiri olmakla ilgili bir şey varsa o da açlıktan ölmeyeceğim. Her zaman besliyor ya da beslemeye çalışıyor. Sanki gerçekten herhangi birini önemseyebilirmiş gibi. ama kendisi.

Ve bu düşüncelerin önünü kesmem gerekiyor. "Üzerinde çalışmam gereken bir ödevim var, o yüzden gidip..." Gabriel çantalarımı omzumdan kaydırırken sözlerim dağılıyor.

"O zaman hemen başlamalısın." Kolunu belime dolayarak bizi döndürüyor ve oturma odasından yatak odasına giden koridora doğru yönlendiriyor, boşta kalan elinde eşyalarımı taşıyor.

Hiç vakit kaybetmiyor.

Midemde kıpırtılar oluyor. Bu gece onunla seks yapmama kararı mı? Beş dakika önce o kadar kararlıydım ki? Şimdiden sallantıda.

Caleb, "Ben de tam Mercy'ye ağabeyinle paylaşmayı ne kadar çok sevdiğini söylüyordum," diye sesleniyor.

"Hiç şansın yok. Ve şu andan itibaren sabahları pantolon giy ki senin o gevşek aletini görmek zorunda kalmasın," diye karşılık veriyor Gabriel. Kahkaha sesleri arasında köşeyi dönüyoruz.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü o Caleb."

Yutkunuyorum. "Peki bu doğru mu?" Kardeşinin ne ima ettiği çok açık.

Gabriel ağzını açar ama tereddüt eder. Sonunda kelimelerini seçtiğinde, keskin, neredeyse bir uyarı niteliğinde. "Sana elini ya da başka bir uzvunu sürmeyecek."

İlginç. Ama kardeşiyle başka kadınları paylaştığını inkar etmedi.

"aldın mı?" soruyor, sanki ödevini *almamış* gibi.

tek amacı beni becermek için yatak odasına götürmekti.

"Zar zor. Oraya gittiğimde kütüphanedeki tüm yazıcılar kullanılıyordu ve beklemek zorunda kaldım. Derse geç kaldım." Sesimdeki titremeyi temizliyorum. Birden gerildim.

Gabriel kaşlarını çatıyor. "Neden buradaki, ofisteki yazıcıyı kullanmadın?"

"Ben sadece... bilmiyordum," diye mırıldanıyorum beni yatak odasına götürüp kapıyı arkamızdan iterek kapatırken. Dün gece çok farklı şartlardaydık. Şimdi hangi şartlarda olduğumuzdan emin değilim.

İri bedeni kapanıyor, beni duvara yaslayana kadar geriye doğru sürüklüyor. "Sana bu evde istediğin her şeyi kullanabileceğini söylemiştim." Yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve dudakları tenimde gezinirken ürperiyorum. Bunu nasıl inkâr edebilirim? Çok iyi hissettiriyor ve duygularımın birbirine karışma riski yok çünkü Gabriel Easton'dan nefret ediyorum. Ya da en azından savunduğu *her şeyden* kesinlikle hoşlanmıyorum. Ama böyle davrandığında ...

Kulak mememin hemen altına, bir şekilde çakıllı meme uçlarıma kadar hissettiğim yumuşak, dilli bir öpücük bırakıyor. "Şu anda inanılmaz derecede sert olan aletim de dahil olmak üzere *her şeyi* kullan." Bu ifadenin kanıtını karnıma bastırmak için eğiliyor.

"Aletin *her zaman* sert," diye nefes nefese bir kahkaha attım. "Ve şortun soğuk."

"Özür dilerim. Tur atıyordum." Islak şortunu çıkarıp tekmeliyor ve kendini önümde çırılçıplak bırakıyor. "Daha iyi misin?"

Hayranlıkla yumuşak bir nefes alıyorum, parmak uçlarım gergin karnının üzerinde geziniyor, aşağı uzanıp elimi uzunluğunun etrafına sarmak için can atıyorum. Henüz o sakin üzerinde parmağımı bile gezdirmedim.

Dokunuřumla kasları geriliyor. "Bu dűřünceni unutma," diye fısıldıyor, elleri elbisemin arkasındaki fermuara gidiyor.

Birkaç saniye -zihnimin gerisinde bulanık bir an- kendime ona durmasını söylemem gerektiğini söylüyorum, ama fermuarı aşağı çekerken, kelimeler dilimde asla oluşmuyor.

Kısa kolları omuzlarımdan aşağı itiyor ve kumaş kayarak ayak bileklerimde toplanıyor, beni sütyenim ve külotumla bırakıyor. Parmak uçlarını kalçamın iç kısmında gezdiriyor.

"Bekle." Bacaklarımı birbirine kenetliyorum, parmakları külotuma girmeden hemen önce onu oyalıyorum. "Duş almam lazım."

"Hayır, yok." Serbest eliyle sütyenimin kopçasını çözüyor. Çıkartıyor ve meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına almak için eğiliyor, ağzına almadan önce hafifçe alay ediyor ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkartıyor.

"Var. Bu sabah yoktu."

"Hmm..." Dizlerinin üzerine çökerek yüzünü kalçalarımın tepesine bastırıyor. "Bana harika kokuyorsun, ama bırak da tadına bakayım."

Yüce Tanrım. "Duşa ihtiyacım var," diye daha kararlı bir şekilde tekrarlıyorum, ellerini sıkarak külotumu çıkarmayı başaramadan durduruyorum.

Külotumun içinden klitorisimi emerken karanlık, kapüşonlu gözleri benimkilere kilitleniyor. Bedenimden bir titreme geçiyor. Böyle devam ederse, boşalacağım. "Gabriel ..."

"Tamam."

Elinden kurtulmak için kıvranıyorum, kapıyı itip kapatana kadar banyoya giden yol boyunca bakışlarını kıkımda hissediyorum.

Başımı kendime doğru sallıyorum. "Onunla bir odada beş dakika bile dayanamazsın."

Gabriel'in özel banyosundaki duşakabin, tavandan iki ayrı pűskürtme başlığı ve duvara yapıştırılmış diğer üç başlığın yanı sıra bir tarafında yerleşik bir bank ile lüksün en iyisidir. İçine üç yetişkin rahatlıkla sığabilir.

Gabriel'in birden fazla kez bundan faydalandığından şüphem yok.

Bu dűřünceyi bir kenara iterek külotumu çıkardım ve kabine girdim, sürekli sıcak su akışı olana kadar çeşitli düğmeleri kurcaladım

en soldaki kafadan geliyor. Ve yatak odasında beni bekleyen o adamı düşünüyorum. Bir sürü yatmış, bana bu kadarını itiraf etti. Onun hakkında bilmemeyi tercih ettiğim şeyler dışında hiçbir şey bilmiyorum - yozlaşmış babası, işlettiği ve muhtemelen uyuşturucu parasıyla satın alınmış olan kulüp ve kardeşiyle birlikte sürdürdükleri playboy yaşam tarzı. Peki ya *diğer* her şey? Üniversiteye gitti mi? Hiç aşık oldu mu? Annesine ne oldu? Babasını seviyor mu?

Gabriel hakkında hiçbir şey bilmesem daha iyi, diye kabul ediyorum, akıntının altında durup ellerimi saçlarımın arasından geçirerek ıslatıyorum. Bu detayları bilmek onu insan yapıyor, bu da onu önemseyebileceğim biri yapıyor. Gabriel umursamak isteyeceğim türden bir adam değil. Sadece hafta sonuna kadar bunu atlatmam gerekiyor-

Kabin kapısı kayarak açılır ve Gabriel içeri girer.

"Şaka yapmıyormuşsun." Heyecanım kabarırken bakışlarım onun çıkık ereksiyonunun üzerinde geziniyor.

Diğer düğmeleri çeviriyor ve saniyeler içinde tüm duş başlıklarından ılık su akarak büyük duşu buharla dolduruyor. Bankın üzerine yerleşiyor, kaslı kalçaları yayılıyor, muhteşem vücudu sergileniyor.

"Yalnız duş almama bile izin vermiyor musun?" Her zamanki acımasızlığımı sesime yansıtamıyorum.

"Bana aldırmayın." Kiremitli duvara yaslanıyor ve yumruğunu o büyük, güzel aletin tabanına sarıyor. Kendini yavaşça okşuyor.

"Merak etme, yapmayacağım." Ona sırtımı dönüyorum ve bu manzara beni korkutmuyormuş gibi davranıyorum. Bu arada göbeğim zonkluyor. Bu bana dün geceki rüyamı hatırlatıyor ve şu anda onun kucağında olma düşüncesi duşumu aceleye getirme isteği uyandırıyor.

Ama o buna güveniyor. Alışkın olduğu şey bu - oturma odasındakiler gibi kızlar, gözlerini kırpıştırıp "ah Gabriel, gel benimle takıl!" diye mırıldanıyorlar, tam da ona sakso çekmekle ilgili şaka yapmadan önce, onu *gerçekten* sakso çekmek için.

Ben onlardan biri değilim ve bunu hatırlaması gerekiyor.

Duşlarım normalde on beş dakika sürer ama şimdi o burada olduğuna göre, etmeyeceğim. Şampuanımdan bir topak avucuma döküyorum ve kafa derime masaj yapar gibi yavaş bir tempoyla köklerime masaj yapıyorum.

"Bu koku da ne?" Gabriel alçak ve boğuk bir sesle sorar.

"Gül yaprakları." Kendimi bildim bileli en sevdiğim koku ve hayattaki tek savurganlığım.

Derin derin içine çekiyor. "Senin tenin de böyle kokuyor." "Çünkü benim vücut yıkama suyum da aynı seriden." "Senin kokunu seviyorum. *Her santimetrekareni.*"

Yüzünün bacaklarımla arasındaki görüntüsü gözümün önüne geliyor ve kalçalarım geriliyor. Omzumun üzerinden bir bakış atma dürtüsüyle savaşıyorum ve bunun yerine saçımı temizlemeye devam ediyorum, kalın bir köpük oluştuyorum.

"Merhamet." Sesi acılı geliyor. "Bitirmek üzere misin?"

"Neredeyse bitmiş gibi mi *görünüyorsun?*" Kulağa şirretçe geliyor, ama daha yatıştırıcı bir yanıtla devam etme dürtüsüne direniyorum.

"Bana işkence etmeye çalışıyormuşsun gibi *görünüyor.*"

Bingo.

"O dudaklarına ihtiyacım var."

Bunun ne olduğunu detaylandırmasına gerek yok. Ona sakso çekme düşüncesi ağzımı sulandırıyor ama bunu onun için kolaylaştırmayacağım. Sesimi eğitiyorum. "Şey, şu anda meşgulüm. Beklemen gerekecek. Ya da bunu senin için yapacak başka birini bul."

Bu sözler ağzımdan çıktığı anda onları geri çekmek istiyorum. İkimiz de biliyoruz ki şu anda bu evde oturan ve onun sikini yalamaya istekli iki kadın var ve Gabriel blöfümü görürse ya yumuşamak ya da gitmesi için onunla alay etmek zorunda kalacağım.

Pes etmek istemiyorum. Ama eğer ayrılır ve onlardan birine giderse... Midem sıkışıyor. Kıskanıyorum, farkındayım. Onun başka bir kadınla birlikte olma fikrini kıskanıyorum.

Nefesimi tutuyorum, şüphesiz gelecek olan meydan okumayı bekliyorum. Ama Gabriel "Bekleyeceğim." diyerek beni şaşırtıyor.

Uzun, yumuşak bir rahatlama iç çekişi yapıyorum ve bunu anlamamasını umuyorum. Ama sonra gelişigüzel ekliyorum, "Bil diye söylüyorum, bu duşumu bitirdikten sonra hiçbir şeyin garantisi değil." *Tanrım, Mercy, bu gece onu ve kendini gerçekten sınıyorsun.*

Cevap vermiyor.

Duş başlığının altında tatlı bir zaman geçiriyorum, köpüklü şampuanı son damlasına kadar duruluyorum.

Ben saç kremime uzanırken, "İnanılmaz bir popon var," diyor.

"Teşekkürler mi?" Uzun saçlarımla uçlarına yavaşça çeyreklik bir miktar sürüyorum.

"Hiç birinin onu becermesine izin verdin mi?" "Hayır."

"Bana izin verecek misin?"

Bacaklarımın arasından sıcaklık akıyor ve soran diğerlerine verdiğim anında inkâr dudaklarımda ölüyor. Bu çekiciliği hiç anlamadım. Kesinlikle hiç arzu hissetmedim. Sadece kirli görünüyor. Ama *her şeyin* kirli görüldüğü Gabriell'in dünyasında, her şeyden çok merak ediyorum. Bunu birkaç kez ima etti ve tahminimce ne yaptığını biliyor. Bir de dün gece diliyle yaptığı o hızlı alay vardı.

Sonunda, "Bir daha *hiçbir şey* yapmana izin vermeyeceğim," demeye karar verdim. "Bana düşunu bitirdiğini söyle." Hafif acılı bir çakıllı sesinde bükülme.

Karnımın alt kısmı geriliyor, onu tekrar içimde hissetme, kontrolünü kaybetmesini izleme dürtüsü irademi bastırmakla tehdit ediyor. Ama bunun yerine lif kabağıma uzanıyorum ve vücut yıkama suyu fişkırtarak kollarımı köpürtmeye başlıyorum. "Hayır."

Saniyeler içinde arkama geçti. "Bana işkence ediyorsun," diye homurdanıyor, dudakları kulağıma bastırıyor, nefesi kesiliyor.

"Belki," diye itiraf ediyorum, çıplak bedeninin arkamda bu kadar yakınımda belirmesinin, çıkık ereksiyonunun sırtıma yaslanmasının keyfini çıkarıyorum. "Ama yine de vücudumu yıkamam gerekiyor."

Lif kabağını elimden alıyor ve cildime sürmeye başlıyor, kolumdan köprücük kemiğıme, gövdemden göğüslerime doğru hızla ilerliyor, parmak uçları her dairesel geçişte boncuklu meme uçlarımı yakalıyor.

"Temizlenmesi gereken başka vücut bölgelerim de olduğunu biliyorsun," diye takılıyorum, sesim şimdi hafifçe titriyor. Kalçalarımı tekrar onun bekleyen bedenine sürme dürtüsüne direnmek giderek zorlaşıyor.

Diğer kolunu vücuduma dolayarak ve beni kendisine doğru çekerek bu sorunu benim için çözüyor. Nasırlı eli bir göğsümü nazıkçe sıkarken dudakları boynumu buluyor. "En sevdiğim yerimi mi kastediyorsun?" Lif kabağını aşağı doğru kaydırarak bacaklarımın arasına yerleştiriyor.

Kalçalarımı hafifçe ayırarak cevap veriyorum. Tamam, belki Gabriel'le bir gece seks yaptıktan *sonra hepsi* bu kadar. Bugün aceleye *geldi*.

"İşte böyle bebeğim, benim için açıl," diye mırıldanıyor kulağıma. Sevgi sözcüklerini hiç sevmemişimdir ama nedense bu adamın ağzından çıkan her şey benim için hızla kabul edilebilir hale geliyor. Duruşumu daha da ayarlıyorum, elini arasına sığdırması için ona bolca yer açıyorum. İleri geri okşamaya başladı.

Dudaklarını dudaklarımla yakalamak için dönüyorum. Ağzımın kenarı boyunca yalıyor ve bir şekilde onu bacaklarımla arasında hissediyorum. Dilini nasıl kullanacağını daha önce tanıdığım hiçbir erkeğin bilmediği kadar iyi biliyor ve daha önce klitorisime dokunduğunu hatırlamak bile kalçalarımı daha da ayırmama neden oluyor.

Dili ağzıma girdiği anda sert bir şekilde emiyorum. "*Lanet olsun*, Mercy. Beni öldürüyorsun," diye haykırıyor dişlerinin arasından. dişlerini göstererek şişmiş boynunu sırtıma doğru itti.

Bakışlarıyla buluşacak kadar geri çekiliyorum. "O zaman beni bir an önce çıkarsan iyi edersin." Bu yumuşak bir talep, hınzır bir gülümsemeyle iletildi.

Bana sertçe bakarken çenesi geriliyor, bakışlarının derinliklerinde karanlık bir fırtına kopuyor. Gabriel Easton *bu kadar* öfkelenildiğinde ve bir kadın onunkinden önce kendi zevkini talep ettiğinde nasıl tepki verdiğini merak ediyorum. Daha önce bunu yapmaya cesaret eden oldu mu?

Sonunda onu çok mu zorladım?

Süngerini fayans zemine fırlatıyor ve kalçalarımdan tutarak beni döndürüyor. Beni fayans duvara bastırıp suyun akıntısının dışına çıkarana kadar geriye doğru sürüklerken vücudu irileşiyor. "Seni çıkarmamı ister misin?" Kinci bir sırıtış dudaklarını kıvrıyor ve midemin sinirden kasılmasına neden oluyor. "Tamam Mercy, seni çıkaracağım."

Raftaki bir şişeye uzanıyor. "Nedir o?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Seni *hızlıca* boşaltmama yardımcı olacak bir şey" Kapağı çeviriyor ve şişeyi sıkıyor. Berrak sıvı topraklar halinde dökülüyor.

Gabriel'in duşunda kayganlaştırıcı hazır mı?

Muhtemelen daha sonra bundan iğreneceğim, ama şu anda bir rahatlama için zonkluyorum. Yine de...

Dudaklarımı yaladım. "Buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Şişeyi yerine koyarken kıkırdıyor. "Bırak da ihtiyacın olan şey için ben endişeleneyim." Berrak, kaygan sıvıyı *tüm* parmaklarına yaymaya özen gösteriyor.

İç kaslarım beklentiyle sıkıştı.

Boştaki eliyle ensemdeki saçları tutuyor ve gözlerimiz buluşana kadar başımı nazikçe geriye çekiyor. Onun gözlerinde ateş yanıyor. "Güven bana, bundan zevk alacaksın" diye fısıldıyor. Üç parmağını birden girişime soktuğunda, vücudum bu saldırıya karşı hiçbir direnç göstermediğinde benden bir nefes kayıyor. Bunu başparmağını klitorisime doğru döndürerek takip ediyor, bu da dizlerimi

bükülmekle tehdit ediyor. Kendimi desteklerken ellerim onun güçlü omuzlarına uzanıyor.

"Seni yakaladım," diye mırıldanıyor, hâlâ saçlarımı tutuyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş.

Bir parmağın dar girişimi yoklamasından bir saniye önce gözlerimdeki hınzır parıltıyı yakalıyorum. Otomatik olarak gerildim.

"Sakin ol," diye fısıldıyor, fısıltısı alçak ve hırıltılı.

Derin bir nefes alıyorum, bedenimin beni dinlemesini istiyorum. Bunu yapar yapmaz, o kaygan serçe parmağı sıkı kas halkasını geçip gidiyor. İçeri girmesiyle birlikte hafif bir yanma hissediyorum.

"Vücuduna alışması için bir dakika verelim." Başparmağı klitorisimle oynamaya devam ederken dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor.

Beklerken utanmadan ellerimle vücudunu keşfediyorum, bu adamı fiziksel olarak kıyaslanamayacak kadar güzel yapan birçok sert kıvrıma hayran kalıyorum. Avuçlarımı yontulmuş gövdesinde gezdiriyor, göğsünün üzerindeki dolgulu kasları avuçluyor, başparmaklarımla yuvarlak meme uçlarını okşuyor, biçimli pazılarının gücünden keyif alıyorum.

Bakışlarıyla karşılaştığımda ellerim tekrar geniş omuzlarına yerleşmişti. Gözlerinde tuhaf ve anlaşılmaz bir ifade var. Neredeyse asık suratlı.

Kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?"

Cevap verene kadar birkaç vuruş geçiyor. "Bir şey yok." Saçımı tutuşu tekrar sıkılaşıyor. "Bana bak. Bana bakmayı bırakma," diyor ve parmaklarını vücuduma sokup çıkarmaya başlıyor, ilk başta yavaşça ama hızla hızlanıyor, ta ki her hamlesinde içime girene ve klitorisim orgazm vaadiyle karıncalanana kadar. O hafif yanma yerini Gabriel'in beni inanılmaz derecede samimi ve özel bir şekilde sahiplenmesinin tuhaf erotik hissine bıraktı.

Gözleri kendi ihtiyacıyla parlıyor ve yine de benimkiyle ilgilenmeye devam ediyor, çalışan kolundaki kaslar sıkıca bağlanıyor ve beni bu kadar ıslak yapan kayganlaştırıcı mı yoksa uyarılmam mı bilemiyorum ama kesinlikle benim avantajıma çalışıyor.

Dudakları kıvrılıyor. "Orada olmam hoşuna gidiyor, değil mi?"

Garip ve istilacı hissettiriyor ve... evet, hissediyorum. "Senin hissettiğin kadar değil," diyorum onun yerine, kalçalarımı yuvarlayıp elini sürmeye başladığımda soluk soluğa.

"Tanrım, Mercy," diye inliyor. "etmezsen yükümü kendim boşaltacağım." Hızı ve baskısı artıyor, o tanıdık

Çekirdeğimde çiçek açan ısı.

Tek yapmam gereken ön kolunun eforla nasıl gerildiğine bakmak. İlk dalgalar bana çarptığında "Geliyorum," diye boğuluyorum ve sonra çığlıklarımı kontrol edemiyorum. Yoğun zevk dalgaları beni vururken Gabriell'in elini tutuyorum. Sonunda dalgalar söndüğünde, omuzlarına yapışmış halde kalıyorum ve bacaklarım titriyor.

Klitorisime son bir alaycı vuruş yapıyor ve sonra parmaklarını yavaşça dışarı kaydırıyor, beni garip bir şekilde boş hissettiriyor. "Merhamet." Elimi avucunun içine alıyor ve kadifemsi pürüzsüz uzunluğuna bastırıyor. Aleti uzun, kalın ve sert bir şekilde avucuma değiyor. Ve onu tekrar kalçalarımın arasına alma fikri, merkezime doğru yeni bir ıslak sıcaklık seli getiriyor. "Beni daha fazla bekletme," diye fısıldıyor, sesi boğuklaşıyor. "Bütün gün seni bekledim."

Bu samimi itiraf karşısında içimde bir şeyler kıpırdıyor. Gabriel bunu o kadar rahat itiraf ediyor ki, her zamanki kibirli tavrından eser yok ve bütün gün kendini neredeyse hiç belli etmedi.

Onu bir kez, çok yavaşça okşuyorum. Boğazından kaçan yanıt niteliğindeki gırtlak iniltisi, ona daha fazla işkence etme fikrinden vazgeçmemi sağlıyor.

Önünde dizlerimin çöküyorum. Duş fayansı sert ama bunu görmezden geliyorum çünkü tahminimce uzun süre dayanamayacak, göğsünün düzensiz nefes alış verişleriyle kabarmasına bakılırsa. Dudaklarımı bir kez yalamamı izlerken gözleri tahrikten parlıyor ve dilimi şaftının alt tarafında gezdirdiğimde alevleniyorlar. Gabriel'in vücudunun bu açıdan görüntüsü vücudumun başka bir orgazm için ağrmasına yetiyor, ama bunun için daha sonra zaman var. Şimdilik, bunu yapmak için ne kadar heyecanlı olduğuma şaşıyorum.

Yumruğumu tabanının etrafına sarıyorum ve dilimi ucunun etrafında birkaç kez döndürüyorum, dışarı sızan tuzlu damlaların tadını çıkarıyorum, onu ilk kez içeri almadan önce ağzımı olabildiğince geniş bir şekilde uzatıyorum. Vay canına, *ne kadar büyük*.

"Sorun değil bebeğim, bana alışmak için acele etme," diye mırıldanıyor, ıslak, yapışkan saçlarımı alnımdan nazikçe itiyor, ses tonunda ve yüzünde endişeden başka bir şey yok. Şimdiden tecrübesiz olduğumu varsayıyor. Sinirlenmem gerekirdi ama sadece eğleniyorum.

"Aww, benim için endişeleniyor musun?" Açığı ayarlayarak alay ediyorum. Ucuna tatlı bir öpücük konduruyorum, ona göz kırptıyorum ve sonra boğazımın arkasına çarpana kadar bir hamlede tüm uzunluğunu alarak içeri dalıyorum.

Gabriel bir küfür savuruyor, ben ondan uzaklaşırken, sadece hızla tekrar aşağı iniyor, dudaklarımın onun üzerinde emmesine izin veriyor, horozunun boğazımı doldurma şeklinin tadını çıkarıyor.

"Merhamet," diye haykırıyor, parmakları hala saç kreminden kayganlaşmış saçlarımın arasından geçerken başı geriye düşüyor.

Duruşunu ayarlayıp kalçalarını salladığı sırada kontrolü elimde tutmak için avuçlarımı kalçalarına bastırıyorum. Ona oral seks yapmamı izlerken gözleri parlıyor, yumruğu saçlarımı sıkıca kavıyor, nefes alış veriş düzensizleşirken dudakları aralanıyor. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ama adımı birden fazla kez duyuyorum. Onu görmezden geliyorum, yukarı aşağı sallanırken ağzımı aletin üzerine emiyorum.

Bundan zevk alıyormuş gibi yapmama bile gerek yok.

Uyarı vermeden ve beklediğimden çok daha kısa sürede patlıyor, ağzımı dolduruyor, bacakları titriyor, derin inlemeleri duş kabiniinde yankılanıyor. Son nabızı da söndüğünde üzerinden sıyrılıyorum ve ayağa kalkmadan önce dikkat çekmeden gidere tükürmek için eğiliyorum.

Gabriel'in yüzünde bir şaşkınlık maskesi vardır. "Sen.. Bu..." Karanlık bakışları dudaklarımı dağlarken nefes nefese kalıyor, her ne sebeple olursa olsun düşüncelerini tam olarak dile getiremiyor.

"Merak etme bebeğim, bana alışmak için acele etme," diye alaycı bir sesle takılıyorum. "Belki bir dahaki sefere daha uzun süre dayanırsın."

Kaşları çatılır. "Komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?" Öne doğru atılarak bedenimi kendisi ile fayans arasına sıkıştırıyor. Kalçalarımın arkasından tutup beni kaldırıyor ve bacaklarımı kalçalarının etrafına doluyor.

Kollarımı boynuna dolama dürtüsü hissediyorum ve öyle yapıyorum, onu daha yakına çekiyorum, çakıllı meme uçlarım sert göğsünü sıyrıyor. Vücudumda hoş bir ürperti dolaşiyor.

"Ne kadar dayanabileceğimi görmek ister misin?" diye alay ederek duruşunu ayarlıyor. Dudaklarıma yakıcı bir öpücük kondururken sikinin ucu açıklığıma doğru ilerliyor.

Tanrım. Hâlâ taş gibi sert.

"Prezervatif," diye

hatırlatıyorum. İnliyor.

"Gabriel..."

"Kahretsin, burada bir tane bile yok." İkinci ve daha yüksek bir iniltiyle güçlü bir kolunu belime doluyor ve duvardan uzaklaşıyor. Duş kabiniinin kapısını iterek açıp dışarı fırlarken güçlü bedenine yapışıyorum. İçinde

Aklımın bir köşesinde tüm duş başlıklarını açık bıraktığımızın, havanın artık çok daha soğuk olduğunun, saçımda hala saç kremi olduğunun ve sıırılsıklam olduğumuzun farkındayım ama Gabriel beni banyodan çıkarıp doğruca yatağına götürürken bunların hiçbirinin önemi yok. Daha çok ne kadar iyi hissettirdiğine, onun vücuduna ne kadar bağımlı olduğuma, onu tekrar içimde ne kadar çok istediğıme hayret ediyorum.

Sanki ağırlığım hiç önemsizmiş gibi tek koluyla beni tutmaya devam ederken komodininin bir prezervatif çıkarıyor ve folyo paketi dişleriyle yırtıyor. Yatağın üzerine diz çöküyor, beni yatağın üzerine bırakmak için eğiliyor, ben de bacaklarım açık bir şekilde yatıp bekliyorum ve prezervatifi takmasını pür dikkat izliyorum.

"Nerede kalmıştık..." Kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor, üzerime uzanırken ezici ağırlığını ayarlıyor. Ellerimi tutarak kollarımı başımın üzerine kaldırıyor, onları aşağı doğru sabitliyor, parmakları benimkilerin arasından geçiyor. Dudaklarıma yavaş, kışkırtıcı bir öpücük kondurmak için eğilirken kaslı kolları başımın etrafında bir koza oluşturuyor.

Gabriel ile misyoner stili beklemiyordum, ama bunun şimdiye kadar deneyimlediğim en erotik pozisyon olacağını şimdiden söyleyebilirim.

"Sanırım bana bir şey kanıtlamak zorundaydın?" Tatlı tatlı fısıldıyorum, kalçalarımı onun için daha geniş açıyorum. İkimiz de hafifçe titriyoruz ama bunun uzun süreceğinden şüpheliyim.

"Oh evet." Başının tekrar açıklığını dürttüğünü hissettiğimde o tek taraflı gamzeli sırıtış devreye giriyor. Ve tek bir sert hamleyle içimin derinliklerine gömüldü.

Bu kadar uzağı, bu kadar çabuk gerildiğim için haykırıyorum.

"Eminim şimdi o kadar kayganlaştırıcı sürdüğüne pişman değilsindir." Kendini neredeyse tamamen bırakıyor, ancak tekrar sertçe itiyor.

Beni doldururken nefes nefese kalıyorum, yoğunluğu neredeyse çok fazla.

Dudakları yine kulağımın altındaki noktaya yerleşiyor -belli ki onun favorisi ve hızla benim de favorim oluyor- ve beni yavaşça öpüyor, kalçalarını nazikçe yuvarlarken dilinin ucuyla tenimle alay ediyor, boyutuna alışmama izin veriyor.

"Bütün gün burada yaşayabilirim."

Ona izin verebilirdim, sessizce kabul ediyorum. İç kaslarımı onun sikinin etrafında sıkarak hırlamasını kazanıyorum. Yine de o yavaş, cezalandırıcı hızda devam ediyor, yontulmuş vücudu tekrar tekrar içime girerken esniyor.

İçimi nem kaplarken bir küfür savuruyor. "Bu benim için, değil mi?" Kapüşonlu bakışları benimkilerle buluşuyor ve bakışlarındaki ifade yakıcı. Kalçalarını yuvarlaması hızla dalmaya dönüşüyor, hızı artıyor. Her birini karşılıyorum, kalçalarım sallanıyor, bacaklarım daha da açılıyor, ellerim onun güçlü bedeninde dolaşmak için çaresizce tutuşuna karşı zorlanıyor. Ama o ellerimi bırakmıyor, onun yerine başparmaklarını avuç içlerimde yavaş daireler çizerek gezdiriyor. Bakışları dudaklarımı incelemek için kayıyor ve sonra öpüşüyoruz, dudaklarımız, dillerimiz ve ısırıklarımız sanki yeterince yaklaşamıyormuşuz gibi dağınık bir karmaşa içinde birbirlerine karşı çalışıyor.

Michelle bir keresinde ecstasy almanın nasıl bir şey olduğunu ayrıntılı olarak anlatmıştı - tüm duyularınızın nasıl aşırı uyarıldığını, vücudunuzun her santimetrekaresinde nasıl bir yük hissettiğinizi, nasıl dokunulmayı arzuladığınızı ve başkalarına dokunmaya ihtiyaç duyduğunuzu.

Eğer bunların hepsi doğruysa, Gabriel'le seks yapmak coşkudan başka bir şey değil, çünkü şu anda her santimetrekarem mutlak bir mutluluk hissediyor. Her santimim onunla olan bu bağlantıdan zevk alıyor. O tanıdık karıncalanmanın omurgamda oluşması çok uzun sürmüyor. Bacaklarımı daha yukarı çekiyorum, orgazm olduğumda Gabriel'in içimde daha derinlere girmesini istiyorum.

"Geliyorsun," diye mırıldanıyor ve bu bir soru değil. Sormasına da gerek yok; aceleci kıpırdanmalarımı ve kesik kesik nefes alışlarımı olduğu gibi okuyabiliyor.

Cevap olarak alt dudağımı ısıriyorum, çünkü geçmişte onu kızdıran şey bu gibi görünüyordu. Vuruşları hızlandıkça, pozisyonunu ayarlamak ve ona daha fazla destek vermek için dizlerinden birini yukarı kaldırdıkça tekrar işe yarıyor. İçime sertçe giriyor, o kadar derine itiyor ki her seferinde haykırıyorum, yoğunluğu *neredeyse* acı veriyor.

Orgazmım vücudumda dalgalanıyor.

"Siktir!" Gabriel içime boşalmasını hissetmeden bir saniye önce haykırıyor, kaslarım ona karşı kenetleniyor, Gabriel'in iri vücudu üzerimde titreyip tükenene kadar onu her damlasıyla boşaltıyorum.

Ağır pantolonlarımız normalde sessiz olan yatak odasını dolduruyor.

"Yatak sırlıklam olmuş. Çarşafı değiştirmem gerekecek," diye mırıldanıyorum dalgınca, üzerime örttüğü ağırlığının tadını çıkararak, başı benimkine yaslanmış. Elleri hâlâ benimkilerle sarmaş dolaş.

Kıkırıyor ve bu çok hoş bir ses. Her santiminde hissediyorum. Hala gömülü olduğu içimin derinliklerinde hissediyorum. Beni gülümsetiyor. Eğilip yumuşak dudaklarına tembel bir öpücük konduruyorum.

"Seninle devam edemem," diye itiraf ediyor. "Geldiğini duyduğum an işim biter."

"Özür dilerim."

Başka bir kıkırdama. bir gıdıklanma daha. "Sesin üzgün gelmiyor."

"Üzgün değilim."

İsteksiz bir ses çıkarır. "Sanırım duşu kapatmalıyız." "Saçımda hâlâ saç kremi var."

Nefes alıyor. "İçinde kalsın. Bu kokuya bayılıyorum."

"Yine de güzel kokacak ama çıkarmam lazım yoksa saçlarım yapış yapış olacak." "Tıpkı şu anda senin başka bir parçan gibi."

Yaltaklanıyorum. "Altım *sümüksü* değil!"

"Hayır, amın *sümüksü* değil," diye kabul ediyor. "Aslında, şu anda dilimi seve seve içine sokabilirim."

İç kaslarım onun edepsiz konuşmasına karşılık olarak kasılıyor.

İnliyor. "Tekrar sikilmeye hazır değilsen bunu yapma."

Ben. Bu cevabı ısrarak geri alıyorum. "Gerçekten bitirmem gereken bir ödevim var." Ağır bir iç çekişle ellerimi bırakıp üzerimden iniyor, meme uçlarımdan birini hızlıca emiyor ve sonra manzarayı incelemek için duraklıyor dikkatle. Adam vücuduma tapıyor gibi görünüyor.

Ve ben buna varım.

Kullanılmış prezervatifi bir peçeteye sarıp yakındaki çöpe attıktan sonra beni yataktan kaldırıp duşa geri götürmek için içeri dalıyor, beni dışarı çıkardığı gibi, bacaklarım kalçalarına sarılmış ve kollarım boynuna dolanmış halde.

Fıskiyelerin altındaki ılık su rahatlatıcı. Gabriel'in istediğini elde ettiği için beni terk etmesini bekliyorum ama o kalıyor. "Saçların yapış yapış." Parmaklarıyla saç kremi çıkarırken yüzünü hafifçe buruşturuyor.

"Menin de öyle," diye karşılık veriyorum.

Sırıttıyor. Sonra bir şey hatırlamış gibi duraksıyor. "Yutmadın."

"Bunu fark , değil mi?"

"Ben yaptım." Acımasız bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "mısın?"

"Adamın nerede olduğunu bilmiyorsam olmaz." Eğer cinsel yolla bulaşan bir hastalığı varsa, yutkunmamak pek bir şey değiştirmez. Sanırım bu benim açımdan daha çok psikolojik bir şey.

"Ben temizim, Mercy. Düzenli olarak test yaptırıyorum."

Saç kreminin geri kalanını çıkarırken çekici olmayan bir homurtu çıkarıyorum. "Evet, erkeklerin düşündüğünün aksine, bu güven vermiyor. Muhtemelen Phoenix'in yarısını sikmişsindir."

Vereceği karşılık dudaklarında canlandı. "Peki. Yarın tekrar test yaptıracağım."

"Ne anlamı var ki? Sonuçların çıkması günler sürer ve ben zaten sadece bu hafta sonuna kadar buradayım."

Derin bir kaş çatma alnını çatıyor.

"Anlaşma buydu, unuttun mu?" Ona hatırlatıyorum. "Sözünden dönmeyeceğini söylemiştin." Bundan dört gün daha. Gerçi *bu* o kadar da kötü bir şeye dönüşmüyor.

"Hayır. Yapmayacağım." Dalgınca başını sallıyor, düşünceleri çok uzaklarda bir yerlerde. Beni öpmek için eğiliyor, dudakları kışkırtıcı bir şekilde yavaş hareket ediyor. Kendimi onun sert bedenine gömülmüş buluyorum, kollarım başının etrafında kıvrılırken parmaklarım saçlarının arasından geçiyor.

Gabriel'in böyle öpüşebileceğini kim bilebilirdi? Hapishanenin otoparkında duygusuzca teklif ettiği bir kadınla böyle öpüşebileceğini.

Belki de onun hakkında yanılıyorumdur.

Dudaklarını benimkilerden ayırdı. "Ya yeni bir anlaşma yaparsak?"

"Ne demek istiyorsun?" Temkinliliğim kıvılcımlanırken bile kalbim küt küt atıyor. "Babamı sonsuza kadar koruyacağını söylemiştin-"

"Bu değişmiyor." Düşünceli bir şekilde alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Ya ona bir avukat tutarsam. Temyize gitmesini sağlayacak kadar iyi bir avukat."

Kulaklarımda kan dolaşıyor. Onu oradan çıkarabilirim. Bu saçma mahkûmiyeti iptal ettirebilirdim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, değilim." Gözlerindeki ciddiyeti görüyorum. "Bu ilgini çekecek bir şey mi?"

Söylemek istediğim evet cevabını ağzımdan kaçırmadan önce dilimi ısırıyorum. "Bunu neden yapmak isteyesin ki? Benden istediğini zaten alıyorsun."

Umursamaz bir tavırla omuz silkiyor ama bunun zorlama olduğunu anlayabiliyorum. "Belki de seni bir hafta becermek yeterli değildir. Belki daha uzun bir süreye ihtiyacım vardır."

Nefesim kesildi. Bunu beklemiyordum.

"Ne kadar süre yeterli olur?" Kendi kendime sorduğumu duyuyorum. Bunu düşündüğüme inanamıyorum.

Çenesi gerilir. "Sana haber veririm."

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. Neye imza atıyorum ben? "Şartları konuşmamız gerekecek."

"Tabii ki." Gülümsüyor ve o şeytani gamzeleri ortaya çıkıyor. "Sen ve senin şartların."

Dur bir dakika. İsa. "Bilmiyorum, Gabriel."

"Neyi bilmiyorsun?" diyor sakın bir şekilde, parmakları yatıştırıcı bir tavırla kolumu aşağı yukarı okşuyor. "İkimiz de bundan zevk alıyoruz. Sana yardım edebilirim; izin ver sana yardım edeyim."

Bundan zevk alıyorum. Hem de çok. Ama bu temelde Gabriel'le avukatlık ücreti karşılığında fuhuş seks.

Muhtemelen uyuşturucu satan bir adamla seks.

Yükselen paniğimi yutuyorum. "Evet, ama geçmişimi biliyorsun. Annemle olan. Ben de babam hakkında yeterince şey biliyorum. Ve muhtemelen seni de." *Ve üzerinde yükseldiğin kirli imparatorluk.*

"Ve sana babam olmadığımı söyledim."

"Yani uyuşturucu satmadığınızı mı söylüyorsunuz?" Dikkatlice sordum. Bu benim için gerçekten bir şeyleri değiştirir mi? Hâlâ fahişelik yapıyorum!

Çenesi gerilir. "Ben de bunu söylüyorum." İlk kez bunu açıkça reddediyor.

Ve içimdeki anlık tepki -o ani, ezici rahatlama- bunun benim için önemli olduğunu doğruluyor.

Eğer doğruysa.

"Sana inanmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

"O zaman inan bana." Alnımdaki saç tellerini fırçalıyor. "Duşunu bitirmene izin vereceğim."

"Ne kadar düşüncelisin." Sesimden alaycılık akıyor. Bu duş yarım saat önce bitmeliydi. Duş *almadığımız* süre boyunca çok fazla su israf ettik.

O giderken çıplak halini hayranlıkla seyredemeyecek kadar buharlı. Saç kremimi durularken gözlerimi kapatıp canlı anılarımı canlandırmaya karar veriyorum.

Babam için başka bir avukat. İyi, pahalı bir avukat. Bu sayede hukuk fakültesi için yaptığım aptalca planı uygulamak zorunda kalmayacağım.

Ama Gabriel neden bunun için para ödemek istiyor? Anlamıyorum. İsteddiği her kadına sahip olabilir. On tanesine, hepsine birden. Öyleyse reddedemeyeceğimi bildiği bu çirkin teklifleri yapmasına neden olan şey ne?

İçimden bir ses bu sefer yatağında bir haftadan daha fazlasına ihtiyacı olacağını söylüyor.

Kendime karşı tamamen dürüst olursam, bu hızla bir ceza olmaktan çıkıyor.

Ama babam bunlardan herhangi birini öğrenirse... Bu düşünceyle birlikte kıpırdayan korkuya karşı midemi tutuyorum. Avukatı görür görmez reddederdi. Büyük bir yalan uydurmak zorunda kalacağım. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama onu oradan çıkarmak için bunu seve seve yaparım.

Gabriel'le yeni bir anlaşma yapmayı düşündüğüm için delirip delirmediğimi düşünürken bile göğsümde bir umut filizlenmeye başlıyor.

Lütuftan uzak düşmüş melek.

OTUZ

GABRIEL

Tenin tene çarpma sesi ve kadın inlemeleri beni Caleb'ın yatak odasının kapısına bir kez vurup açmaktan alıkoymuyor. "Beş dakika ara verip aşağıya gelebilir misin?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Şu anda biraz meşgulüm." Sikine binen çıplak esmeri işaret ediyor. Diğer de aynı şekilde çıplak ve yatağın ucuna yayılmış, sırasını beklerken kendisiyle oynuyor. Sanırım Felix ve Finn siklerini alıp başka bir yere gittiler.

"Konuşmamız gerek. *Şimdi*."

"Tek ihtiyacım olan beş. Neden Mindy ile gitmiyorsun-"

"Misty!" diye kibirle düzeltiyor ama sonra baştan çıkarıcı bir gülümseme takınıyor ve vücudunu döndürüp bacaklarını açarak mallarını gösteriyor.

Sikim seğirmiyor bile.

Mercy şu an buraya girse nasıl görünürdü? Bu yatak odasında olmamalıyım.

Midem korkuyla doluyor. Yüce Tanrım. Bu kadın bana ne yaptı? Resmen bana sahip oldu.

"Beş dakika içinde aşağıda buluşalım. Bu ciddi bir mesele. Daha önceki konuşmamızla ilgili."

Bununla birlikte oradan fırlayıp evimizde güvenli bir şekilde konuşabileceğimizi bildiğimiz tek yere doğru yola çıkıyorum. Sekiz haneli şifreyi kapıya girip mahzene süzülüyorum, sıcaklık kontrollü odada çıplak göğsümün her yerinde tüylerim diken diken olurken üzerime bir şorttan fazlasını almadığıma hemen pişman oluyorum. Neyse ki uzun süre beklemem gerekmiyor. Bir dakika bile geçmeden Caleb boxer giymiş halde kapıyı iterek içeri giriyor. Ağır kapı arkamızdan çarparak kapanıyor.

Ellerini havaya kaldırır. "Ne haltlar ?"

"H.'den tamamen çıkmak istiyorum. bağ istemiyorum. Aklama yok.

Hiçbir şey."

"Evet..." Caleb anlamamış gibi kaşlarını çatıyor. "Başından beri konuştuğumuz şey buydu-"

"Hayır, yani, şimdi çıkmak istiyorum. *Bugün*. " Her iki yanında dünyanın dört bir yanından gelen yüz binlerce dolar değerindeki şarapların sıra sıra dizili olduğu dar alanda bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladım.

"Bu acele niye?" İç çektim.

"Merhamet."

Kaşları kalkıyor.

"Onun istemiyorum."

"Çoktan anladığımı sanıyordum."

"Hayır, tüm bunların" -dışarıya doğru işaret ediyorum- "uyuşturucu parasıyla satın alındığını *düşünüyor*."

"Çünkü *öyleydi*."

"Ama o bunu *bilmiyor*. Sadece *düşünüyor*. Ve bilmek düşünmek iki farklı şeydir."

"Anlambilim."

"Eğer her şeyden uzaklaşıp tamamen yasal yollara başvurabilirsek, yalan söylemeyeceğim. Tamamen değil."

Bana ters ters bakıyor. "O tam bir mankafa mı?"

"Hayır, dostum. O akıllı." Seksi kışkı zeki. "Ama az önce ona bu işle söyledim."

"Yani yalan söyledin."

"Evet. *Teknik olarak*. "

"Tanrım, Gabe." Ellerini yüzüne sürüyor. "Bunun için beni iki amcıkdan vazgeçirdin."

"Döndüğünüzde sizi bekliyor olacaklar."

İsteksizce başını sallıyor. Bu ikisi, bu gece ikimizden birinin sikine binmek anlamına gelse çakallarla dışarıda kamp kurarlardı. "Yani gerçekten ondan hoşlanıyor musun?"

"Bilmiyorum." Tek bildiğim, haftanın sonunda ayrılacağını ve aramızdaki bu şeyin gerçek olmadığını bana hatırlattığı anda, zihnim onu daha uzun süre tutmanın, gerçek kılmanın yollarını aramaya başladı. Onu tanımak için zamana ihtiyacım var. Onun da beni tanıması, bensiz yaşayamayacağına karar vermesi için zamana ihtiyacım . "Evet. Onunla ilgileniyorum. Siktir!" Bütün öğleden sonra gergin bir tel gibiydim, o eve gelene kadar saatleri sayıyordum. Arka tarafta

Duş mu? Dizlerimin üzerine çöküp ona dokunmama izin vermesi için yalvarmaya hazırdım. Bana neler oluyor bilmiyorum ama dün geceden beri beynimin içine sıkışmış durumda. Her şey onun etrafında dönüyor.

Görünüşe göre vicdanım da dahil.

"Merrick ve Vince Perri ile görüşmeliyiz. Akıllarının nerede olduğunu öğrenmeliyiz." Dün gece Empire'da onlarla yaptığım konuşma temkinli ve muğlaktı. Öğrendiğim kadarıyla onların da aile uyuşturucu işine devam etmek gibi bir niyetleri yok.

Caleb çoktan başını sallamaya başladı. "Onlara güvenemeyiz. Annemize ne yaptıklarını hatırlatmama gerek var mı?"

"Merrick ve Vince'in bununla hiçbir ilgisi yoktu. Onlar bizim yaşımızdaydı." "Yine de... Bundan hoşlanmıyorum. Ve eğer babam rüzgâra kapılırsa-"

"Bu konuda hiçbir şey duymayacak."

"Eğer haberi olursa, ölmüş sayılırız. Kendi oğullarını vurmayaacağını mı sanıyorsun? Tekrar düşünün." Caleb da volta atmaya başladı. "Ona gerçeğı söyleyip katlanamaz mısın? Bilmiyorum, belki onu işinin seninle birlikte olduğu için duyduğu suçluluk duygusundan kurtulmanın bir yolu olduğuna ikna edebilirsin."

"O aptal değil. Ayrıca annesi aşırı dozda eroin kullanmış, o yüzden bunu asla yapmaz."

"Sen-" Acı bir kahkaha ile havlıyor. "Üzgünüm, komik *değil* ama çok komik. Dürüst olmak gerekirse, Fulcort'ta tavlama zorunda kaldığın onca kadın varken."

İnledim. "Bir de bana sor." Ama Mercy tanıdığım diğer kadınlara benzemiyor. Onu gerçekten tanımıyorum ama tanımam *gerek*. Yeterince uzun kalırsa.

"Bir şey söyleyeceğim. Seni hiç bu kadar motive olmuş görmemiştim." Çılgınca volta atmayı aniden bıraktı ve homurdandı. "Sana bir tişört alacağım."

Koluna sert bir yumruk attım.

"Siktir!" Yüzünü buruşturuyor ve o noktayı ovuyor. "Tamam, diyelim ki kendimizi babamın dünyasından uzaklaştırdık. Tamamen yasal olalım. Eğer onu yememeseydin gerçekten de senin zavallı kışınla birlikte olmak isteyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet." Bana bakışı, beni öpüşü... Henüz bilmiyor olabilir ama biz birbirimize aitiz. Bu ya da ben lanet bir manyağım. İkisinden biri. "Bırak da bu konuda ben endişeleneyim." Duştan çıkmadan önce önüne attığım şey tam olarak yemdi. Bu fikir onu öperken aklıma geldi ve ağzımdan kaçırmadan önce bir saniye bile düşünmedim.

Vicdanı harekete geçmeden önce gözlerinin ışıldaması hedefi vurduğunu gösteriyor.

Ne tür şartlarla geleceğini hayal bile edemiyorum, ama yakın zamanda yatağımdan ayrılmayacağı anlamına geldiği sürece o kadının istediği her şeyi kabul edeceğim.

Merhamet benim olacak.

**Tatlı Merhamet'i beğendiniz mi?
Eğer öyleyse, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.**

SNEAK PEEK - GABRIEL FALLEN

Bölüm 1 - Merhamet

Gabriel babamın tek umudu.

Sabah 5:55'te gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk şey bu. Alarmımdan önce uyandığım üst üste ikinci gün.

Ve Phoenix'in kötü şöhretli suç patronu Vlad Easton'ın oğlu Gabriel Easton'la aynı yatağı paylaştığım üçüncü gece, hala tam olarak içime sindiremediğim bir gerçek.

Bir an yanımda uyuyan adamı inceliyorum. Delici lacivert gözleri beni süzerken ne kadar güzelse, bayginken de o kadar güzel. Ama bu farklı bir güzellik. Yontulmuş yüz hatları rahatlamış, uzun kirpiklerinin kalın saçakları yanaklarını okşuyor, pembe dudakları hafifçe aralanmış. Neredeyse çocuksu görünüyor.

Bakışlarım onun sert, kaslı vücudunda geziniyor, karnı aşağıya inmiş, kaslı kollarını yastığının altına sokmuş, çarşafı kışkırtıcı bir şekilde kalçalarının üzerine örtmüş. Bu vücutta çocuksu hiçbir şey yok, ya da dün gece bana kalçalarımın arasında hâlâ hissedebildiğim bir zevk vermek için onu nasıl kullandığında.

Gabriel çılgın teklifini düşünmem için beni duşta bıraktı ve çıktığımda yatak odasında değildi. Onu aramak yerine -özellikle de bu kadar ahlaksızca teslim olduğum küçük sikiş festivalinden sonra- kardeşi ve Sapık Takımı'yla yüzleşecek havada değildim, ıslanmış yatak takımını koridordaki dolaptan aldığım yeni çarşafarla değiştirdim ve sonra okul ödevim üzerinde çalışmak için ders kitaplarımın yanına çöktüm.

Yine de boşunaydı. Gabriel'in babamın cinayet mahkûmiyetini temyize götürmek için iyi bir avukat tutma teklifinden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. I

gerçekten iyi bir avukatın - Gabriel'in hiç şüphesiz karşılayabileceği türden - babamı temize çıkarabileceğini düşünmeden edemedim. En azından yeniden yargılanmasını sağlayabilir ve suçlamaları kasıtsız adam öldürmeye indirebilirler. Belki de onu o cehennem çukuru Fulcort Hapishanesi'nden çıkarıp, bir metre altında bir çam kutusuna girmeyeceği bir yere yerleştirebilirler.

Bana sadece haysiyetime mal olacak: Babamı hapishanede koruması karşılığında bedenimi Gabriel'e başlangıçta kararlaştırılan haftadan daha uzun bir süre için satmak. Gabriel'in babamı Fleet'in kuzeninin gazabından korumak için ne ve bu planın tutup tutmayacağını bile tam olarak bilmiyorum. Yine de buradayım, başka bir teklif için onunla yatağa atlamak üzereyim - kelimenin tam anlamıyla.

Bu teklife evet demek ne kadar kolay olurdu, üstelik sadece babamın yaşadığı bu kâbusun sona ermesi için bir araç olduğu için değil? Kendime karşı dürüst olursam, son yirmi dört saat tam bir kasırga gibiydi ama korkunç olmaktan çok uzaktı. Şimdi yatağında onun yanında yatarken, dün geceyi hatırlıyorum.

-Yumuşak dudaklarının boynumdaki hissi, sert ellerinin başımın üstünde beni sıkıştırması, etkileyici uzunluğunun içime girmesi, tekrarlama beklentisiyle kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oldu.

Gabriel Easton tahmin ettiğimden çok farklı biri.

Ama bu adamın kim olduğunu unutamam. *Ne* olduğunu. Bir suç patronunun oğlu, yolsuzlukla dolu bir hayatın getirdiği tüm nimetlerden yararlanan bir adam - zayıf ve savunmasızları avlamak, yasadışı ilişkiler ve gölgelerde kalmak, şüphesiz denesem aklıma gelmeyecek sayısız para kazanma planı.

Öyle biri olmadığını söylüyor. Uyuşturucu ticareti yapıp yapmadığını sordum ve hayır dedi. Ona inanıp inanamayacağımı hâlâ bilmiyorum. Ona inanmak *istiyorum*.

Belki de kendi iyiliğim için yapmalıyım. Belki de hayatın bana uzattığı bu boktan elde, bana sunulan birkaç avantajı kabul etmeyi öğrenmeliyim, Gabriel'inki kadar kirli parmaklarla teslim edilseler bile.

İç çekiyorum. Dün gece uykuya dalana kadar zihnimi meşgul eden düşünceler bunlardı ve bugün de günümün büyük bölümüne hakim olacaklarını biliyorum.

Telefonumun alarmı sessiz odayı dolduruyor. Kapatmak için acele ediyorum.

Yanımda yumuşak bir inilti duyuluyor ve nefesimi tutarak Gabriel'in kıpırdanışını, yavaşça sırt üstü dönmesini izliyorum. Kalın gırtlak

Yutkunuyor; bir kolu kayarak yontulmuş karnının üzerine yerleşiyor. Ama gözleri kapalı, geniş göğsü bir ritimle inip kalkıyor.

Çarşaf, sabah ereksiyonunun ilgi beklediği bacaklarının arasındaki etkileyici çıkıntıyı gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Elimi yumuşak, beyaz pamuğun altından geçirip kadifemsi pürüzsüz teni avucumda hissetmeyi, yumruğumu o sert, sıcak uzunluğa sarıp okşamaya başlamayı hayal ettiğimde içimde ısı birikiyor.

O zaman kesinlikle uyanacaktı.

Ve işe geç kalacağımı tahmin ediyorum.

Marsha personelinin zamanında gelmesi konusunda çok titizdir.

İçimdeki dürtüyü bir kenara bırakıp yataktan kalkıyorum ve çıplak ayaklarımla soğuk fayansı yokluyorum. Komodinin üzerindeki düzenli kitap yığını duraksamama neden oluyor. Gabriel onları ben uyuduktan sonra toplamış olmalı. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum - Gabriel'in düşünceli ya da düşünceli olması, onları düzgünce sıralamak için zaman ayırması. Düşünceli olabileceğini zaten kanıtlamıştı, özellikle de Ambien karmaşasından sonra olanları açıklamak için benimle işte buluşmak için çaba gösterdiğinde. Sonra beni masanın üzerinde sikmeye başladı ama ondan *önce* çok tatlıydı.

Bugün için hazırladığım kıyafeti kaptığım gibi sessizce banyoya gidiyor ve hızlıca güne hazırlanıyorum. Sonra, hem esir hem de kurtarıcı olan uyuyan adama son bir kez özlemle bakarak dışarı çıkıyorum.

Köşeyi dönmeden önce hışırtılı bir öksürük Caleb'in mutfaktaki varlığı konusunda beni uyarıyor. İniltimi bastırıyorum ve kendimi bir başka erkek-fahişe penisi görmeye hazırlayarak sinirlerimi çelikleştiriyorum. İçimden bir ses Caleb'in sabahları ilk iş olarak çırılçıplak soyunarak insanları şok etmekten hoşlandığını söylüyor. Ya da o kadar tembel. Her iki durumda da, bu sefer beni şok etme zevkini ona tattırmayacağım.

Bakışlarımı kahve makinesine kilitliyorum, geçerken çevresel görüşümde geniş çıplak göğsünden başka bir şey yakalayamıyorum. "Günaydın."

Cevap olarak bir homurtu alıyorum.

"Zor bir gece miydi?" Sınıftan eve döndüğümde buradaki titreyen esmerleri düşünerek hafifçe soruyorum. Dolaptan bir seyahat kupası daha alıyorum, kendime bu gece eve geldiğimde arabadan dünkünü getirmem gerektiğini hatırlatıyorum, böylece bir koleksiyona başlamamış oluyorum.

*Evde
değil.
İşte.
Gabriel'e.*

"Genelde arkama yaslanıp Rhonda'nın bütün gece sikime binmesine izin verebilirim, minimum iş. Ama Mindy ya da Misty ya da adı her neyse, gerçek bir kalça hareketi ve kışına bir başparmak gerekiyor-"

"Bir 'evet' yeterli olurdu," diye sertçe sözünü kestim, yanaklarım yanarken makinenin düğmelerine odaklandım. Tanrım, acınacak halde. "Görünüşe göre hâlâ uyuyor olman gerekiyor."

"Pek uyuyamıyorum. Bilirsiniz, uykusuzluk ."

"Bu berbat." Aktif seks hayatı göz önüne alındığında Caleb'in sürekli yorgun olması gerektiği düşünülebilir.

"Öyle. Gecen nasıl geçti?"

"Tamam." Bu kadar erken saatte biriyle konuşmaya alışık değilim. Bu kadar erken uyanık olmaya da alışkın değilim. Phoenix şehir merkezindeki dairemde olsaydım, çalıştığım uyuşturucu bağımlılığı merkezine arabayla sadece on dakika uzaklıkta olsaydım, bir saat daha uyuyor olurdum.

"Gabe'in bana söylediğine göre sen de hâlâ uyuyor olmalıymışsın." Caleb'in ses tonundaki kahkahayı duyuyorum.

Çenem sıkıştı. Gabriel'in kardeşine dün geceyle ilgili gayrimeşru detaylar vermiş olabileceği düşüncesi nedense beni rahatsız ediyor. Bana bakışı, parmaklarının çenemi okşayışı, hepsi samimi ve özel hissettirdi.

Fincanıma tüküren kahvenin püskürmesi uzun bir süre mutfaktaki tek ses oluyor ve Gabriel'in ağabeyiyle yaptığım müstehcen sohbete bir anlığına ara vermenin keyfini çıkarıyorum.

Caleb krema kutusunu sözsüz bir şekilde yanımdaki tezgâha bırakıyor.

"Teşekkür ." Bir kaşığa uzandım, onun sabit, değerlendirci bakışlarını üzerimde hissettim.

Ben.

"Tabii ki, daha sonra bana geldiğinde kullanmak için depoda biraz sakladı. ve Misty'yi ellerimden . Tanrıya şükür çünkü-"

"Ne?" Tıslıyorum, kaşığın çarpmasıyla midem bulanıyor. Gözlerim Caleb'a kayıyor, bu kez giydiği boxer külotu dalgınlıkla fark ediyorum. "Gabriel dün gece o kadınlardan biriyle miydi?" Fısıltıyla çıkıyor. Beni becerip teklif ettikten sonra başka bir kadını mı beceriyordu?

Öfke ve acı içimde alevleniyor.

Caleb beni dikkatle incelerken gözleri kısılıyor. "Hayır, sadece şaka yapıyorum." Bakışlarını eşleştiriyorum ve şimdi mi yalan söylediğini yoksa daha önce mi yalan söylediğini anlamaya çalışıyorum.

Sanki bir şeye karar vermiş gibi başını sallıyor. "Evet... Ben de öyle düşünmüştüm." "Öyle mi düşündün, ne?"

Portakal suyundan uzun bir yudum alıyor, çıkık adem elması her yutkunuşta sallanıyor. Caleb çekici bir adam -neredeyse Gabriel kadar çekici-mükemmel, kaslı bir fiziği ve yakışıklı bir yüzü var. Aynı zamanda zengin. Kadınların ona ulaşmak için kendilerini paralıyor olması şaşırtıcı değil. Ne yapmış olabileceğini bilmeyenler ya da umursamayanlar yani.

Bardağı boşalttıktan sonra bir çingirak sesiyle kuvars tezgahın üzerine bırakıyor. "Aptal kardeşime, onun sana olduğu kadar ilgi duyuyorsun."

"Senin aptal kardeşin bana bir fahişe gibi davranıyor," diye karşılık veriyorum. Bu arada zihnim fazla mesai yapıyor. *Gabriel benden hoşlanıyor mu?* Bu da ne demek oluyor? Gabriel dün gece Caleb'a *tam olarak* ne söyledi?

"Eğer durum buysa, sen pahalı bir kış parçasısın." Caleb ön kapıya doğru yürür ve alarm kodunu girer. "Gabe sabahları kalkmayı pek sevmez. Sanırım burada bir süre kalacaksan, bu kapıya kendi şifreni koysak iyi olur, böylece bu saatte uyuyor olma ihtimalime karşı kapana kısılmamış olursun."

Bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum, ki bunu yapmaktan çok mutluyum. Kahveme biraz daha krema koyup eşyalarımı topluyorum ve Caleb'ın kesilmiş sırtına çok fazla bakmamaya çalışarak kapıya yöneliyorum. Tanrıya şükür, hareket eden her şeyi becermeye olan eğilimi ona karşı en ufak bir arzu duymamamı sağlıyor. Daha az bariz bir fahişe olsaydı, bu çatı altındaki dinamiklerin farklı olabileceğine dair bir his var içimde.

Eli kulpun üzerinde duruyor, tırnakları hızlıca ısırılmış.

Kapıyı açmasını beklerken, "Zamanını *her ne* ile meşgul ediyorsan sana iyi günler," diyorum. Belki de aile işinde ellerini kirleten Caleb'dir. Belki de babaları parmaklıklar ardında olduğu için şovu o yönetiyordur. Bu adam hakkında, Caleb'in orgazm olurken çıkardığı sesin ötesinde hiçbir fikrim yok.

Caleb iç çeker, başını sallar. "Bana bir iyilik yap ve kardeşime kazık atma."

Elimde değil, homurdanıyorum. "Sanırım Gabriel sikişen kişi ve bundan oldukça memnun."

Ama Caleb şakamı komik bulmuyor, yakışıklı yüzünde bir kaş çatma ifadesi beliriyor. "Kendini hedef tahtasına koymaya hevesli ve bu senin için."

Bu beni duraksattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Tam olarak görüldüğü gibi." Caleb ön kapıyı hafifçe itiyor, kaslı kolunu kapının kenarına dayıyor, yakışıklı yüzü nadir görülen ciddi bir ifadeye bürünüyor. "Küçük kardeşimin bizi içine çekmek üzere olduğu bok fırtınasının ne kadar tehlikeli olduğunu anladığını sanmıyorum."

"Ne için bir bok fırtınası? Babama avukat tuttuğum için mi?" Bunun neresi tehlikeli?

Caleb bana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyleyen bir şekilde kıkırdıyor. "Başka birine dönüştüğün için." Geri çekilip bana göz kırpmıyor. "Uyuşturucu bağımlılarına kötü alışkanlıklarından kurtulmaları için yardım ettiğin harika bir gün geçir." En azından bu sefer dikkatimi çekmek için seslenmiyor, bunun yerine ben dışarı çıkarken ağır ön kapıyı arkamdan kapatıyor.

Dışarısı sessiz, bu erken saatte hiç de şaşırtıcı değil. Garaj yolundaki arabalar gitmiş, yani Caleb kiminle yattıysa gece kalmamış.

Ezik, tozlu Toyota'ya yöneliyor, Caleb'ın sözlerini, vücut dilini tekrarlıyor, tehlike hakkında ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Gabriel benim için kendini nasıl bir tehlikeye atıyor olabilirdi? Bir Easton olduğu düşünülürse, normalden daha büyük bir tehlike mi? Ve bu onu Fulcort'a getiren türden bir tehlike mi?

Yoksa onu çölde işaretlenmemiş bir deliğe koyan türden mi?

Gabriel bir gün aniden hayatımdan kaybolacak ve bir daha haber alınamayacak mı? Bu düşünceyle göğsümde beklenmedik bir sızı hissediyorum.

Ağır bir iç çekişle sürücü koltuğuma gömüldüm ve motoru çalıştırdım. Tekliyor ve öksürüyor ama dönmüyor. "Hayır..." Tekrar denedim ve aynı şey oldu. Bu şaşırtıcı değil, ama buraya kadar gelmişken bir otobüse atlayabileceğim gibi değil. "Hadi, hadi, hadi," diye yalvarıyorum, anahtarı yerinde tutuyorum, arabamın boğulmasını dinliyorum, içeride bir şeylerin yakalayacağını umuyorum.

Ama sonunda çabalarımın karşılığında elde ettiğim tek şey bir tıklama sesi oluyor ki bu da boğulma sesinden çok daha az umut verici.

"Kahretsin!" Hayal kırıklığı içinde ellerimi direksiyona vuruyorum ve şimdi işe nasıl gideceğimi merak ediyorum.

Tam o sırada garaj kapılarından biri yavaşça açılmaya başlıyor. Arkasında Gabriel'in dün öğle yemeği için benimle buluşmaya gelirken kullandığı SUV ve üzerinde bol bir eşofman altından başka bir şey olmayan, saçları yataktan fırlamış, kan çanağı gözlü bir Gabriel var. Pantolon kalçalarından aşağı sarkıyor ve güzel, çıplak vücudunu sergiliyordu.

Gövdesi, karnının üzerindeki kalın kas tabakası, kalçalarının derin V kesimi.

Ve daha aşağıda ayırt edilebilen çıkıntı.

Tüm bu manzara kalbimin birkaç atışını alıyor.

"Çalışmıyor mu?" diye soruyor hırıltılı sesiyle, ellerini garaj kapısının alt tarafına asmak için uzanıyor, vücudunu geriyor, pantolonunu aşağı indiriyor.

Kanım kaymalarını beklerken kıpır kıpır oluyor. Kahretsin, soğuk, kirli kaldırıma düşmelerini *istiyorum*. Dün gece yaptığı gibi uzanıp kendini okşamaya başlamasını izlemek istiyorum.

Ne zaman böyle bir sapığa dönüştüm?

Gabriel sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi sırtıyor.

Duştan sonra nereye gittin?

Caleb'in odasındaki esmerle yattı mı? Gidip süper garip, süper pis bir seks partisi mi yaptı? Benimle birlikte olduktan sonra oraya mı gitti?

Bu sorular, önümdeki adam için sabahın erken saatlerinde parlayan alevleri etkili bir şekilde söndürüyor. Buradaki tek tehlikenin Gabriel olduğuna karar veriyorum ve ölü arabamdan iniyorum. "Hayır." Daha zekice bir cevap verecek enerjim yok.

"Alternatöre benziyor."

"Ben bilemem." Babam bilirdi ama şu anda hapishanede bir revir yatağında yatıyor. İçimi çektim. "Billy'yi arayıp en kısa zamanda çekiciyle gelmesini söyleyeceğim."

"Bu şey yolda olmamalı."

"Katılıyorum, ama insanların toplu taşıma diye bir şey duymadığı bu kadar uzak bir yere gideceksem," diyerek sesimi yükseltiyorum, "o zaman bu şey beni işe götürmek zorunda."

SUV'ye doğru geri geri giden Gabriel cebinden bir dizi anahtar çıkarır. "Lincoln'ü al. Zaten bu sabah sana onu almanı söyleyecektim, eğer yataktan kaçmasaydın." Ses tonu suçlayıcı.

Lüks araca bakıyorum. "Yapamam," diye mırıldanıyorum, gönülsüzce. Neden yapamayayım? En azından Lambo değil. *Onunla* kesinlikle bir bağımlılık merkezine gidemem. Ayrıca, o direksiyonun başına geçmek gibi bir arzum da yok. Tanrı korusun, biriyle boya takası yaparım ve Gabriel'e ömür boyu borçlu kalırım.

Ama bir arabaya ihtiyacım var. Lüks SUV
bir araba. Onu almalıyım.

Onu alıp bir blok aşağıdaki kuaför salonuna park etmeliyim, böylece iş yerindeki kimse beni onunla gelirken görmez. Bu sorulara cevap veremem.

"Hadi... istediğini biliyorsun." Gabriel anahtarları şingirdatıyor, vicdanımla savaşıırken beni baştan çıkarıyor. "Ve bugün işe gitmenin tek yolu bu."

İçimi çekiyorum, Toyota'mdan çantalarımı alıyorum ve kapımı çarparak kapatıyorum. Sanki başka seçeneğim varmış gibi.

Ona doğru yürüyorum, karanlık bakışları zümrüt yeşili sundress elbisemin üzerinden çıplak bacaklarıma doğru kayıyor, bacaklarımda aç bir parıltı var. Tıpkı dün gece şortuyla köşeyi döndüğü andan duştan çıktığı ana kadar bana baktığı gibi. Her zaman bana bakıyor gibi görünüyor.

Dün geceye ait bir başka zihinsel görüntü gözümün önüne geldiğinde karnım sıkışıyor; bu görüntüde yatakta üzerime yerleşmiş, vücudunu gergin bir şekilde içime sokuyor. Ama hemen ardından Misty-Minnie-Mary her neyse onunla birlikte olduğu bir görüntü geliyor ve midem bulanıyor.

"Dün gece kardeşin ve arkadaşlarıyla birlikte miydin?" kaçırdım.

Gabriel gözlerini kırptırıyor, sonra kaşlarını çatıyor, hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. "'Birlikte' derken neyi kastediyorsun?"

"Dün gece başka bir kadınla yattın mı?" Ses tonumdaki suçlamayı gizleyemiyorum. Eğer onlardan biriyle yattıysa, üzülürüm ve bu düşünce beni kızdırır. Gabriel'in kiminle birlikte olduğunu umursamak *istemiyorum* ama umursadığımı hızla fark ediyorum. İlişkimiz -ya da her ne demem gerekiyorsa- dün değişti. Yumuşak öpücükler, nazik okşamalar ve saklanmayan sözler arasında bir yerde, aramızda bir şeyler değişti.

Kıkırdıyor ve bu beni daha da çileden çıkarıyor. "Hayır. Dün gece başka kimseye dokunmadım. Kardeşimle konuşmam gerekiyordu." Yüzünde meraklı bir ifade beliriyor. "Neden soruyorsun?"

Gözlerini uzun bir süre daha inceliyorum. Onlarda bir yalan göremiyorum. Ama görebilir miydim? Aptal Caleb. İçimi çektim ve anahtarları almak için elimi uzattım. "Teşekkür ederim."

Dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Rica ederim. Sana birkaç şey göstereyim." Beni sürücü tarafına götürüyor, çıplak ayakları -Lanet olsun, ayakları bile beton zemin üzerinde seksi bir şekilde yürüyor. Kapıyı açarak kapıya yaslanır ve birkaç düğmeyi işaret eder. "Eğer navigasyon sistemini kullanmak istiyorsanız.." Onu duymazdan , dikkatim daha çok

Kollarının kesimi ve düz meme uçları ve eşofmanının içinde penisinin ucunun dış hatlarını nasıl seçebildiğim üzerine.

"Mercy? Beni duydun mu?"

Ağzımdaki ani kuruluğa karşı yutkunuyorum. "Bu bir araba, roket değil. Bir yolunu bulacağım."

"Bir sorun mu var?" diye soruyor hafifçe, neden bu kadar dalgın olduğumu biliyormuş gibi. Dağınık yatak başı ve uykulu gözleriyle şu anda çok erotik görünüyor.

"Sebebi yok. Bunu bana ödünç verdiğin için teşekkürler. Bir çizik bile almadan geri getireceğimden emin olabilirsiniz." Eşyalarımı yolcu tarafına atıyorum ve dün Gabriell'in oturduğu deri koltuğa tırmanıp avuçlarımı direksiyonun üzerinde kaydırıyorum. Toyota'ya göre kesinlikle bir üst model.

"Dün gece başka bir kadınla birlikte değildim, Mercy," diyor aniden, daha uzlaşmacı bir tonda, sabit bakışları üzerimde, beni ağırlaştırıyor. "Senden başka kimseye dokunmak gibi bir niyetim yok."

"Tamam. Bu ..." Yutkunuyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve gerçeği görüyorum. "Tamam."

"Peki, benim için bir cevabın var mı?" Kollarını cipin üzerine uzatıp vücudunu ve şu anda eşofmanını yukarıda tutan tek şey gibi görünen çıkık sikini bir kez daha görmemi sağlıyor.

Çok serttir.

Gözlerimi onun bedeninden ayırıp fırtınalı mavi gözleriyle buluşuyorum.

Evet.

Evet, burada kalacağım. Evet, istediğimi ve istemediğimden çok emin olduğum bir şeyi elde etmek için öngörülebilir gelecekte Gabriell'i becereceğim.

Dilimin ucuna geliyor ama ısııyorum ve onun yerine "Ne hakkında?" diye soruyorum.

Dudakları kıvrılır. "Aptalı oynamayacak kadar zekisin Mercy. Teklifim hakkında. Yeni anlaşma."

Bir anlaşma. İşte bu. Yine de bana bakışı, benimle ilgileniyor gibi görünmesi - yemek yiyip yemediğim, uyuyup uyumadığım, güvenli bir arabada olup olmadığım - onun bir erkek arkadaş olduğunu düşünerek kendimi kandıracak kadar aptal olabilirim. Ama değilim. Daha çok onun malı gibiyim, kendime hatırlatıyorum. O sadece yatırımını koruyor.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var" diye karar verdim. Cevabımın ne olduğuna karar vermek için değil, cevabımı vermek için gururumla nasıl uzlaşacağımı bulmak için.

Gabriel'in göğsü derin bir nefesle yükseliyor. "Tamam," diyor basitçe. Kaşlarımın kalktığını hissediyorum. "Tamam mı?" Daha büyük bir kavgaya bekliyordum.

"Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım."

Gülüyorum ama içi boş geliyor. *Hayır. Sadece kolayca ulaşabileceğin altın bir havuç sallandıracaksın.*

Alt dudağı dişlerinin arasında kayarak bakışlarımı ona çekiyor. "Ama sanırım karar vermek için yardıma ihtiyacın var."

"Ne yapıyorsun-Ah!" Sıcak eli çıplak kalçamı kavradığında ciyaklıyorum. Yüzümü ona dönmem için vücudumu çeviriyor ve bacaklarımı yan tarafa sarkıtıyor. Saniyeler içinde omuzlarına doğru çekiliyorlar ve başım orta konsola dayanana kadar beni geri itiyorlar.

Hiç vakit kaybetmeden elbisemi yukarı kaldırıyor ve külotumu indiriyor.

"Gabriel!" Tıslıyorum, kanım güneye doğru hızla akarken bile onun pençesinden kurtulmak için mücadele ediyorum. Ilık sabah havası hassas bedenimi öpüyor. "İşe gitmem gerek!"

"İyi denemeydi. Sekizden önce başlamayacaksın." Bakışları gözlerimden bacaklarımın tepesine doğru kayarken alev alev yanıyor. "Ve gördüğüm kadarıyla fazla dayanamayacaksın." Parmak ucunu yarığımın üzerinde gezdirerek dudaklarımdan yumuşak bir nefes çıkmasını sağlıyor.

"Ama garajdayız. Kameralar-"

"Burada değil," diye garanti veriyor, avuç içleri bacaklarımı okşayıcı bir şekilde kaydırarak külotumun geri kalanını çıkarırken şefkat gösteriyor. Kalçalarımı birbirinden daha da ayırmak için uzanmadan önce onları ön panelin üzerine fırlatıyor.

Gabriel'e durmasını söyleme isteğim, onun sert betonun üzerinde dizlerinin üzerine çöküşünü ve yüzünün mükemmel seviyeye gelişini izlerken yok olup gitti.

"Çok güzelsin. Bunu biliyor muydun?" Parmak uçları dürtüyor, özel ve gizli olan her şeyi ortaya çıkarıyor. "Çok sıkı, çok pembe, çok ..." Ağzı üzerime kapanıyor.

Dilinin dikiş yerim boyunca ilk uzun gezintisini hissedince iç çekiyorum, "aman Tanrım" diye fısıldıyorum, alaycı girdabıyla benden kaçıyor, sakallı yüzü hassas tenime lezzetli bir şekilde sürtünüyor. Garajda bu şekilde çıplak olmaktan duyduğum endişe hızla buharlaşıyor, Gabriel'in tüm dikkati beni boşaltmaya odaklanmıştı. Güçlü omuzları baldırlarımın ağırlığını taşıyor, dün gece ağzıma gösterdiği yoğunlukla seksimi yalayıp emerken ve öperken gözleri kapanıyor.

Konsola yasladığım başım bu açıdan bana muhteşem bir manzara sunuyor. Gabriell'in arkasında Lambo yere yakın duruyor, dışarıdan yeterince ışık geliyor ve alçak konumundan dolayı doğru açıyla bu iğrenç sahneyi yansıtıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik şey ve vücudum buna tepki olarak hızlanıyor.

Gabriel inliyor. Titreşim içimde derinlere doğru ilerliyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor; omurgam boyunca bir karıncalanma dans ediyor.

Gülümsüyor, dilinin ucunun içimde kayışını izlememe izin verecek kadar geri çekiliyor. "Ağzımı üzerinde hissetmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

Mırıldanarak kabul ediyorum.

"Peki ya bu? Bunu da sever misin?" İki parmağını kaygan girişime sokuyor, ardından üçüncüsü beni iyice geriyor. Başparmağını şişmiş klitorisimde kullanırken, her geçişte içimdeki hassas bir noktayı okşayarak içeri ve dışarı pompalamaya başlar. Her vuruşta içimde daha fazla nem . Vücudumun ona verdiği tepkinin sesi utanç verici olmalı, ama kendimi pelvisimi ileri doğru iterken buluyorum, ona daha fazla erişim sağlamak için çaresizim - eğer bu mümkünse.

Konsantre bir ilgiyle dönmemi izliyor. "Hazır mısın, bebeğim?"

"Evet," diye fısıldıyorum nefes nefese, parmak uçlarımı onun yumuşak, çocuksu saçlarında gezdirmek için öne uzanıyorum, dün geceki epik duş seansı sayesinde hangi ürünle şekillendirdiyse artık. Artık dilimi ısırmıyorum, sesimden çaresizlik damlıyor.

Parmaklarını vücudumdan çekerek ayağa kalkıyor ve eşofmanını sıyırarak beni onun mükemmel, çıplak vücuduna hayran bırakıyor. Üzerime eğilerek navigasyon ekranının altındaki küçük bir bölmeye uzanıyor ve bir prezervatif çıkarıyor.

"Birileri hazırlık yapmış," diye mırıldanıyorum ama ses tonumda düşmanlık yok.

"Dün oraya koydum, sadece senin için." Folyo ambalajın kenarını dişlerinin arasında yakalayıp yırtarak açarken gözleri parlıyor.

"Doğru." Bu cesur yalana gülüyorum.

Prezervatifi şişmiş ucunun üzerinden aşağıya doğru yuvarlarken bir anlığına kendine odaklanıyor ve ben yontulmuş kasların sert düzlemlerine hayran kalıyorum. Bu hazırlıkla birlikte, bana oral seks yaparken gösterdiği sabır ve rahatlık gitmiş, yerine sinsi bir göreve çıkmış bir adam gelmişti.

Tek ve sert bir hamleyle içime batıyor.

Ani istila ve etkileyici boyutuyla gerilmenin ezici hissiyle haykırıyorum.

Gabriel bileklerimi omuzlarına yaslamak için bacaklarımı yukarı kaldırıyor dudaklarını bileklerimden birine bastırıyor. "Bana alışmak için bir dakikaya ihtiyacın var mı?" fısıldıyor ve dilinin ucunu tenimde gezdiriyor.

Fiziksel olarak,

evet.

Zihinsel ...

Tanrım. İşe gidiyor olmalıydım. *Bu* nasıl oldu?

Oh, bu doğru. Gabriel geldi.

Tek yapması gereken bu gibi görünüyor ve bam! Çıplağım.

"Bu rengi sana yakıştırdım." İş için seçtiğim zümrüt yeşili elbisenin askılarına uzanıyor ve onları omuzlarımdan aşağı itiyor, ön kısmının askısız sütyenimin üzerinden aşağı inmesine izin veriyor. "Çıkar şunu. Seni becerirken göğüslerinin hareketini görmek istiyorum."

İğrenç sözleri beni tam birleştığımız yerden vuruyor ve vücudum ihtiyaçla zonkluyor.

Kopçayla uğraşmak çok zor, bu yüzden siyah dantelli giysiyi, elbisemin geri kalanının göğüs kafesimde sıkıştığı yere yerleşmesi için zorluyorum.

Gabriel inliyor ve göğüslerimden birini avucunun içine alıyor, başparmağı tomurcuklanmış meme ucumu tembelce okşuyor. "Bu gece saatlerce bunları emeyeğim," diye söz veriyor. Eşofmanını sol bacağından çıkarıp, kalçalarım koltuğun kenarından ayrılana kadar bedenimi daha da dışarı çekiyor. Bir ayağını sürücü tarafının zeminine koyarak kendini destekliyor.

Ve sonra kalçaları pompalamaya başlar.

Gabriel cezalandırıcı bir ritimle vücuduma çarparken, parmak uçları kalçalarımı batarken, güzel, kaslı vücudu gerginlikten gerilirken, gözleri beni kazığa oturttuğu yerden sarsılan göğüslerime ve yüzüme doğru hareket ederken, zevk çığlıklarımı bastırmak için yapabileceğim tek şey bu.

Her itişinde derinlere dalıyor, uzman açısı hedefi vurmasını sağlıyor. Dakikalar içinde, omurgamın tabanında artan basıncı hissediyorum. Artık onun garajında olduğumuzu, kapının açık olduğunu, sesin muhtemelen sakın sabaha kadar taşıdığını ve dağdaki herkesin Easton kardeşlerden birinin seks yaptığını bildiğini umursamıyorum.

Gabriel'den bundan ne kadar zevk aldığımı saklamıyorum, çığlıklarım yükseldikçe dudaklarım aralanıyor. Çiğ zevk pelvisimi, kalçalarımı ve karnımı dolduruyor. Kendime dokunmak ve onu dışarı çekmek için aramıza uzanıyorum.

Yoğun zevk dalgaları beni vurdukça iç kaslarım kasılıyor, Gabriel'in uzunluğunun etrafında daralıyor.

Yüzünde neredeyse acı çeken bir ifade belirliyor. Beş hızlı ve sert hamleyle her şey gerçekleşiyor; siki kabarıyor, kalçaları kıpırdamıyor ve içimin derinliklerinde titreştiğini hissediyorum. Dudaklarından kaçan ilkel inilti muazzam bir tatmin duygusu uyandırıyor.

Kabarırken parlayan çıplak göğsüne bakıyorum ve bir an için aramızda hiçbir engel olmadığını, tohumlarını içime akıttığını hayal ediyorum.

İç kaslarım bu yasak düşünceyle onun sikişinin üzerinde kenetleniyor.

Nefes nefese kalmış, bitkin Gabriel öne eğiliyor, alnını cipin kapı çerçevesine dayayıp nefesini tutuyor, birkaç kez yutkunuyor, seksi boğazı sallanıyor. "Tanrım, seninle dayanamıyorum." Sıkıca kavradığı yerlerimi yatıştırmak istercesine avuçlarını uyluklarımın üzerinde aşağı yukarı gezdiriyor. "Biraz sert davrandıysam özür dilerim. Kendimi kaptırdım."

Sorun değil, demek istiyorum ama dilimi bulamıyorum, bedenim gevşek bir paçavra gibi. Eğer bacaklarımı tutmasaydı, kapıdan dışarı sarkmış ve işe yaramaz bir halde olacaktı.

"Hey, Gabe! Madem uyandın, saat sekizde yeşil sahaya çıkalım mı?"

Caleb'in görünmeyen bir yerden gelen gür sesiyle irkiliyorum ve anında geriliyorum. Geri çekilmeye çalışıyorum ama Gabriel beni olduğum yerde tutuyor, hâlâ içimde ve kalçalarını evin kapısının olduğunu tahmin ettiğim garajın arka tarafını görmemi engelleyecek şekilde kaydırıyor. "Evet, iyi, her neyse."

"Bir süre önce işe gitmen gerekmiyor muydu, Mercy?" Caleb sesleniyor ve sesindeki kahkahayı duyuyorum.

Utancımдан gözlerimi kapatıyorum, yanaklarım kızarıyor.

"! Defol git buradan," diye homurdanıyor Gabriel ama gözleri yüzümden .

"Evet, evet. Çok önemli bir şey değil. Hepsini daha önce binlerce kez gördüm." Ağır çelik kapı bir an sonra kapanıyor ve bizi garip bir sessizlik içinde bırakıyor, aslında dışarıda olduğumuz gerçeği -garaj kapısı ardına kadar açık- tekrar içimize .

"Ne süre izledi?" Cevabından korkarak sormaya cesaret ediyorum.

"Bilmiyorum ama endişelenme. Oradan pek bir şey göremezdi," diye söz veriyor Gabriel, içimden çıkarken. Dolu prezervatifi çıkarıp görünmeyen bir yere fırlatıyor ve sonra atılmış külotuma uzanıyor. Önce bir ayağımın, sonra da diğer ayağımın üzerinden yavaşça geçiriyor ve

onları yerine yerleştiriyor. Beni rttklerinde kaşları atılıyor, sanki en mahrem yerimin onun görüşünden saklanmasından hayal kırıklığına uğramış gibi.

Gabriel beni belimden kavrayarak oturur pozisyona getiriyor ve ardından styenimi ayarlayıp askılarımı omuzlarımla üzerinden geçirirken sessizce beni izliyor.

Nazik bir dokunuşla bacaklarımla sürüş için uygun pozisyona getiriyor ve emniyet kemerini göğsümün etrafından geçirerek tokasına sabitliyor. Koltuğumu ayarlarken ateşli gözleri benimkilere kilitleniyor. "Frene bas."

Hiç düşünmeden talimatları yerine getiriyorum ve o da kontak düğmesine basıyor. Motor yumuşak bir mırıltıyla canlanıyor.

"İyi misin?" soruyor, eğilip eneme alaycı öpücükler konduruyor, kirli sakalı tenimi tırmalıyor.

Titriyorum. "Ben iyiyim." Aslında beynim biraz bulanık. Çok tatlı ve şefkatli davranması yardımcı olmuyor. Hâlâ yanımda çıplak duruyor olması da *kesinlikle* yardımcı olmuyor.

"Peki, şimdi benim için farklı bir cevabın var mı?" Sesi yumuşak ve boğuk.

Gözlerimi kapatıyorum, onun pelüş ve becerikli ağızının üzerimde yarattığı sarhoş edici hissin tadını ıkariyorum. "Sanırım bu avukatın ne kadar iyi olduğına bağlı." Duraklıyorum. "Ve daha önce de söylediğim gibi, şartlarım var."

"şartlar..." Parmak ucu eneme yerleşiyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. Gözlerinde eğlence titreşiyor. "Ne şartları?"

"Karar verdiğimde sana haber veririm." Sesimin soluksuz çıkmasından nefret ediyorum.

"Hmm." Bakışları dudaklarıma düşerken uzun kirpikleri dalgalanıyor. "O zaman belki ben de kendiminkilerden birkaç tane bulmalıyım."

"Devam edin. Pazarlık edebiliriz." Cesaretimi bakışlarımla alt yarısına, hâlâ sert olan boyuna indiriyorum ve önceki sözlerini yineliyorum. "Yine de içimden bir ses çok uzun sürmeyeceğini söylüyor."

Cevap niteliğindeki kıkırdaması içimi titretiyor. Ağızıma yavaş ama cızırtılı bir öpücük konduruyor, kendimi onun üzerinde tatmama izin veriyor, sonunda geri çekilmeden önce alt dudağımla bir kez sertçe emiyor. "Dikkatli sr ve beni sonra ara. Tamam mı bebeğim?"

Sessizce başımı sallıyorum ve gösterge panelindeki saate bakıyorum. İçeri girmek için hâlâ bolca zamanım var, ki bu iyi bir şey çünkü kendimi karmakarışık hissediyorum. Bu sabah biraz daha yavaş srmem gerekecek.

Geri çekiliyor ve eşofmanını beton zeminden almak için uzanıyor. Parmak uçlarından sallanıyor. Giyinmek için hiçbir çaba göstermiyor, çıplaklığını hayranlıkla seyretmem için bana bolca fırsat veriyor.

Hâlâ şaşkınlık içinde olmalıyım çünkü bakmaktan kendimi alamıyorum. "Neden hasta olduğunu söylemiyorsun?" diye soruyor sırtarak.

Eğer buradan hemen çıkmazsam, tam da bunu yapıp beni yatağa geri götürmesi için ona yalvarabilirim.

Şehvet dolu sersemliğimden sıyrılıp gaz pedalına basıyorum. SUV beklediğimden çok daha büyük bir güçle ileri atılırken lastikler gıcırıyor. Pedalın basıncını ayarladıktan sonra, garaj yolundan aşağı iniyorum.

Dikiz aynasından baktığımda Gabriel'in artık boş olan alanın ortasında durduğunu ve çıplaklığından utanmadan beni izlerken nefis görüldüğünü fark ediyorum.

Kalçalarımın arasında derin bir sızı var.

"Boku yedim," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak.

[Gabriel Fallen'ı Şimdi Oku](#)

YAZAR HAKKINDA

K.A. Tucker sürükleyici hikâyeler yazıyor.

Ten Tiny Breaths ve Burying Water serileri, He Will Be My Ruin, Until It Fades, Keep Her Safe, The Simple Wild, Be the Girl ve Say You Still Love Me kitaplarının uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları USA Today, Globe & Mail, Suspense Magazine, Publisher's Weekly, Oprah Mag ve First for Women gibi ulusal yayınlarda yer almıştır.

K.A. Tucker şu anda Toronto'nun dışında şirin bir kasabada yaşamaktadır.

K.A. Tucker ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye
katuckerbooks.com adresinden ulaşabilirsiniz.

AYRICA K.A. TUCKER TARAFINDAN

Kurt Otel Serisi : [Ayart](#)

[Beni](#) (#1)

[Kır Beni](#) (#2)

[Öğret Bana](#) (#3) [Teslim](#)

[Ol Bana](#) (#4)

Empire Gece Kulübü Serisi:

[Tatlı Merhamet](#) (#1)

[Gabriel Fallen](#) (#2)

[Kırlı İmparatorluk](#) (#3)

[Düşmüş İmparatorluk](#) (#4)

K.A. Tucker'ın Çağdaş Romantizm, Kadın Kurgu ve Romantik Gerilim [kitapları katuckerbooks.com](http://katuckerbooks.com) adresini için ziyaret edin.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi